Mies toisesta maailmasta

REIJO SJÖGREN

ja muita UFO-ilmiöitä

OTAVA

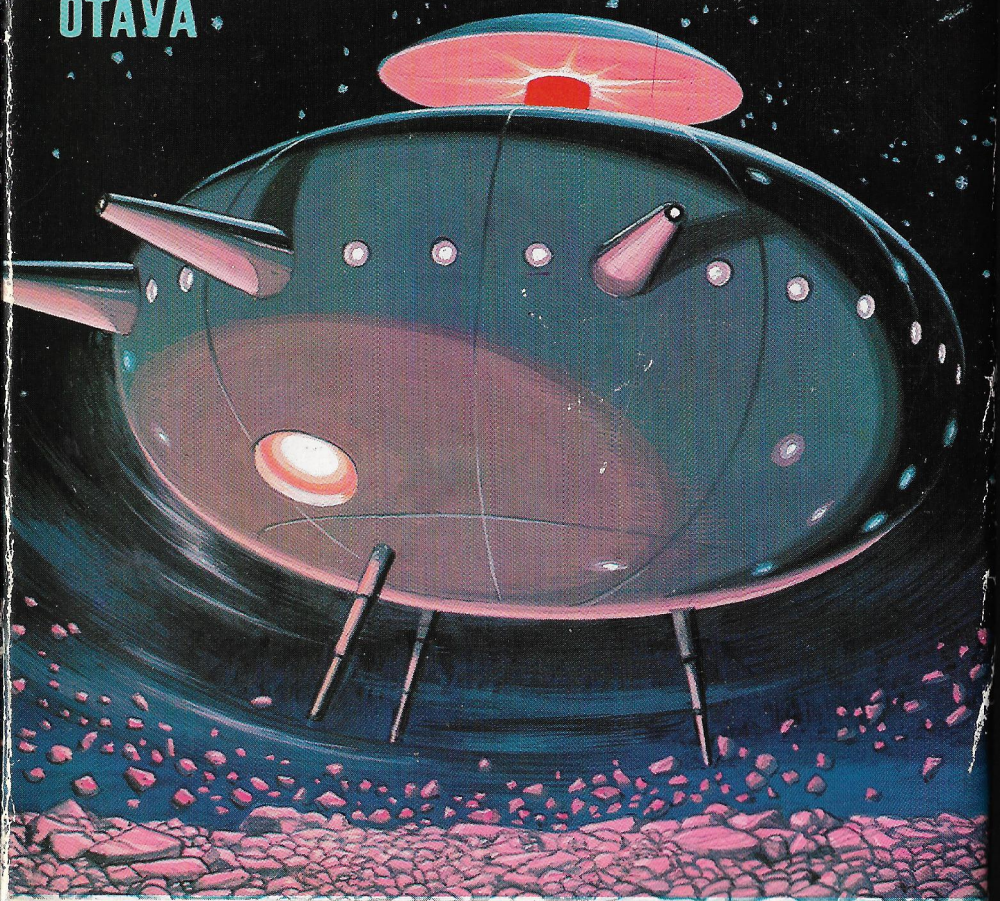

Charles Bowen (toim.)

HUMANOIDIT

Tämä kirja perustuu arvovaltaisimman ufotutkimuslehden Flying Saucer Reviewin julkaisemaan koko maailmaa käsittelevään laajaan tutkimusraporttiin. Raportissa on käsitelty yli 300 mahdollisimman perinpohjaisesti ja luotettavasti todennettua tapausta, joissa ihmiset ovat joutuneet tekemisiin lentävien lautasten matkustajien kanssa. Kirjaksi muunnetun raportin luotettavuudesta vastaavat kansainvälisen ufotutkimuksen huippunimet, ja siinä kerrotaan yksityiskohtaisesti monista tyrmistyttävistä kontakteista ufo-olentojen kanssa.

MIES TOISESTA MAAILMASTA

JA MUITA UFO-ILMIÖITÄ

REIJO SJÖGREN

mies toisesta maailmasta

ja muita ufo-ilmiöitä

9 VALOKUVAA 12 PIIRROSTA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Kustannusosakeyhtiö Otavan laakapaino,
Keuruu 1972

Sisällys

ALKULAUSE 9
1. LUKU 11
MYYTTI LENTÄVISTÄ LAUTASISTA 11
VARJOJA TUNTEMATTOMASTA 21
Partionjohtaja Desvergersin tapaus 24
Kohtaus hämärässä 25
Kelly-Hopkinsvillen kummitus 28
Salaperäiset moottoripyöräilijät 32
Itaipun linnake 34
Saltwoodin aave 37
Kohtaus ufon kanssa 38
Mies toisesta maailmasta 42
Laskeutuminen Venezuelaan 45
Muscarellon tapaus 50
Ufojen tukikohtia Etelä-Amerikassa 53
Vieras olento, joka jätti valoisan jäljen 59
Lyijynaamiot 60
Ufo Wanaquen tekojärvellä 62
Perunapäät 63
Pohjois-Carolinan pikkumies 64
Cussacin tapaus 66
Whitmoren ilmiö 69
Laskeutuminen Reunionin saarelle 70
Ufo ja kuollut hevonen 71
Sieniä ufojen laskeutumispaikoilla 76
Ufot ja ihkalit eli eläinkertomukset 77
Mustapukuiset miehet 80
2. LUKU 89
KONTAKTEJA 89

Fatiman kontakti eli tanssivan auringon tapaus 89
Elisabeth Klarer 95
Italialaisen kontaktihenkilön väitteitä 112
3. LUKU 120
TESTI VAI VALLOITUS? 120
Kaikkein hämmästyttävin tapaus 120
Kadonneet tunnit 140
Betty ja Barney Hillin tapaus 142
Herra X 146
4. LUKU 151
ERIKOISHAVAINTOJA 151
Lentäjien havaintoja 151
Avaruuslentäjien havaintoja 155
Valokuvatodisteista 157
Sähkömagneettisia häiriöitä 159
Tutkahavainnoista 162
Ufot ja pallosalamat 168
5. LUKU 173
UFO-TUTKIMUKSISTA 173
Kansainvälisen ufo-tutkimuksen kehitys 173
APRO:n historiaa 183
Kansainvälisen tutkimuskentän yksityisiä ufo-tutkijoita 186
Suomalaisesta ufo-tutkimuksesta 192
Eräitä suomalaisia ufo-tapauksia 198
LOPPUSANAT 214
LIITE 217
KIRJALLISUUTTA 220

Haluan ilmaista kiitollisuuteni APRO:n (Aerial Phenomena Research Organization) tutkimussihteerille Coral Lorenzenille ja hänen aviomiehelleen Jim Lorenzenille luvasta käyttää APRO:n keräämää aineistoa. Kirjassani kerrotut tapaukset, jotka on varustettu merkinnällä (APRO), on lainattu Coral Lorenzenin kirjoittamasta teoksesta »Flying Saucers — The Startling Evidence of the Invasion from Outer Space» (Signet Books n:o T-3058, 1966, N.Y.) sekä Jim ja Coral Lorenzenin kirjasta »UFOs The Whole Story» (Signet Books n:o T-3897, 1969, N.Y.).

Näiden kirjojen lisäksi lähdeaineistonani on ollut »The APRO-Bulletinin» (APRO:n jäsenlehden) numeroita.

Lisäksi haluan esittää kiitokseni rouva Kirsti Ostrogalle ja hänen veljelleen herra Vyyryläiselle heidän toimittamastaan aineistosta, joka koskee Argentiinassa vuosien 1968—1969 välillä sattuneita ufotapauksia.

Haluan esittää kiitokseni myös APRO:n Suomen edustajalle herra Kalevi Hietaselle hänen suuriarvoisesta avustaan, joka teki mahdolliseksi tämän kirjan syntymisen.

Tekijä

Alkulause

Kaikki tähänastiset yritykset sovittaa ufo-ilmiö länsimaisen kulttuurin ns. luonnontieteelliseen maailmankuvaan ovat epäonnistuneet, tai ainakin tämä on osoittautunut äärimmäisen vaikeaksi tehtäväksi.

Tiedämme vaistomaisesti, että tässä pulmassa filosofia ei kykene auttamaan meitä. Tiedämme myös, että länsimaiseen ajatteluun perustuva materialistinen tiede, joka on hallinnut maailmaa jo 15. vuosisadalta lähtien, on yhä voimaton auttamaan ufo-ongelman ratkaisussa. Vaikka tieteemme onkin yltänyt suurenmoisiin saavutuksiin, ei se missään vaiheessa ole kyennyt kartoittamaan ihmisolemuksen kokonaistodellisuutta.

Nykyinen tietomme fyysisestä maailmasta on saavutettu fyysisin aistein, ja se on rajoitettu ainoaksi oikeaksi ihmistiedon muodoksi. Se on johtanut ajatteluun vastakkaisen maailman olemassaolosta. Dogmaattiset uskontunnustukset ovat yhä enemmän ottaneet puhemiehen roolin alueella, joka näennäisesti ylittää fyysisen maailmankuvamme. Tällä hetkellä ihmistä vaaditaan toisaalta palvomaan materialistista tietoa ja toisaalta dogmaattista uskoa.

Tätä ristiriitaisuutta ei voida ratkaista sen omalla abstraktisella tasolla, sillä yhtä varmasti kuin voimme sanoa materialististen, empiiristen tieteiden olevan materialistisia abstraktisella tasolla, voimme myös väittää erilaisten uskontojen ja uskomusten olevan materialistisia siinä muodossa kuin ne nykyisin esitetään. Molemmat kieltävät todellisuuden pi-

tämällä yllä autoritääristä rakennetta, joka estää todella vapaan ajattelun mahdollisuuden ja kehityksen.

Jotkut väittävät, että salatiede (okkultismi) olisi ratkaisu ufojen ongelmaan, mutta myös se näyttää pitävän kiinni tietyistä rikkomattomista normeista, eikä se tämän vuoksi ole mikään ratkaisu. Sitä paitsi se ei missään vaiheessa ole tuonut uutta ja oleellista tietoa ufo-ilmiön todellisesta luonteesta.

Tämän kirjan tarkoituksena ei kuitenkaan ole syventyä filosofisesti selittämään ufo-ilmiöitä ja niiden toistaiseksi tuntematonta luonnetta ja tarkoitusperää, vaan esittää suomalaisille lukijoille muutamia todella hämmästyttäviä kansainvälisiä ufo-havaintoja. Eräät tapaukset muistuttavat pikemminkin jotakin kauhutarinaa kuin tositapauksen kuvausta. Vaikka muutamat niistä tuntuvat mitä suurimmassa määrin mielikuvituksen tuotteilta ja tuntuvat ylittävän kaikki järjellisyyden raja-aidat, ne ovat olleet hyvin tarkkojen tutkimuksien alaisia. Nämä tutkimukset ovat paljastaneet uskomattomia asioita ja herättäneet kysymyksen siitä, olemmeko enää varmoja maailmanne omistamisesta – vai onko maapallomme siirtymässä lentävien lautasten omistukseen?

Turku 10.3.1971
Reijo Sjögren

1. luku

Myytti lentävistä lautasista

Nykyajan lentolautasmyytin voidaan sanoa alkaneen kesäkuun 24. päivänä 1947. Silloin tulivat ihmisten tietoon ensimmäisen kerran sanat, jotka vieläkin aiheuttavat epämääräisiä tunteita. Muutamat vihaavat tuota termiä, toiset suhtautuvat siihen välinpitämättömästi, aivan kuin koko asia ei heille kuuluisi. Eräät riehaantuneet joukkosielut ovat tehneet lentävistä lautasista uuden uskonkultin, jolla voi kerätä rahaa herkkäuskoisilta. Muutamat ilmiöstä kiinnostuneet henkilöt, jotka haluavat asiallisesti perehtyä tämän ongelman moniin alueisiin ja luoda pohjan mahdollisimman objektiiviselle ufo-tutkimukselle, leimataan myös »uskonkultin» kannattajiksi, koska kaikki asianharrastajat halutaan luokitella enemmän tai vähemmän omituisiksi ihmisiksi, joiden sanoja ei kenenkään pidä ottaa vakavasti.

Kesäkuun 24. päivänä 1947 oli liikemies ja yksityislentäjä Kenneth Arnold lentämässä koneellaan Yhdysvalloissa Washingtonin osavaltion alueella, Rainierin vuorten lähettyvillä, kun hän näki yhdeksän kiekonmuotoisen esineen lentävän vuoren lähettyvillä. Arnold ilmoitti havainnoistaan Seatacin lentokentän valvontatorniin, ja myöhemmin lehtimiesten haastatellessa häntä havainnosta, Arnold kuvasi näkemiään esineitä sanoin, joista nyt on tullut myytti: LENTÄVÄT LAUTASET.

Arnoldin havainto ei ollut ensimmäinen, eikä nimitys lentävä lautanen ollut uusi, mutta vasta hänen tekemänään havainto toi termin kaikkien huulille.

Eräiden vanhojen lehtitietojen mukaan nimitystä

käytettiin jo vuonna 1897, jolloin tiedetään ensimmäisen klassillistyylisen maahanlaskeutumisen – kyseessä oli nimenomaan kupukattoinen lentävä lautanen – tapahtuneen Karlinvillessä Illinoisin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Seuraavan kerran termi ponnahti esiin 1945, jolloin muuan USA:n ilmavoimien upseeri kuvaili Pariisissa tekemäänsä havaintoa sanoin: »lentävä lautanen». Joka tapauksessa termi oli niin uusi, että se herätti kysymyksiä, joihin haluttiin vastauksia.

Ajatus siitä, että lentävät lautaset olivat toisilta planeetoilta tulleita avaruusaluksia, syntyi kuin luonnostaan; ihminen oli kuvitellut matkoja toisille planeetoille; avaruusolentojen hyökkäyksen Maahan ja ties mitä. Miksi siis lentävät lautaset eivät voisi olla muilta planeetoilta tulleita avaruusaluksia? Sitä paitsi oli mielenkiintoisempaa ajatella tuntemattomia lentäviä esineitä avaruusaluksina kuin sotaaseina tai tavallisina uudentyyppisinä lentokoneina.

Kuitenkin nämä tapahtumat olivat outoja ja yllättäviä. Ilmiöt herättivät yhä useampia kysymyksiä, joihin ei tuntunut löytyvän yhtään vastausta. Ensimmäinen kysymys, joka varmasti heräsi ihmismielissä oli se, olivatko lentävät lautaset todella toisten planeettojen avaruusaluksia, ja mikä niiden tarkoitus oli? Olivatko ne tulleet valloittamaan maapallon? Tulivatko ne tarkkailemaan Maan ihmisiä. Tai kenties niiden ohjaajat halusivat auttaa ihmiskunnan kehitystä hieman eteenpäin? Ei tiedetty – eikä tiedetä vieläkään – miten tuo yliälyllinen sivilisaatio tulisi suhtautumaan Maan ihmisiin tai me siihen. Ehkä nämä kysymykset selviävät aikanaan, mutta tässä vaiheessa on turha väittää, ettei älyllä ole mitään tekemistä entisten tai nykyistenkään ufo-ilmiöiden kanssa. On selvää, että jos kyseessä ovat avaruusalukset, emme voi puhua enää mahdollisista avaruusluotaimista, vaan järjellisesti ohjatuista ou-

doista esineistä, joiden liikehdintä ilmakehässämme on kaikkien aerodynamiikan lakien vastaista.

Tähän päivään asti ovat lentävät tunnistamattomat esineet antaneet niitä tutkiville yksityisille ihmisille paljon puuhaa ja viranomaisille enemmän tai vähemmän voimakkaan päänsäryn. Näin tulee luultavasti jatkumaan pitkään, sillä viranomaisten suhtautuminen ongelmaan on kieltämättä nurinkurinen, – samoin myös tiedemiesten muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta. Sotilasviranomaiset näkevät suunnattomasti vaivaa keksiäkseen ufo-ilmiöille mitä kirjavimpia selityksiä, mutta ehkä kaikkein naurettavinta on se, että sotilasviranomaisten selitykset saavat tukea tiedemiehiltä, jotka omaa mukavuuttaan ajatellen eivät käy käsiksi tähän ongelmaan vaan piilottautuvat kiiltävän tieteellisen haarniskansa taakse. He väittävät, että eksakti tiede – jota mielestäni ei edes ole olemassa – ei kerta kaikkiaan voi käsitellä tai tutkia ufo-ilmiöitä. Meillä on fysikaalisia todistuskappaleita, joita ei tarvitse selittää käsitteellisesti, vaan joiden koostumusta voidaan todella tutkia laboratorio-olosuhteissa. Tällainen on mm. Ubatuban ufo-tapaus, jolloin ufo hajosi kappaleiksi ja sen sirpaleita saatiin talteen. Tästä tapauksesta on lisää tämän kirjan viimeisessä luvussa. Vuosikausia ns. virallinen taho on uhrannut huomattavia rahasummia todistellakseen ontuvia teorioitaan oikeaksi väittäessään ufoilmiöiden selittyvän ilmakehän luonnollisilla ilmiöillä kuten pallosalamoilla, revontulilla, optisilla harhoilla ym. Toiset selitykset muodostavat ns. psyykkiset tekijät – mm. hallusinaatiot, halu saada kuuluisuutta, mielenhäiriöt jne. Olen varma siitä, että on kyseenalaista, voiko kukaan tervejärkinen, ajatteleva ihminen uskoa selityksiin, joiden mukaan Venus-planeetta on laskeutunut maahan (optinen harha) ja törmännyt ohimennen lentokoneeseen. Lentokone, joka törmäsi

tähän virallisen tahon selitykseksi antamaan optiseen harhaan, tuhoutui ja 35 ihmistä sen mukana. Voiko kukaan uskoa, että Orionin tähdistö laskeutui maahan – taas optinen harha –, poltti ihmistä, jonka ensiasteen palovammat johtuivat varmasti havainnontekijän vilkkaasta mielikuvituksesta, tai aiheutti maahan alueen, jonka radioaktiivisuus oli jopa hengenvaarallinen.

Mikäli alansa tuntevat tiedemiehet vielä puoltavat ja antavat arvovaltaisuuden leiman edellä esitetyn tapaisille ufo-ilmiöiden selityksille, meillä tuskin lienee enää syytä uskoa yhteenkään ns. tieteelliseen selitykseen, olivat ne sitten mistä kohteesta hyvänsä. En kuitenkaan haluaisi uskoa, että tieteidemme perustat olisivat näin heikoissa kantimissa; todella valitettavaa jos näin olisi. Ymmärtääkseni syyt ovat toisaalla. Yksi niistä on varmasti pelko menettää auktoriteetin asema tavalliseen kansalaiseen nähden, mutta onko väärä diagnoosi sitten kaiken tämän vaivan arvoinen? Lujittavatko tiedemiehet asemiaan vain pysyäkseen päätä korkeammalla muita ihmisiä?

Vaikka vasta viime aikoina tiedemiehetkin ovat osoittaneet kiinnostusta ufo-ilmiöihin, ovat itse ilmiöt paljon vanhempia. Näyttää siltä, että lautasia on lennellyt jo vuosituhansien ajan. Monien eri kansojen legendoissa ja uskonnollisissa tarustoissa on aivan ilmeisiä viittauksia lentäviin lautasiin.

Jopa Raamatustakin voi löytää tällaisia viittauksia – mm. »Eliaan tuliset vaunut» sekä Hesekielin kuvailemat »neljä tulista pyörää», jotka »hehkuivat kuin malmi» ja joita »ympäröi hohde».

Tuon ajan ihmisillä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin selittää ilmiöt ja havaintonsa »Jumalan näyiksi», sillä eihän tuolloin voitu ajatellakaan, että taivaalla lentelisi jotakin muuta kuin siivekkäät eläimet ja pilvet. – »Katso Herra ajaa nopealla pilvellä ja

tulee Egyptiin.» (Jes. 19:1). Raamattu ei ole ainoa, joka kertoo »taivaan pojista», jotka naivat maan tyttäriä (Genesis) tai jättiläisistä, joista kertoo myös ikivanha Gilgameš-eepos.

Myös roomalaisten historioitsijoiden kirjoituksista voidaan löytää mainintoja näistä ilmiöistä. Tällaisia ovat mm. Pliniuksen, Senecan ja Julius Obsenguensin kuvaukset »lentävistä kilvistä», joita Rooman kansa näki (Quaestiones Naturales, luvut 1,1–15 ja 7,7–22, Seneca). Olemmeko varmoja, että Platon loi pelkästään mielikuvituksestaan kaikkien tunteman tarun muinaisesta Atlantiksesta, jonka kansa oli niin kulttuuriltaan kuin teknologialtaan siinä määrin korkealla, että atlanttilaiset pystyivät jopa avaruusmatkailuun. Platon kertoi 400 vuotta ennen ajanlaskumme alkua, että Gibraltarin edustalla sijaitsi kaksitoista saarta, jotka vaipuivat mereen 11 000 vuotta sitten suuren luonnonmullistuksen seurauksena.

Platonin kuvaus voidaan lukea Timaios- ja Kritias -nimisistä dialogeista. Tässä kertomuksessa hän antaa egyptiläisen papin kertoa ateenalaiselle valtiomiehelle Solonille, kuinka muinainen Ateena kerran valloitti Atlantiksen mahtavan saarivaltakunnan, joka sijaitsi Gibraltarin edustalla.

Tarun mukaan Atlantis tuhoutui erään nuoren prinssin leikittelyn seurauksena. Legendat kertovat, että Atlantiksessa oli talo, jota kutsuttiin »liekin taloksi». Tässä talossa, kertoo taru, säilyttivät tiedemiehet »kosmisen voiman» salaisuuksia. Jos joku muu kuin vihitty pappi eli tiedemies lähestyi taloa, hän kuoli silmänräpäyksessä.

Legenda kertoo, että Atlantiksessa oli asukkaita kuusikymmentä miljoonaa, jotka sitten vaipuivat saarien tai mantereen mukana syvyyksiin. Eräs nuori prinssi tuli kielletylle alueelle halutessaan kokeilla näiden kosmisten voimien mahtia. Tiedot näistä voimista oli sijoitettu maanalaisiin holveihin.

Tämän kokeilun seurauksena Atlantis vaipui syvyyteen.

Tarun selitys »liekin talosta» on symbolinen. Se voidaan tulkita kenties siten, että Atlantiksen kansalla oli liikaa tietoja, joita se ei pystynyt käyttämään oikein jolloin hyvinvointia seurasi tuho, josta vain muutamat kehittyneimmät Atlantiksen ihmiset pelastuivat.

Monista keskiaikaisista luostarimuistiinpanoista ja kertomuksista on löydetty mainintoja taivaalla lentelijöistä. Tähän aikaan oudoista ilmestyksistä puhuvat henkilöt poltettiin roviolla noitina. Italialainen Giordano Bruno väitti, että avaruus on ääretön ja että sitä asuttivat olennot, joista toiset olivat meitä edellä yhtä paljon kuin me olemme edellä eläimistä. Bruno poltettiin noitana ja harhaoppisena roviolla vuonna 1600.

Edelleen voidaan muinaisista sanskritinkielisistä kirjoituksista löytää mainintoja näistä ilmiöistä. Intian kansalliseepoksissa Ramajanassa ja Mahabharatassa on lukuisia mainintoja oudoista aseista, lentävistä Vimana-laivoista ym. »Vihollliset kaatuivat kuin puut raivoisan metsäpalon seurauksena. Toiset liikehtivät kärventyneinä sinne tänne palavassa metsässä. Suuret elefantit kaatuivat tämän aseen polttamina. Tämän aseen energian polttamat ratsut ja sotavaunut muistuttivat suuressa metsäpalossa tuhoutuneiden puiden runkoja . . . Voitetut olivat niin pahoin tämän aseen polttamat, ettei voinut edes erottaa niiden muotoa . . . Pimeys peitti koko sotatantereen . . .» (Mahabharata). »Kun Narada oli suorittanut tehtävänsä, hän näppäili kädessään olevan Viina-soittimen hopeisia kieliä leijaillen pois avaruuteen.» (Ramajana, prologi). »Ravana seisoi taisteluvaunussaan tarkastaakseen joukkonsa. Kuka on tuo säihkyvä olento, kysyi Rama. Kymmenpäinen on tullut sotimaan, vastasi Vibhisana. Se on veljeni

Ravana, joka on valloittanut kaikki kolme maailmaa. Vanhin veljeni Kubera oli jumalien mieleen ja nämä lahjoittivat hänelle Brahman tekemät taisteluvaunut. Vaunut voivat muuttua monenmuotoiseksi». (Ramajana, Lankan kirja). »Ilmavaunut lensivät tuulen nopeudella. Sen sisällä olevassa huoneessa, joka oli silkillä verhoiltu, istuivat Sita ja Rama. Laksamana tarttui jouseensa ja pudottautui ilmavaunuista; hänen nuolensa pirstoivat sillan, ja vedet syöksyivät vapaina paikoilleen. Laksamana hyppäsi taas ilmavaunuihin. Kulkien valtameren yli he tulivat pian siihen paikkaan missä silta oli alkanut. Ilmavaunut laskeutuivat maahan, ja he astuivat niistä ulos. Ilmavaunut jatkoivat taas matkaansa. Kultaisessa keinussa istuivat Rama ja Sita vierekkäin seuraten katseellaan alla olevia maisemia, kun taas Laksamana oli vartiossa ovella. Ilmavaunut laskeutuivat ja Rama astui niistä maahan ja meni erakkomajaan. Hän kumarsi pyhän miehen edessä.» (Ramajana, Viimeinen kirja, Matka).

Myös Egyptin faaraoiden hautakirjoituksista on löydetty mainintoja samoista ilmiöistä. Täällä kertovat tarut mm. siitä, miten pyramidit rakennettiin. Papit asettivat kivien alle papyruksen, joka nosti kiven ilmaan ja vei sen rakennuspaikalle.

Muinaisten Etelä-Amerikan intiaaniheimojen kuvakirjoituksissa ja suusta suuhun kulkeutuneissa tarinoissa on kuvauksia, jotka viittaavat lentolautasiin. Sukupolvilta toisille periytyneet kansantarinat ja uskomukset ovat olleet voimakas ase intiaaneja itseään vastaan. Näiden uskomusten ansiosta valkoinen mies pystyi valloittamaan Etelä-Amerikan itselleen. Inkat ja atsteekit, Keski- ja Etelä-Amerikan kehittyneimmät intiaaniheimot luulivat espanjalaisia löytöretkeilijöitä valkoisiksi jumaliksi joista heille oli ennustettu.

Intiaanien tarun mukaan valkoinen jumala palaisi

jonakin päivänä. He luulivat valloittajia ennustetuiksi jumaliksi ja lankesivat heidän eteensä polvilleen aavistamatta lainkaan, että muukalaiset olivat pikemminkin paholaisia kuin jumalia.

Intiaaneilla on valkoisesta jumalasta Quetzalcoatlista kertova vanhempikin taru. Ammoin eläneiden esi-isien uskottiin nimittäin tunteneen ihmisiä, jotka purjehtivat ilmassa nopeilla aluksilla. Näiden lentävien ihmisten tarinaa olisi voinut pitää ehkä pelkästään mielikuvituksen tuotteena, ellei Brasilian viidakoista olisi löytynyt erästä kiveä. Arkeologinen ryhmä, joka suoritti kaivauksia viidakosta löydetyssä rauniokaupungissa sattui löytämään kiven johon oli kuvattu lentävä ihminen. Istuva hahmo oli kaiverrettu noin sata vuotta ennen kuin Caesar hallitsi Roomaa — siis noin 2000 vuotta ennen kuin ihminen oppi lentämään. Arkeologeja ei tietenkään vaivannut se, että hahmo kivessä ei voinut edustaa sitä aikakautta johon he laskivat kiven kuuluneen. He eivät jääneet miettimään sitä, kuinka joku tuntematon intiaanitaiteilija olisi osannut piirtää kiveen olennon jonka tukka hulmusi taaksepäin. He eivät myöskään kiinnittäneet ilmeisesti huomiotaan siihen, miksi esineestä jonka päällä olento istui, lähti taaksepäin valkoinen vana. Vasta nykyaikana on käynyt ilmi, että kylmissä ilmakerroksissa liikkuva suihkukone jättää samankaltaisen, jääkiteitä sisältävän jättöjuovan taivaalle. Miten siis tuntematon intiaanitaiteilija osasi kuvailla tämän jäljen, jos hänellä ei ollut todellista mallia, sillä sen ajan ihmisen suurin vauhti saavutettiin juosten. Intiaaneilla ei ollut hevosia, vasta espanjalaisten mukana tuomat hevoset olivat mantereen ensimmäiset. Heillä ei siis voinut olla mitään esikuvia siitä, kuinka hiukset käyttäytyvät kovassa vauhdissa. Miten siis intiaanitaiteilija on voinut saada siitä mielikuvan? Kiveen oli kaiverrettu myös ympyröitä, mutta intiaanit eivät tunteneet

pyörää vielä silloin. Ympyrä oli heille täysin tuntematon. Yleisin kulkuneuvo oli orjien kantama kantotuolin tapainen laatikko. Kaiken tämän perusteella tuntemattoman intiaanitaiteilijan kuvaama aihe on mahdottomuus, joka kuitenkin on todellisuutta.

Onko vain erikoinen sattuma, että piirrokset vanhoilta ajoilta — useiden tuhansien vuosien takaa — kuvaavat lähes samankaltaisella täsmällisyydellä lentäviä hahmoja? Miksi tarustoissa on lähes yhtäpitävät selitykset »jumalista jotka tulivat taivaalta»? Miksi Amerikan muinainen arkkitehtuuri on ollut samanlaista kuin Lähi-Idässä, puhumattakaan uskontojen samankaltaisuudesta? Käytännössä tämän kaiken pitäisi olla mahdotonta, mutta mahdollisena vastauksena voisivat olla toisten planeettojen astronautit. Mahdotonta? Miksi?

Maapallolla elävä ihminen, joka on tieteittemme mukaan kehittynyt vuosimiljoonien kuluessa satojen, ehkä tuhansien mutaatioiden kautta nykyiseen muotoonsa, on löytänyt suunnattoman määrän ratkaisuja eri tilanteisiin vain muutaman mitättömän vuosisadan kuluessa. Voimmeko siis olla varmoja, että kunnia ihmiskunnan kehityksestä kuuluu maapallon ihmiselle ja vain hänelle? Miksi ihminen on saavuttanut nykyisen korkean teknologisen tason vain 2000 vuoden mitättömässä ajassa verrattuna koko kehityskaaren ikään? Voimmeko olla täysin varmoja siitä, että edellä kerrottujen ja monien muiden tarujen ihmeolentoja ja laitteita ei ole ollut olemassa muualla kuin kirjoittajien, taiteilijoiden ja arkkitehtien ajatuksissa? Tulos olisi ollut samankaltainen vain onnellisen sattuman kautta. Onko ajatus toisista älyllisistä, maapallon ulkopuolisista sivilisaatioista, jotka ovat käyneet täällä, niin mahdoton ettei ihminen sitä »luomakunnan kruununa» voi hyväksyä? Liian paljon kysymyksiä! Ei yhtään vastausta. Miksi? Koska vastaukset eivät ole hyväksyttäviä.

Jos kehitys on vain ihmisen ansiota, miksi ihminen sitten on aina valmiina kivittämään, ristiinnaulitsemaan, polttamaan ja hirttämään niitä, joiden ansiosta voimme sanoa olevamme sivistyneitä ihmisiä? Nykyaikana ei vaientamiseen enää käytetä mainittuja keinoja, nyt toimitaan sivistyneesti: ufoista puhujat leimataan vajaamielisten kirjoihin tai passitetaan peräti »lataamoon».

Jos ufojen takana todella on älyllisiä olentoja, miksi he eivät ota totaalista kontaktia Maan ihmisiin? On epäilemättä selvää, että nuo vieraat sivilisaatiot tuntevat myös maapallon antropolian tietämät tosiseikat. Jos niiden edustajat tulisivat tänne ja ottaisivat totaalisen kontaktin Maan ihmisiin, käyttäytymisemme olisi varmasti toista kuin mitä se nyt on. Esittäisimme heille vain todellisen käyttäytymisemme korvikkeen. Tutkijamme jotka menevät alkukantaisen kulttuurin pariin ja siten pyrkivät tutkimaan heimon tapoja, eivät varmasti saa oikeaa kuvaa tämän kulttuurin edes arkipäiväisistäkään toiminnoista. Sitä vastoin tarkkailemalla heimoa salassa he saavat nähdä tapahtumat ja kulttuuriperinteet sellaisena kuin ne ovat todellisuudessa.

Olen varma, että nuo meitä tarkkailevat sivilisaatiot tuntevat periaatteet tarkkailijan ja tarkkailtavan välisestä suhteesta. Ehkä tämä on vain yksi syy monista, joiden vuoksi »he» eivät ota maapallon ihmisiin totaalista kontaktia.

Oli miten tahansa, ainakin yksi asia lentolautasmyytissä on varmaa — se kiehtoo ihmismieltä. Onhan maapallon ihminen kurkoittanut kohti tähtiä — välillä ehkä heikoinkin tuloksin — pyrkien löytämään sieltä vastauksen kysymyksilleen: Mikä on ihmisen todellinen tarkoitus? Mikä on hänen suhteensa universumiin? Vastauksia ei vielä ole löydetty, mutta ei ole olemassa mitään rajaa tai aitaa, joka estäisi ja kieltäisi ihmistä ulottamasta ajatuksiaan kohti tähtiä.

Varjoja tuntemattomasta

Noin kymmenen vuotta sitten katsoivat ufo-tutkijat aiheelliseksi siirtyä nimityksestä lentävä lautanen termiin ufo. Syyt nimenmuutokseen olivat monet, mutta tärkein oli varmasti se, että uudella termillä pystytään selittämään näiden ilmiöiden luonnetta huomattavasti paremmin kuin vanhalla yksiselitteisellä nimityksellä lentävät lautaset. Tällä hetkellä voidaan sanoa, että ufo-tutkijoilla olisi taas syytä ryhtyä pohtimaan uutta nimitystä näille ilmiöille siksi, että ilmiön tutkimuksien ulkopuolelle jää joukko raportteja, jos tutkimuksien pohjana pidetään edelleen lyhennystä ufo. Tämä lyhennys tarkoittaa tunnistamattomia *lentäviä* esineitä (unidentified flying objects) — ei siis laskeutuneita outoja esineitä — vielä vähemmän sellaisia havaintoraportteja, jotka kertovat kohtaamisista outojen muukalaisten ja Maan ihmisten välillä.

Joidenkin mielestä tämä kaikki tuntuu hiuksien halkomiselta, mutta toisaalta ne henkilöt, jotka ovat työskennelleet ufo-tutkimuksien parissa ja joutuneet seuraamaan kansainvälisen ufo-tutkimuksen kehitystä, ovat kanssani samaa mieltä, että näin ei ole. Joitakin vuosia sitten alan suurimmat kansainväliset tutkimusorganisaatiot kieltäytyivät uskomasta laskeutumis- ja tapaamisraportteihin, puhumattakaan siitä, että ne olisivat halukkaasti tutkineet näitä tapauksia. Tilanne on kuitenkin muuttunut, ja vuosien varrella kerääntyneet laskeutumisraportit on nyt otettu vakavan tarkastelun kohteeksi. Edellytyksenä kuitenkin pidetään sitä, että havainnontekijän persoonallisuudesta saadaan alustavissa tutkimuksissa luotettava kuva. Sekä havaintoon että havainnontekijän persoonallisuuteen liittyvät tutkimukset ovat varsin monimutkaiset. Kuitenkin yhdistämällä nämä kaksi toisiinsa voivat ufo-tutkijat poistaa mah-

dolliset petokset, virhehavainnot jne. tutkittavien tapausten joukosta. Ufo-tutkimuksiin liittyvät myös ns. vertailevat tutkimukset, joiden takia suurelle yleisölle esitetyt havaintotapaukset ovat usein yksityiskohdiltaan vajaavaisia.

Luonnollisten ilmakehän ilmiöiden aiheuttamat virhehavainnot tulevat esille ainoastaan tunnistamattomien *lentävien* kohteiden tulkinnassa. Ne voidaan lähes kokonaan hylätä, kun kyseeseen tulee havainto maahan laskeutuneesta esineestä. Tässä tapauksessa tekee ainoan poikkeuksen pallosalama, joka voi käyttäytyä niin, että se tulkittaisiin ufoksi. Pallosalamaselitys on kuitenkin oikeutettu vain aivan erikoisissa ja harvinaisimmissa pallosalamahavainnoissa, eikä sitä voida soveltaa esim. silloin kun oudon esineen lähettyvillä nähdään myös ns. humanoideja. Outojen esineiden ja olentojen samanaikaisten havaintojen lisäksi on joukko raportteja, jotka kertovat vain muukalaishavainnoista. Näissä raporteissa ei ole laisinkaan välitöntä ufo-havaintoa. Kuitenkin oikeutus korrelointiin on olemassa ufo-ilmiöiden ja outojen olentojen välillä sillä perusteella, että paikalla, missä on tehty humanoidihavainto, on joko hetkeä ennen tai hetkeä jälkeen olennon näkemisen havaittu myös tunnistamaton lentävä esine.

Mitä sitten tulee näiden olentojen — humanoidien — käyttäytymiseen, voidaan siitä sanoa seuraavaa: Niiden laatua on erittäin vaikea ryhtyä määrittelemään, mutta joitakin tiettyjä muotoja on havaittavissa. Olentojen käyttäytyminen on vaihdellut vihamielisestä välinpitämättömään. Eräissä tapauksissa on havaittu näiden olentojen pelkäävän ihmistä; toisissa raporteissa niiden käyttäytyminen on ollut hyökkäävää, jopa tarpeetontakin väkivaltaa ovat olennot käyttäneet Maan ihmisiin. Suurin osa kohtaamisista on kuitenkin sujunut ystävällisissä merkeissä. Väkivaltaisuustapaukset ovat vain pieni osa

kokonaisuudesta, mutta kuuluvat kuitenkin objektiivisen ufo-tutkimuksen piiriin huomionarvoisina tapauksina, joista saatamme oppia jotakin uutta. Satunnaiset tapaamiset ovat erilaisia kuin ne tarinat, joista käytämme yleisnimityksenä kontaktit. Kontaktitapausten perusluonne on — lähes kaikissa kertomuksissa — voimakkaasti uskonnollinen. Näissä tarinoissa väitetään avaruuskulttuurien tuovan ihmiselle pelastuksen sanoman jostain kaukaa avaruuden äärettömyydestä.

Laskeutumistapaukset voidaan luokitella karkeasti kolmeen eri ryhmään:

— Laskeutunut esine, jonka sisällä tai ulkona sen välittömässä läheisyydessä ei ole havaittu älyllistä olentoa tai mahdollista robottia.

— Laskeutunut esine, jonka sisällä tai sen välittömässä läheisyydessä ulkopuolella on havaittu älyllinen olento tai mahdollinen robotti.

— Kolmanteen ryhmään kuuluvat tapaukset, jolloin älyllisen olennon olemassaolo on voitu varmasti todeta. Näissä tapauksissa olento on pyrkinyt myös kommunikointiin ihmisen kanssa. Tässä tapauksessa on tullut myös vakuuttavasti esiin, ettei kyseessä ole ollut mahdollinen ohjelmoitu robotti.

Tämän kirjan sivuilla esittelen lukijoille eräitä tapauksia, joissa sekä älyllisyys että olentojen robottimaisuus tulevat esille. En ole pyrkinyt luokittelemaan näitä eri maissa sattuneita havaintoja muutoin kuin aikajärjestykseen. Olen varma, että esittämäni kertomukset ovat kiehtovia, jännittäviä, ja antavat varmasti aiheen useampaan kuin yhteen kysymykseen. Toivon, että lukijat tämän kirjan mukana voisivat tutustua ja varmistautua siitä, että ufo-ongelma ei ole minkään kansakunnan yksityinen pulma, vaan globaali ilmiö, jota sen vuoksi on tutkittava yhä kiinteämmässä kansainvälisessä yhteistyössä.

Partionjohtaja Desvergersin tapaus

Elokuun 19. päivänä 1952 noin kello 21.00 aikoihin olivat partionjohtaja D.S. »Sonny» Desvergers ja kolme hänen ryhmäänsä kuuluvaa partiopoikaa ajelemassa autolla erään sotilasalueen läpi kulkevalla tiellä West Palm Beach nimisessä paikassa Yhdysvalloissa. Äkkiä Desvergers havaitsi jotain palavaa tiellä heidän edessään. Hän pysäytti auton noin kahdensadan metrin päähän palopaikasta ja käänsi sen takaisin tulosuuntaan. Koska alueella ei ollut taloja, Desvergers ajatteli, että lentokone oli tehnyt pakkolaskun. Hän sanoi mukanaan olleille pojille menevänsä katsomaan, mistä oli kyse. Desvergers käski heitä jäämään autoon sanoen, että jos hän ei palaisi takaisin kymmenen minuutin kuluttua, heidän pitäisi mennä lähimpään taloon hakemaan apua.

Desvergers lähti kohti palopaikkaa. Hän oli ottanut mukaansa taskulampun ja macheten (noin 50 cm pitkä viidakkoveitsi). Hän kulki kohti paikkaa pitkin kääpiöpalmujen valloittamaa metsänreunaa. Saapuessaan paikalle, missä hän oli arvioinut tulipalon olevan, hän tunsi, ettei kaikki ollut aivan kohdallaan. Täällä ei tarvittu mitään apua, koska ei ollut tulipaloakaan. Ei kuulunut edes tulipalolle ominaista ääntä – ritinää. Oli vain kammottavan tuntuinen punainen loimotus. Desvergers katsoi ylös, jokin fluorisoivaa valoa hohtava kohde liikkui juuri hänen ylitseen. Hän kumartui ja huitaisi sokkona ylös suurella veitsellään. Esineen pohjasta tuleva valo osui hänen kasvoihinsa. Desvergers vetäisi kädet kasvoilleen ja kaatui tiedottomana maahan. Samalla hetkellä hänen aivoihinsa syöpyi tahdottomasti haju, joka lähti esineestä. Se oli inhottava ja muistutti tulessa kärventyvää lihaa.

Kolme johtajansa paluuta odottavaa partiopoikaa

alkoi hermostua, kun häntä ei kuulunut sovitun ajan kuluttua. He lähtivät juoksemaan kohti pohjoista, kohti lähintä taloa. Ennen lähtöä he näkivät suunnassa, johon heidän johtajansa oli mennyt, oudon valon katoavan taivaalle. Saavuttuaan J.D. Brytesonin omistamalle talolle he kertoivat isännälle tapahtuneesta ja pyysivät häntä soittamaan alueen sheriffille. Aluesheriffin saavuttua taloon, pojat kertoivat hänelle mitä oli tapahtunut ja pyysivät häntä mukaansa. Sheriffi Mott N. Part lähti poikien kanssa paikalle, siellä oli pysäköity auto.

Lähestyessään tietä auton valojen opastamana sheriffi ja pojat David Rowan, Bobby Ruffin ja Charles Stevens kuulivat läheisestä valtaojasta laahustavia askeleita. He suuntasivat taskulamput kohti ojaa ja näkivät Desvergersin hoippumassa etukumarassa heitä kohti. Desvergers toisti yhä uudelleen ja uudelleen olevansa väsynyt juoksemaan pakoon ja huutamaan apua. Hänen tukkansa ja kätensä olivat pahoin palaneet. Sheriffi havaitsi hänen olevan shokkitilassa ja tajusi, että hänelle oli sattunut jotain kammottavaa. Desvergers kertoi, ettei ollut tajunnut kuinka hän oli päässyt takaisin auton luo ja kuinka hänen kätensä ja tukkansa olivat voineet palaa.

Tämä tapaus oli ensimmäinen tunnettu lähihavainto, jonka yhteydessä ihminen oli saanut fyysisiä vammoja. Toiselta osin tapaus oli myös ennakoiva. Hajuefekti oli Desvergersin tapauksen aikoihin aivan tuntematon ufo-havaintojen yhteydessä. Se tuli julkiseksi vasta vuonna 1968, jolloin amerikkalainen Saga-lehti julkaisi asiaa käsittelevän artikkelin.

Kohtaus hämärässä

Ranskan keskiosassa ovat koko maan kehittymättömimmät seudut. Täältä maanviljelijöiden ja paimen-

ten asuttamalta seudulta, jonka asukkaat ovat kuuluisia karkeista, karuista tavoistaan ja tottumuksistaan, jotka periytyvät jo kelttien ajoilta parikymmentä vuosisataa sitten, emme odottaisi löytävämme ihmisiä, jotka ovat tieteisromaanien lumoissa. Kuitenkin juuri tältä ikivanhalta seudulta on kotoisin mies, joka vakuuttaa nähneensä ja koskettaneensa ensimmäisenä eurooppalaisena ihmisenä maanulkopuolista olentoa. Kertomuksen mukaan kohtaus sattui syyskuun 10. 1954 Mourierasin lähellä Millesvaches Plateaussa.

Kello oli 20.50 tuona iltana, kun Antoine Mazaud saapui kotiinsa. »Oletko sairas?», hänen vaimonsa kysyi. »Olet valkoinen kuin lakana ja kätesi vapisevat. Mikä hätänä?» Rouva Mazaud'lla oli syytä huoleen, koska hänen miehensä oli tukeva 50-vuotias tervejärkinen maanviljelijä, tyyni ja maltillinen. Limousinin murteella hän vastasi: »Ei minua mikään vaivaa, mutta minulla oli outo kohtaaminen, jota en osaa selittää.» »Kenet sitten kohtasit», kysyi hänen vaimonsa. »Sanoisit mieluimmin, mitä minä kohtasin! Kerron sinulle, mutta kiellän sinua kertomasta sanaakaan muille. En halua joutua vaikeuksiin.» Sitten Mazaud kertoi tarinansa:

Hän oli työskennellyt koko päivän kaurapellolla. Noin kello 20.30 alkoi pimetä ja hän päätti lähteä kotiinsa. Heinähanko olallaan hän kääntyi kohti Mourierasiin johtavalle tielle – matkaa oli yli kilometri. Tie kiemurteli pensasaitojen välistä epätasaisessa maastossa juuri Mondierras-vuorten alapuolella. Pienessä metsikössä hän laski heinähankonsa ja pyöräytti savukkeen. Tähän kului aikaa minuutti tai pari, jonka jälkeen hän jatkoi matkaansa.

»Olin ottanut vain muutamia askeleita, kun lisääntyvässä pimeydessä huomasin seisovani kasvotusten tuntemattoman 'henkilön' kanssa, joka oli puettu hyvin erikoisella tavalla. Tämä 'henkilö' oli keski-

mittainen ja hänellä oli päässään jonkinlainen kypärä, samantapainen kuin moottoripyöräilijät käyttävät.»

Mourierasin ympäristö ja Bugeatin kunta, jossa kylä sijaitsee, on tiheään asuttua seutua. Kaikki perheet ovat asuneet paikalla sukupolvesta toiseen ja tuntevat kaikki naapurinsa. Jouduttuaan vastatusten muukalaisen kanssa, jonka ulkonäkö tuskin oli inhimillinen, Mazaud mykistyi.

»Ensimmäinen reaktioni oli tarttua heinähankoon, olin jähmettynyt pelosta. Tuo toinen pysyi myös liikkumattomana. Sitten hyvin hitaasti hän tuli minua kohti ja teki jonkinlaisia eleitä kädellään päänsä yläpuolella. Ajattelin hänen haluavan rauhoittaa minua, ehkäpä ilmentää ystävyyttään näillä eleillä. Hänen toinen kätensä ojentui minua kohti, mutta se ei vaikuttanut uhkaavalta, pikemminkin päinvastoin. En tiennyt mitä tehdä. Kun olin hetken miettinyt, mitä tai kuka tämä oli, arvelin, että hänen täytyi olla valepukuinen hulluttelija. Hän lähestyi jatkuvasti minua ja teki omituisia liikkeitä ja kumarruksia, ja päättelin, ettei hänellä ollut aikeita käydä kimppuuni. Sitten hän oli aivan edessäni. Pidin yhä heinähankoa oikeassa kädessäni ja ojensin vasemman epäröiden. Olento tarttui siihen innokkaasti ja puristi hyvin lujaa – ja vetäisi sitten minut luokseen. Hän painoi pääni kypäräänsä vasten – näin todella tähtiä. Kaikki tämä tapahtui täydellisessä hiljaisuudessa. Kun toivuin hämmästyksestäni, uskaltauduin sanomaan 'hyvää iltaa'. Hän ei vastannut, vaan kulki ohitseni muutamien metrien päässä sijaitsevaan pensaikkoon. Minusta näytti, että hän polvistui. Muutamien sekuntien kuluttua kuulin aivan mehiläisen surinaa ja näin tumman esineen, joka oli toisesta päästään paisunut kuin sikari. Se oli noin 3–6 metrin mittainen. Esine kohosi oksien välistä taivaalle melkein kohtisuoraan. Se kulki korkeajän-

nitejohtojen alitse ja häipyi taivaalle, lännen suuntaan, kohti Limognesin kaupunkia. Vasta silloin toivuin järkiini ja ryntäsin paikalle missä olento oli kadonnut, mutta tietenkin se oli silloin jo liian myöhäistä.»

Kelly – Hopkinsvillen kummitus

Elokuun 21. päivänä 1955 tapahtui Kentuckyn osavaltiossa USA:ssa outo kohtaaminen, joka vetää vertoja parhaimmille kauhutarinoille. Erään amerikkalaisen ufo-järjestön edustaja teki varovaisia tutkimuksia paikalla päätyen tulokseen, että tapahtumien kohteena ollut Suttonien farmi ja siellä asustava perhe joutui mainittuna päivänä kestämään kokemuksen, joka selittämättömyydessään on yksi ufo-raporttien kammottavimpia.

Sunnuntaina elokuun 21. 1955 vietti Suttonin perhe iltaa omistamallaan farmilla Hopkinsvillessä Kentuckyn osavaltion alueella USA:ssa. Kun hämärä juuri laskeutui alueen ylle, astui perheen 16-vuotias Billy-poika ulos talosta mennäkseen sammuttamaan janonsa pihalla sijaitsevalle kaivolle. Billy unohti sekä janonsa että muut ajatuksensa, sillä talon yläpuolella leijui kirkkaasti loistava kiekkomainen esine. Billy katseli sitä suu ammollaan, kun se äkkiä päästi vinkuvan äänen ja katosi puiden taakse. Kun esine oli kadonnut, Billy kiiruhti takaisin sisälle kertomaan muille, mitä oli nähnyt. Elmer Sutton, perheen pää, kohautteli vain olkapäitään ja sanoi tapahtumaa vain poikansa hömpötykseksi. Oli kulunut tuskin puoltakaan tuntia Billyn havainnosta, kun talon koirat alkoivat raivokkaasti haukkua. Elmer ja hänen vanhin poikansa John menivät portaille katsomaan, mikä koiria vaivasi. Tultuaan ulos he näkivät pihalla arviolta 15 metrin päässä heistä kammot-

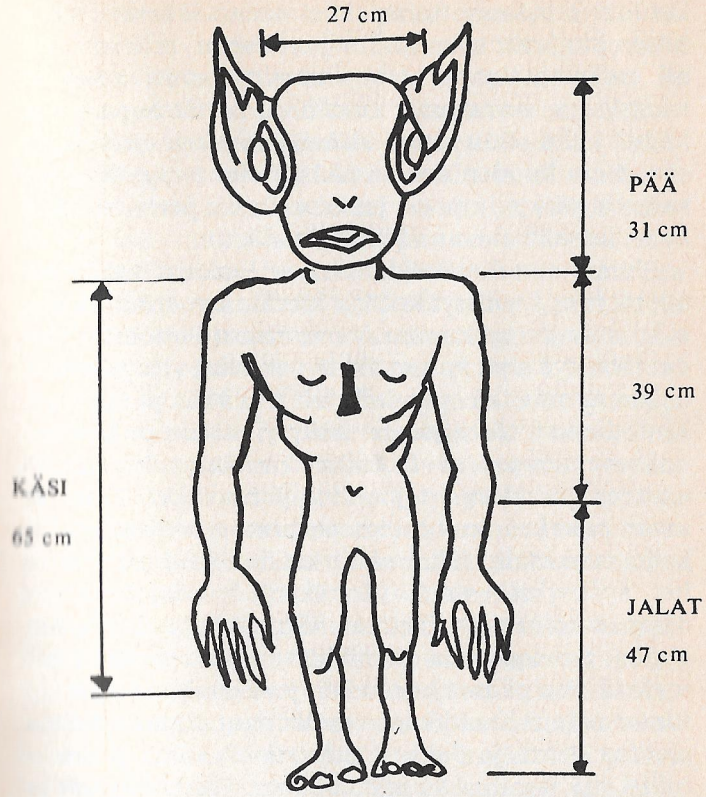

Kelly-Hopkinsvillen kummitus. Kaksi tällaista olentoa vieraili Suttonien farmilla Kentuckyn osavaltiossa Yhdysvalloissa elokuun 21. päivänä 1955.

tavan näköisen olennon seisomassa paikoillaan. Se muistutti jollakin tavoin ihmistä, mutta oli vain noin metrin mittainen. Olennosta lähti kiiltävä hohde, aivan kuin se olisi ollut valaistu. Sillä oli yllä suojapukua muistuttava asu, joka oli valmistettu jostain kiiltävästä materiaalista. Rouva Sutton kurkisti juuri ovesta ulos, kun olento lähti laahustamaan kohti miehiä. Se käveli kuin apina. Suttonien perhe oli

kauhun lamaannuttama, kun olento lähestyi heitä hitain huojuvin askelin. He havaitsivat, että sen pää oli mukulamainen ja suhteettoman suuri muuhun ruumiiseen verrattuna. Oliolla oli pitkät haparoivat kädet, jotka päättyivät kiiltäviin verkkomaisiin kynsiin. Noin kuuden metrin päässä olento pysähtyi, ja samalla särkyi lumous, jonka vallassa perhe oli ollut katsellessaan olennon lähestymistä.

Elmer tarttui haulikkoonsa ja laukaisi sen kohti oliota, joka lyyhistyi kokoon kierähtäen ensin ympäri kuin ammuttu kaniini. Varovaisesti Suttonit alkoivat lähestyä sitä, kun se äkkiä ponnahti ylös ja katosi uskomattomalla nopeudella lisääntyvään pimeyteen. Kauhuissaan tästä perhe vetäytyi sisälle päärakennukseen teljeten ovet. Kaikki kerääntyivät olohuoneeseen ja odottivat jotain tapahtuvaksi. Talo oli aivan pimeänä, kun toinen perheen tyttäristä osoitti kohti ruokasalin ikkunaa kirkaisten kauhusta. Miehet syöksyivät sinne ja näkivät painajaismaisen olennon roikkuvan ikkunan ulkopuolella. Se katseli sisälle moniosaisilla silmillään, jotka loistivat pimeässä. Sen päässä he näkivät jonkinlaisen kypärän. Elmer ampui haulikkonsa molemmat piiput tyhjäksi olentoa kohti, ja John — Suttonien vanhin poika — tulitti sitä 9-millisellä pistoolillaan. Lasit helisivät ja olento katosi eikä siitä näkynyt jälkeäkään.

Minuutit kuluivat tuskallisen hitaasti. Hiljaisuus — kuin enne — vallitsi talossa ja sen ulkopuolella. Jopa talon louskuttavat koiratkin olivat kerran hiljaa. Sitten ne alkoivat taas odottamatta haukkua vimmatusti. Elmer ja John lähtivät ulos, koska he eivät pystyneet kestämään jännitystä enempää. Heillä oli mukana haulikko ja pistooli. Erään puun oksalla, muutamien metrien päässä heistä, istui yksi näistä olennoista. Suttonien koirat haukkuivat puun alla. Ennen kuin Elmer ennätti laukaista haulikkonsa sitä kohti, huusi John varoituksen; toinen olento oli

ryömimässä Elmeriä kohti pitkin katon harjaa. Elmer tähtäsi nopeasti ja laukaisi. Haulit osuivat katolla olleeseen olentoon, joka putosi maahan. Se nousi nopeasti ylös ja katosi yhtä nopeasti aluskasvillisuuden sekaan. Haulien osuessa olentoon kuulivat molemmat miehet kuin metallisen kilahduksen. Kun olio vielä juoksi, tulitti John sitä järeällä käsituliaseellaan, mutta luodit kimposivat siitä pois kuin metallista. Nyt miehet kiinnittivät kaiken huomionsa puussa istuvaan olentoon. Elmer latasi haulikkonsa ja pudotti sen oksalta alas. Kuului tömähdys olennon pudotessa, mutta hetkessä se oli pystyssä ja kadonnut varjoihin. Tällä välin olivat koirat pelästyneet ja juosseet talon alle, missä ne vinkuivat pelokkaina. Kului kaksi tuntia, mutta mitään ei näyttänyt tapahtuvan. Suttonit eivät kuitenkaan jättäneet mitään enää sattuman varaan, vaan pakkautuivat autoon ja ajoivat hurjaa vauhtia lähimmälle poliisiasemalle, joka sijaitsi 12 kilometrin päässä farmista.

Poliisit kuuntelivat lähes shokkitilassa olevaa perhettä kohteliaina, mutta suhtautuivat kertomukseen epäilevästi. Huolimatta kertomuksen kummitusmaisesta luonteesta poliisit suorittivat tarkastuksen Suttonien farmilla. Sieltä ei löytynyt mitään. Ei pikkumiehiä puhumattakaan lentävästä lautasesta. Ainoana todisteena 52 ammutusta laukauksesta olivat muutamat luotien ja (haulikon) haulien tekemät reiät puissa ja säpäleiksi ammuttu ikkuna. Seuraavana päivänä poliisit kuitenkin palasivat tekemään tarkempia tutkimuksia ja löysivätkin tällöin ladon takana sijaitsevalta niityltä pyöreän 15 metrin läpimittaisen palaneen kehän, jolle ei ole voitu löytää mitään luonnollista selitystä.

Salaperäiset moottoripyöräilijät

Päivää myöhemmin Kelly-Hopkinsvillen kummituksista tapahtui »rapakon» takana Ranskassa myös outo kohtaaminen, joka ns. humanoidihavaintojen kautta voi mahdollisesti liittyä itse ufo-ilmiöön. Tämä kohtaaminen ei hurjuudessaan vedä vertoja edelliseen tapahtumaan, mutta on joka tapauksessa mainittava eräänä harvinaislaatuisimpana kohtaamisena.

Elokuun 22. 1955 kello 11.50 oli LeBoulusta kotoisin oleva rouva Porta matkalla valtatiellä n:o 115. Hänen tarkoituksenaan oli pistäytyä tapaamassa sukulaisiaan, jotka asuivat noin 25 kilometrin päässä sijaitsevassa Céretin kaupungissa. (Molemmat kaupungit sijaitsevat lähellä Espanjan rajaa Pyrénées-Orientales -deparmentissa). Kun rouva Porta ajoi mopedillaan pitkin valtatietä, hänet ohitti moottoripyörä, jonka kyydissä oli kaksi henkilöä. Tavallinen moottoripyörä tuskin olisi kiinnittänyt hänen huomiotaan, mutta tämä pyörä ei ollutkaan aivan normaali. Jos moottoripyörä oli outo, olivat sen ajajat vieläkin merkillisempiä. Pyörä oli valtavan iso. Se oli täysin kiiltävä, aivan kuin se olisi ollut kokonaan kromattu. Rouva Portan mielestä peloittavaa tässä oli se, että moottoripyörä oli täysin äänetön. Kun äänetön pyörä ohitti rouva Portan, hän teki havaintoja sen päällä istuneista kahdesta olennosta. Ne olivat keskikokoisia, pukeutuneet ihonmyötäisiin asuihin, jotka kiiltelivät kuin silkki. Pusero oli vaalean sininen, housut tummat. Kädessään olennoilla oli käsineet, joiden suut levenivät käsivarsiin päin. Päässä oli kypärä, jonka etuosan peitti läpinäkymätön lasi. Jaloissa olennoilla oli aina puoleen sääreen ulottuvat saapikkaat, jotka olivat pehmeän tuntuiset ja jotka myötäilivät jalkaa. Kun outo pari oli ajanut rouva Portan ohitse, kului vain hetki ja taas hänet

ohitti täsmälleen edellisen kaltainen moottoripyörä, jonka selässä oli ensimmäisten olentojen kaksoisolennot. Noin 500 metrin päässä olevassa tien mutkassa pysähtyivät molemmat pyörät rinnakkain ja täyttivät koko tien leveyden.

Olennot seisoivat moottoripyörineen keskellä tietä ja rouva Porta huusi heitä väistämään, mutta tuloksetta. Ehdittyään kohdalle, jossa oudot pyöräilijät olivat, hän joutui ohittamaan heidät vasemmalta puolelta, aivan tien äärimmäiseltä reunalta, ja vältyi vain vaivoin ajamasta ojaan. Tullessaan olentoja kohti ja ohittaessaan heidät, rouva Porta ei pystynyt erottamaan olentojen kasvoja, sillä kypärän etuosan lasi oli läpinäkymätöntä, se muistutti savulasia, jota käytetään katsottaessa auringonpimennystä. Kuljettuaan muutamia metrejä moottoripyöräilijöiden ohitse, rouva Porta kääntyi katsomaan taakseen, mutta sekä valtavat moottoripyörät että oudot ajajat olivat häipyneet kuin maan nielemänä. Koko aikana ei moottoripyöristä ollut kuulunut mitään ääntä. Myöhemmin rouva Porta oli kertonut pelästyneensä tätä outoa kohtaamista niin, että oli vavissut kuin horkassa koko päivän.

Rouva Portan ajaessa myöhemmin illalla takaisin LeBouluun, hän kertoi havainneensa taivaalla esineen, joka muistutti kahvikuppia. Se oli leijaillut muutamia sekuntteja paikoillaan Le Perthus -nimisen paikan yllä ja sitten lähtenyt kohti LeBoulun kaupunkia. Jotkut toisetkin tiellä liikkujat olivat pysähtyneet katselemaan outoa näkyä. Saavuttuaan kotiinsa hän sai kuulla poikansa nähneen LeBoulun taivaalla kello 17.30 vihertävän pallomaisen esineen.

Ufo-raportti, jonka Coloradon yliopiston tutkimusryhmä julkaisi vuoden 1968 lopulla, oli eräs ufo-tutkimuksien odotetuimmista julkaisuista. Sanomalehdet ympäri maailmaa kommentoivat raportin tutki-

mustuloksia. Lehdistö, joka jakoi tietoja tästä raportista, osoitti huonoa lehtimiesmoraalia, koska se ei tarkistanut raportin sisältämiä tietoja muista lähteistä. Raportissa todettiin mm., ettei ihmisen kannata odottaa mahdollisia vierailijoita muista aurinkokunnista ainakaan seuraavien 10 000 vuoden kuluessa eikä aivan heti sen jälkeenkään. Käsittelen eräitä Condonin-raportin tutkimustuloksia toisaalla tässä kirjassa, mutta miten Condonin tutkimusryhmä on välttynyt tutkimasta niitä tapauksia, jolloin on selvästi todettu ja todistettu maan ulkopuolisten olentojen jo käyneen täällä. Tapaus, joka tässä tutkimuksessa olisi varmasti luokiteltu optiseksi harhaksi — omassa maassamme eräät luokittelevat varmasti seuraavan tapauksen »tiskivedeksi» — on Itaipun linnakkeen tapahtuma vuodelta 1957.

Itaipun linnake

Itaipun sotilaslinnakkeessa tapahtui marraskuun 4. 1957 ikävä välikohtaus, jolle ei ole ollut löydettävissä mitään sellaista selitystä, joka kumoaisi mahdollisen ulkoavaruudesta tulleen vierailun.

Linnake sijaitsee Brasilian itärannikolla ja on yksi maan nykyaikaisimmista sotilastukikohdista. Brasilian tiedustelupalvelulla on tapauksesta yksityiskohtainen raportti, jonka vain parikymmentä ihmistä on nähnyt. Myös USA:n puolustusministeriölle on luovutettu raportin jäljennös. Tämä raportti on julistettu sotilassalaisuudeksi, koska sillä on huomattava sotilaspoliittinen merkityksensä Brasilian armeijalle. Silminnäkijöitä on tapauksella useita ja tästä syystä on tietoja vuotanut julkisuuteen sen salaiseksi julistamisesta huolimatta. Tämä ei olekaan mikään ihme, jos otamme huomioon maan asukkaiden leimahtavan tempperamentin.

Kello 02.00 kaksi sotilasta oli partioimassa linnakkeen alueella. Heidän vartiovuoronsa oli alkanut kello 24.00 ja oli päättymässä, kun he äkkiä huomasivat taivaalla esineen. Se muistutti harvinaisen suurta tähteä ja näytti siltä, että se oli muuttumassa kirkkaaksi todelliseksi esineeksi. Sotilaat tajusivat, ettei kyseessä voinut olla tähti, kun he tajusivat sen muuttuneen loistavaksi pallomaiseksi esineeksi, joka oli juuri syöksymässä kohti linnaketta. He tajusivat myös, ettei se ollut lentokone, sillä nopeus oli monin kerroin suurempi kuin suihkukoneen. Muutamassa sekunnissa se oli saavuttanut linnakkeen ja asettunut kasarmialueen yläpuolelle. Sotilaat tuijottivat siitä jähmettyneinä paikoilleen. He arvioivat sen olevan matkustajakoneen kokoisen. Esine oli lautasen muotoinen ja hehkui oranssin värisenä. Siitä lähti heikko humiseva ääni.

Sotilaiden katseet olivat kiinnittyneet esineeseen, eikä mitään tapahtunut hetken aikaan; se leijui vain paikoillaan. Sitten aivan yllättäen heikko surina muuttui repiväksi vinkunaksi; sotilaat huusivat peloissaan, kun kuuma ilmavirta tulvahti heidän ylitseen. Tuntui kuin he olisivat syttyneet palamaan. Tuskasta kiemurrellen sotilaat hoipertelivat ympäriinsä, kuin olisivat olleet sokeita. He yrittivät välttää kuumia säteitä, joita jatkuvasti tulvi heidän päälleen esineestä. Viimein toinen kaatui maahan tukehtumaisillaan; toinen kirkui hurjasti koettaen peittää käsillä kasvojaan.

Vartiomiesten huudot olivat herättäneet koko kasarmin. Sotilaat hyppäsivät vuoteistaan ja ryntäsivät niille puolustuspaikoille, jotka heille oli ennakolta määrätty. Joku yritti sytyttää valot vain havaitakseen, että sähkön saanti oli katkennut. Koko linnoitus oli pimeä. Viestintälaitteisto oli epäkunnossa ja nykyaikainen sotilastukikohta täysin puolustuskyvytön. Sitten arvaamatta alkoivat sähköllä toimivat

hälytyskellot soida. Tavallisesti ne soittivat aamuherätyksen kello viideksi, mutta nyt kellon näyttäessä kolmea minuuttia yli kahden aamuyöllä ne soivat taukoamatta. Tämä lisäsi vielä tapahtuman salaperäistä luonnetta. Jotkut sotilaista rynnätessään parakeista ulos näkivät valtavan kiekonmuotoisen esineen, joka hehkui oranssin värisenä ja katosi taivaalle. Hetken kuluttua tästä toimivat linnakkeen sähköjärjestelmät taas normaalisti.

Muutamat sotilaat havaitsivat vartiomiesten lojuvan pihalla. Toinen oli tajuton – toinen taas valitti hiljaisella äänellä kumppaninsa lähellä. Vartiomiehet kiidätettiin välittömästi varuskunnan sairaalaan, jossa heidän todettiin saaneen ensimmäisen ja toisen asteen palovammoja. Tajuntansa menettäneen sotilaan tila oli vakava, koska hän oli saanut myös sydänkohtauksen. Noin kymmenen prosenttia sotilaiden ihosta oli pahoin palanut, – ja mikä ihmeellisintä – sellaisissa kohdissa, joissa miesten vaatteet olivat suojanneet ihoa, olivat palovammat pahimpia. Molemmat sotilaat olivat shokkitilassa ja vasta useiden tuntien kuluttua he pystyivät antamaan tapahtuneesta alustavan selvityksen. Kasarmin muut sotilaat keräsivät tiedonmurusia saaden aikaan ihmeellisen selityksen tapahtumalle. Vartiosotilaat kertoivat havainnoistaan vain Brasilian armeijan tiedustelupalvelun asiamiehille, jotka tapauksen johdosta oli hälytetty paikalle. Varuskunnan komentaja ei suostunut kommentoimaan tapauksen merkityksestä ja siitä mikä esine mahdollisesti olisi ollut. Hänen määräyksestään ei linnakkeessa saanut keskustella koko aiheesta. Kaikkiin tiedusteluihin suhtauduttiin yhtä jyrkän kielteisesti, koska sotilasviranomaiset eivät halunneet myöntää tunnistamattoman lentävän esineen aiheuttaneen linnakkeen toimintakyvyttömyyden.

Vartiosotilaat toimitettiin myöhemmin Rio de Janeiron sotilassairaalaan toipumaan. Siellä he joutuivat tarkan vartioinnin alaiseksi, eikä ketään laskettu tapaamaan heitä. Kummastakaan miehestä ei tämän jälkeen ole kuulunut mitään. Brasilian armeijan edustajat eivät suostu vastaamaan heitä koskeviin kysymyksiin. (APRO ja lehdistö)

Saltwoodin aave

Tapahtumat alkoivat vyöryä marraskuun 10. 1962. Tuon päivän iltana kävelivät 17-vuotias nuorukainen John Flaxton ja hänen kolme ystäväänsä kohti kotiaan, joka oli Saltwoodin kylässä Etelä-Englannissa Kentin maaseudulla. He olivat olleet tanssimassa ja myöhästyneet linja-autosta. Nuoret olivat iloisia siitä, että oli kuutamo. Taivas oli tähtikirkas, pakkasta oli runsaasti ja heidän askeltensa ääni kaikui selvänä yössä. He kaikki olivat hivenen peloissaan jouduttuaan kulkemaan tämän matkan halki aution maiseman. John Flaxton piti tyttöään kädestä kiinni heidän kavutessaan metsäistä rinnettä ylös. Nuoret keskustelivat illan tapahtumista, koska heillä oli ollut hauskaa. Johnin tyttöystävä vilkuili pelokkaana pimeää metsää ja käänsi katseensa sitten kohti tähtitaivasta kuin etsiäkseen sieltä rohkaisua. Hän jähmettyi pelosta, sillä taivaalla häämötti punainen läiskä, joka oli tulossa heitä kohti. Nuoret kiiruhtivat puiden alle suojaan. Ehdittyään parin kolmen metrin korkeudelle esine pysähtyi, mutta hetken kulutta se taas jatkoi matkaansa kadoten puiden taakse.

Äkkiä pallomainen esine, joka loisti kirkasta valoa, ilmestyi tien toisella puolella olevalle niitylle. Nuoret lähtivät juoksemaan, mutta lähistöllä ei enää ollut piilopaikkaa. Esine oli nyt noin kymmenen metrin päässä heistä, ja se leijui paikoillaan noin

metrin korkeudella maan pinnasta. Esine liikkui heidän liikkuessaan ja pysähtyi, kun nuoret pysähtyivät. Tuntui kuin esine olisi tarkkaillut heitä. Se oli soikea, arviolta kolmen metrin läpimittainen erittäin kirkas esine, jonka keskusta näytti kiinteämmältä kuin muut alueet. Sitten kuului metallin raapimista muistuttava ääni – kuin ruostunutta luukkua olisi aukaistu. Seurasi hiljaisuus ja nuoret odottivat mitä tuleman piti. Äkkiä pensaikko heilahti ja sieltä ilmestyi olento, joka liikkui kuun valaisemalla tiellä. Se oli musta, suunnilleen ihmisen kokoinen, mutta sillä ei ollut laisinkaan päätä. Olennolla oli siivet, jotka muistuttivat lepakon siipiä. Se hoiperteli kohti nuoria. John kertoi, ettei ollut koskaan nähnyt mitään niin kammottavaa ja toivoi ettei joutuisi koskaan enää näkemäänkään. Ei siis ollut ihme, että nuoret saivat jalat allensa. John vilkaisi juostessaan vielä taakseen ja näki olennon seisovan liikkumattomana tien reunassa olleiden pensaiden luona.

Heidän saapuessaan järkyttyneinä Saltwoodin poliisiasemalle kertoakseen siellä kokemuksistaan, suhtautuivat poliisit ensin epäilevästi nuorten kertomuksiin, mutta kutsuivat paikalle muutamia tiedemiehiä, joiden tutkimusalueeseen kuuluu mm. avaruudentutkimus. He kuuntelivat nuorten kertomukset, ristikuulustelivat heitä, mutta sanaakaan havainnontekijät eivät muuttaneet kertomuksistaan. Tämän jälkeen asia tuli julkisuuteen ja seutu alkoi kohista varjomaisista olennoista ja oudoista valoilmiöistä.

Kohtaus ufon kanssa

Tämän tapauksen avainhenkilönä on tunnettu ja arvostettu mies omalla kotipaikkakunnallaan Forth Myersissä Floridassa. Hän omistaa karjatilan paik-

kakunnalla. Entisenä yökerhon johtajana hän on tullut tutuksi monien henkilöiden kanssa, jotka vakuuttavat, että mies on rehellinen. Miehen kokemuksista on esitetty yhteenveto paikallisissa lehdissä, mutta vain hyvin suppeasti. Koko tapahtuma on seuraava:

Maaliskuun 12. 1965 James Flynn lähti kohti harvaanasuttua Evergladesin aluetta. Hänen tarkoituksenaan oli viettää pitkä viikonloppu Big Cypress -nimisessä paikassa. Tämä alue on intiaanien reservaatiota noin 120 kilometrin päässä Fort Myersistä kaakkoon. Flynn oli lastannut suovaununsa täyteen muonaa ja ottanut mukaansa neljä omistamistaan koirista. Big Cypress sijaitsee Floridan suurien soiden alueella ja on erittäin vaikeakulkuista maastoa eikä siellä voi kulkea pitkiä matkoja ilman venettä tai suokiitäjää.

Itse matka oli yksitoikkoinen, kuten pari seuraavaa päivääkin leirintäpaikalla. Kuitenkin sunnuntaina kello 01.00 aikoihin aamuyöstä Flynn heräsi koirien levottomaan hypähtelyyn ja ääntelyyn. Ne olivat vainunneet peuran lähistöllä. Koirat lähtivät omapäisesti – soisessa maastossa – ajamaan sitä takaa ja vain yksi niistä totteli Flynnin käskyä palata takaisin. Aika kului – koiria ei vain kuulunut takaisin. Flynn päätti lähteä etsimään niitä. Hän käänsi suokiitäjänsä suuntaan, mistä oli koirien äänet viimeksi kuullut. Matkantekoa oli kestänyt jo jonkin aikaa, kun hän havaitsi suuren ja kirkkaan valon muutamien puiden luona, noin parin kilometrin päässä hänestä. Flynn katseli valon liikkeitä: se teki neljä kaarrosta taivaalla ja palasi aina täsmälleen samaan paikkaan puiden luokse.

Flynn suuntasi kulkunsa kohti valoa ja teki siitä havaintoja. Hänen saavuttuaan noin 600:n metrin päähän valosta muutaman puun luokse, oli valo laskeutunut niin paljon, että se oli nyt vain metrin

korkeudella maan pinnasta. Se ei myös enää näyttänyt vain valolta, vaan selvältä kartion muotoiselta esineeltä, jonka pituus oli noin kaksi kertaa esineen korkeus. Flynn otti kiikarin esiin katsoakseen esinettä tarkemmin. Siinä oli selvästi havaittavissa neljä riviä täysin symmetrisen muotoisia »ikkunoita», joiden kooksi hän arvioi 60 × 60 senttimetriä. Alin »ikkuna»riveistä alkoi noin 3,5 metrin korkeudelta esineen pohjasta. Ylin »ikkuna»rivi alkoi noin 2,5 metriä esineen huipusta alaspäin mitattuna. Itse esine oli litistyneen kartion muotoinen ja noin 20—21:n metrin läpimittainen. Kaikki nämä havainnot Flynn teki ollessaan noin 600:n metrin päässä esineestä. Vertailukohteena hän käytti edessään olevia puunrunkoja. Esineessä ei näkynyt mitään merkkejä. Sen ainoat valot olivat »ikkunoista» loistava täyteläinen keltainen valo sekä esineen pohjasta hehkuva oranssinpunainen valo, joka myös valaisi maata sen alapuolelta. Flynn suuntasi suokiitäjänsä kohti esinettä ja lähti ajamaan sitä kohti.

Suriseva ja kilisevä ääni, josta Flynn oli ollut tietoinen jonkin aikaa, muuttui voimakkaammaksi, kun hän lähestyi esinettä. Siihen asti ääni ei ollut mitenkään häiritsevä. Flynn kuvaili myöhemmin ääntä samanlaiseksi kuin sähkömuuntajien äänet ovat. Saapuessaan lähelle aluetta missä esine oli, hän pysäytti suovaununsa ja jatkoi matkaa jalkaisin. Flynnin huomio kiintyi paikalla olevaan voimakkaaseen tuuleen, jonka esineen yläosassa oleva ja vastapäivään pyörivä laite näytti aiheuttavan. Laite muistutti lentokoneen potkuria. Flynn lähestyi varovaisesti valaistua aluetta. Hän jäi seisomaan noin parin metrin päähän esineestä. Flynn kohotti kätensä ja vilkutti yhteen ikkunoista. Ei vastausta! Seisoen vielä hetken paikoillaan hän kohotti taas kätensä ja vilkutti ikkunaan. Tällä kertaa esineestä vastattiin.

Lyhyt valkoinen säde tunkeutui esineen pohjan

keskustasta ja osui suoraan keskelle Flynnin otsaa. Hän lennähti taaksepäin ja kadotti tajuntansa. Herätessään Flynn oli melkein sokea. Oikealla silmällä hän ei nähnyt mitään ja vasemman silmän näkökyky oli lähes olematon.

Flynn haparoi lähes sokeana ympäri aluetta. Hänen onnistui kuitenkin löytää suokiitäjänsä ja päästä matkaan. Hän muisti maamerkkejä ja pystyi tunnistamaan niitä, vaikka olikin lähes kokonaan näkökyvytön. Flynn sai kiittää vielä jäljellä olevaa heikkoa näköään siitä, että pääsi intiaanikylään. Muutamat ystävälliset intiaanit toimittivat hänet Forth Myersiin ja kotiin. Flynnin vaimo toimitti miehensä lääkärille, joka puolestaan määräsi hänet sairaalahoitoon. Vasta tällöin Flynn tajusi olleensa lähes kolme tuntia tajuttomana tuon vuorokauden aikana. Hän muisti myös, että esine oli kadonnut silloin, kun hän oli herännyt tajuttomuudestaan. Flynn joutui jäämään sairaalahoitoon, koska hänellä ilmeni erikoisia oireita.

Sairaalassa Flynniä hoiti tohtori Harvey Stipen, joka luovutti APRO:lle lausunnon Flynnin sairaudesta ja hänessä ilmenneistä vammoista. Lausunto oli seuraava:

Silmien etuonteloissa oli verenvuotoja osoittamassa, että onnettomuus oli tapahtunut. Myös hermostollisia häiriötekijöitä oli. Halvaantumista ei havaittu, mutta käsivarsien lihasten, polvilumpioiden ja Akillesjänteiden refleksit olivat poissa. Samoin puuttuivat vatsalihasten ja jalkapohjien refleksit. Reaktiot palasivat asteittain 5—7:n päivän aikana, mutta palaaminen tapahtui epäsäännöllisesti. Tutkittavan otsa oli turvonnut. Turvotusta esiintyi oikean silmän yläpuolella sijaitsevalla alueella. Keskellä turvotusta oli harmahtava paikka ja noin yhden senttimetrin läpimittainen painautuma. Oikean silmäluomen poikki kulki verenpurkautuma. Oltuaan neljä päivää

sairaalahoidossa, Flynn valitti kuulovaikeuksia ja jalkojen sekä käsivarsien puutumista, mutta nämä oireet menivät ohitse. Kun viimeksi tapasin hänet huhtikuun 16. päivänä 1965, noin neljä viikkoa loukkaantumisen jälkeen, hän oli jälleen terve ja punaposkinen. Vain vatsalihasten reaktiot vielä puuttuivat, mutta muut oireet olivat poissa. Oikean silmän yläpuolella oleva painauma oli vielä näkyvissä, ja silmän näkökyky oli vielä varsin heikko.

Virallisen lausuntonsa ulkopuolella tri Stipen kertoi tunteneensa Flynnin jo 25 vuoden ajalta ja oli aina pitänyt tätä tasapainoisena henkilönä ja älykkäänä ihmisenä. Hän kertoi myös käyneensä kohtauspaikalla Flynnin kanssa ja nähneensä sekä valokuvanneensa jäljet puun latvoissa, missä oli ympyränmuotoinen palanut kehä. Hän oli myös nähnyt raahautumisjäljet puun rungoissa. Ne ilmaisivat paikalla olleen erittäin raskaan esineen, koska useiden metrien matkalta olivat oksat karsiutuneet pois. (APRO)

Mies toisesta maailmasta

Perjantaina kesäkuun 14. päivänä 1968 eräässä motellissa Carlos Pazin pitäjässä Cordoban läänissä Argentiinassa sai nuori 19-vuotias nainen vieraakseen kummallisen »kirkkaan miehen». Asiaa ovat tutkineet lehdet, poliisit, lääkärit ja naapurit. Viikkolehti Centen reportteri ja valokuvaajat asuivat mainitussa motellissa tutkien tapausta ja keskustelivat kaikkien asiassa osallisena olleiden henkilöiden kanssa. Reportteri oli haastatellut mm. kolmea nuorta miestä, jotka olivat havainneet radioaktiivisuutta lähistöllä juuri tämän oudon tapauksen jälkiseurauksena.

Havaintoa tutkineet poliisit esittivät siitä seuraavaa: »Uskomme, että neiti Pretzel ei valehtele. Olemme tottuneet suorittamaan kuulusteluja ja tässä tapauksessa olemme varmoja, että hän ei valehtele. Saattaa olla, että hän on uneksinut tai nähnyt 'näyn', jota hän pitää totena ja uskoo myös, että toisten planeettojen asukkaat vierailevat meidän maapallollamme.»

Neiti Pretzel kertoi illasta, jolloin hän oli sulkemassa ulko-ovea ja kohtasi silloin »kirkkaan miehen». Mies hohti kirkasta sinistä valoa, hymyili ja sanoi jotakin, jota neiti Pretzel ei ymmärtänyt. Sanojen sävystä hän sai kuitenkin käsityksen, että mies kehotti häntä olemaan rauhallinen. Neiti Pretzelin mielestä miehen sanat olisivat olleet: »Ikisiqui igliki.» Oikeassa kädessä miehellä oli outo valoa säihkyvä sormus, jonka vaikutuksesta neiti Pretzel tunsi ruumiinsa kevyeksi, aivan kuin hän olisi tahtonut nousta ylös ilmaan. Miehen päällä oli suomumainen asu, joka oli aivan yhtenäinen saumaton ja ylettyi kaulasta kämmeniin ja jalkoihin asti. Hänellä ei ollut kenkiä. Puku vaikutti metallimaiselta.

Mies vaikutti aivan normaalilta ihmiseltä. Hän hymyili koko ajan. Miehen tukka oli erityisen vaalea, silmät vaaleat, ehkä siniharmaat ja hampaat helmenvalkoiset. Oikeasta kädestä ja varpaista sädehti kirkasta vaaleaa valoa. Tuon valon neiti Pretzel havaitsi vasta sitten kun mies lähti pois, koska se valaisi koko huoneen erittäin kirkkaaksi.

Neiti Pretzel ei pelännyt, koska mies vaikutti ystävälliseltä. Kun mies nosti oikeaa kättään, hän tunsi olevansa aivan voimaton. Mies käveli hitaasti vetäen jalkojaan hyvin lähellä lattiaa, mutta ei koskettanut sitä. Hän oli solakka, hyväryhtinen kuin tanssija tai huippuvoimistelija. Hänen vasemmassa kädessään oli pallo, joka oli kuin kristallia. Siinä oli koloja, joista loisti kirkasta sinertävää valoa. Neiti Pretzelin käsityksen mukaan se oli »tutka», joka

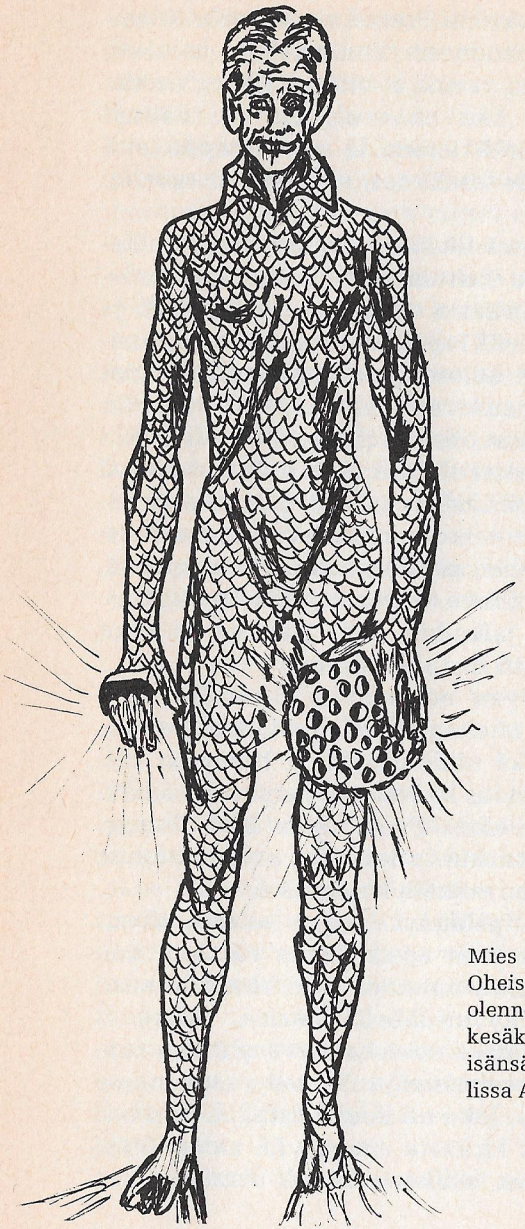

Mies toisesta maailmasta. Oheisen piirroksen kaltaisen olennon neiti Pretzel kohtasi kesäkuun 14. päivänä 1968 isänsä omistamassa motellissa Argentiinassa.

ilmoitti miehelle sen oliko joku tulossa. Mies oli huoneessa noin viisi minuuttia ja kun hän poistui, ovi sulkeutui itsestään.

Neiti Pretzel kertoi, ettei hän ole ollut koskaan kiinnostunut avaruuden asioista eikä myöskään ollut seurannut televisiosta avaruutta koskevia elokuvia, koska hän ei välittänyt niistä. Neiti Pretzelin isä kertoi olleensa juuri palaamassa kotiinsa, kun näki jo kaukaa motellin edustalla harvinaisen kirkkaanpunaisen valon, joka oli aivan liian kirkas ollakseen auton valo. Se ennätti kuitenkin jo häipyä ennen kuin hän ennätti kotipihalle. Astuttuaan motelliin herra Pretzel tapasi tyttärensä pyörtyneenä lattialta. Kun tytär heräsi, hän sanoi isälleen, että motellissa on outo mies. Herra Pretzel tutki huolellisesti koko motellin alueen, mutta tuloksetta. Eräät naapurit olivat myös nähneet kirkkaan oudon valon motellin pihalla, mutta eivät olleet kiinnittäneet siihen enempää huomiotaan. (Lähde: Rouva Kirsti Ostroga)

Laskeutuminen Venezuelaan

Seuraavassa kerrotun laskeutumistapauksen on tutkinut venezuelalainen ufo-tutkija Horazio Gonzales Ganteaume. Hän on tunnettu korkealuokkaisesta työstään sekä suorittamiensa tärkeiden tutkimuksien vuoksi. Herra Ganteaume edustaa maassaan APRO:a (Aerial Phenomena Research Organization) eli ilmakehän ilmiöitä tieteellisesti tutkivaa järjestöä, jonka päätoimisto sijaitsee Tucsonissa Arizonan osavaltiossa USA:ssa. Herra Ganteaume kertoo seuraavaa:

»Tämä tapaus sattui elokuun 7. 1965 myöhään iltapäivällä, eikä sitä koskaan ole julkaistu Venezuelan sanomalehdistössä havainnontekijöiden korkean sosiaalisen aseman vuoksi. Eräs heistä on gynekologi

ja kaksi muuta vanhoja suurten liikeyritysten johtajia ja omistajia.

Tapauksella on siis kolme tunnettua havainnontekijää ja tapaus sattui kirkkaassa päivänvalossa noin kello 16 aikoihin. Suoritin itse henkilökohtaisesti tutkimuksia tässä tapauksessa ja kuulustelin todistajia, joiden nimet tiedän, mutta jotka olen lupautunut pitämään salassa. Pidän tätä tarinaa aivan uskomattomana. Ellen itse olisi haastatellut näitä kolmea herraa, en uskoisi tarinaan lainkaan.

Vielä nyt tätä kirjoittaessani elokuussa 1968 eräs näistä kolmesta kärsii yhä silloin (1965) saamastaan psykologisesta vauriosta. Hän pelkää kuollakseen, että »Ne» tulevat takaisin »puhumaan» hänelle ja vilkuilee taivaalle pelokkaana. Tapaus on ensimmäinen 18-vuotisen ufo-tutkimusurani aikana, jolloin venezuelalainen kertoo keskustelleensa olennon kanssa, joka on tullut ulkoavaruudesta. Tunnen maanmieheni ja varsinkin ottaen huomioon näiden kolmen sosiaalisen aseman pidän heidän väitettään tutkimuksien arvoisena.» Yksityiskohtaisemmin tapahtumien kulku oli seuraava:

Nämä kaksi teollisuusmiestä ja tunnettu gynekologi olivat vierailemassa erään ystävänsä omistamalla lämminveristen hevosten kasvatusfarmilla San Pedro de Los Altosissa Los Teguesin seudulla noin 50—60:n kilometrin päässä Venezuelan pääkaupungista Caracasista. Tutkiessaan ympäröivää maastoa he saapuivat eräälle alatasanteelle keskustellen paikan kauneudesta, taloudellisista hankinnoista ja lämminverisistä hevosista. Äkkiä he havaitsivat taivaalla kirkkaan valonvälähdyksen. Sitten tämä välähdys osoittautui pallomaiseksi esineeksi, joka muuttui suuremmaksi, kun se hiljalleen siirtyi kohti maata. He arvelivat ensin sen olevan helikopterin tai lentokoneen, mutta eivät voineet kuulla mitään ääntä. Esine jatkoi laskeutumistaan. Sen ollessa noin

100:n metrin korkeudella, he saattoivat nähdä, että esine oli tavattoman suuri, levymäinen laite, joka säteili kirkasta kellertävää valoa, ja jonka alapuolella oli tumma pyöreä reuna. Vieläkään he eivät pystyneet erottamaan ääntä, mutta heidän korviinsa tunkeutui melkein kuulumaton outo humina. Tässä vaiheessa nuorin kolmesta miehestä kääntyi juostakseen pakoon, mutta gynekologi esti häntä lähtemästä sanoen: »Älä juokse pois. Jäädään kaikki katsomaan, mitä tuo laite aikoo tehdä.»

Suuri levy vaipui hitaasti kohti maata, kunnes se pysähtyi liikkumattomaksi noin puolentoista metrin korkeuteen maanpinnasta. Tässä vaiheessa miehet uskoivat saaneensa nähdä jotakin vallan tavatonta. He olivat peloissaan, mutta koska levy oli vielä noin 30:n metrin päässä, he päättivät jäädä katsomaan, mitä se aikoi tehdä.

Äkkiä laitteen alapuolelta — joka oli noin 27 metriä halkaisijaltaan — ilmestyi valokeila maata kohden ja tätä valoa pitkin laskeutui kaksi olentoa. Ne olivat 2,1—2,4 metrin pituisia. Niillä oli pitkä kellertävä tukka, joka ulottui hartioille saakka, suuret kellertävät silmät, ja he olivat pukeutuneet yksiosaiseen pukuun, jossa ei ollut mitään saumoja, vetoketjuja tai nappeja. Asut olivat kiiltävät kuin metalli. Seisten paikoillaan pelosta vavisten nämä kolme miestä näkivät näiden kahden suuren olennon tulevan heitä kohti. Olennot pysähtyivät noin kolmen metrin päähän ja venezuelalaiset kuulivat äänen sanovan heille: »Älkää olko peloissanne, rauhoittukaa.» Outoa oli, etteivät olentojen huulet liikkuneet laisinkaan. He »kuulivat» äänen päänsä sisällä — tai pikemminkin suoraan aivoissaan. Tämä hämmästytti heitä ja nuo kaksi olentoa pystyivät tajuamaan heidän hämmästyksensä, koska nyt he kuulivat äänen sanovan: »Me puhumme teille suoraan.» Silloin nämä kolme miestä tajusivat ottaneensa vastaan

telepaattista puhetta. Syntynyt keskustelu, jossa gynekologin tekemiin kysymyksiin vastaukset tulivat suoraan aivoihin, oli seuraavanlainen:

K. Keitä Te olette? Mistä tulette? Mitä haluatte täältä?

V. Tulemme Orionilta. Olemme tällä planeetalla rauhan asialla. Tutkimme ihmisen psyykeä voidaksemme käyttää sitä omissa lajeissamme. Ympärillänne on seitsemän planeettaa: Maa, Saturnuksen kaksi satelliittia Epsilon ja Kristofix, Kelpis, Orion, pikkuplaneetta Outer Dipper (Otavan kuviossa).

K. Voitteko kertoa miten lentolautaset toimivat?

V. Närkästyneenä nimestä »lentävä lautanen» olento vastasi: Ne eivät ole lentäviä lautasia. Ne ovat Gravitelidesejä ja ne toimivat ytimiin kerätyn aurinkoenergian avulla, joka kehittää suunnattoman magneettisen voiman.

K. Pystyttekö Te hallitsemaan painovoiman?

V. Luonnollisesti.

K. Ketkä lentelevät näillä aluksilla?

V. Toisia lentävät Spacitomelesit ja toisia Mechanistotelesit (Avaruusihmiset ja robotit).

K. Ovatko asukkaat kaikilla seitsemällä planeetalla yhtäläisiä tai saman näköisiä?

V. Eivät. On olemassa Morphous- ja Amorphous -olentoja. Me olemme Morphous-lajia ja enemmän toistemme kaltaisia paitsi ne, jotka ovat alkuaan Outer Dipperiltä. Ne ovat pieniä, noin 35 tuumaa (n. 90 cm) pitkiä.

K. Onko teillä tukikohtia Maassa?

V. Jokaisella planeetalla, joka lähettää tutkimusretkikuntia Maahan, on avaruusalus, joka on noin puolet Kuunne koosta ja joka jätetään Mars-planeetan taakse. Tästä johtuu, että meitä nähdään enemmän silloin, kun Mars on lähellä maata.

K. Onko teidänkaltaisianne olentoja keskuudessamme?

V. Kyllä. Heitä on 2 417 805.

K. Oletteko kokeilleet ristisiitosta välillämme?

V. Emme. Mutta tutkimme mahdollisuutta Uusien Olentojen luomiseksi.

K. Onko teidän keskuudessanne kokeiltu ristisiitoksilla?

V. Kyllä.

K. Oletteko kuljettaneet Maasta ihmisiä mukanannе?

V. Emme. Vain eläimiä. Kristofix on eläintarha. (Fitozooloplanetologeico.) Se on linnunradan runsaslajisin ja siellä on teille täysin tuntemattomia eläinlajeja.

K. Mitä käytätte ravinnoksenne?

V. Keinovalmisteita.

K. Mitä tarkoitatte sanonnalla Amorphous-olento?

V. Te ette ymmärrä sen kaltaista elämää. Ne ovat olentoja, jotka elävät »crisostelis» -edistyvästä hermostollisesta kehityksestä.

K. Mitä ajattelette meidän saavutuksistamme avaruuslennon alalla?

V. Ne ovat alkukantaisia kokeiluja.

K. Onko teillä voimakkaita aseita?

V. Kyllä. Meillä on aalto-kompressori, joka pystyy yhdellä laukauksella hajoittamaan Kuunne.

K. Onko teillä tämä ase mukananne?

V. Ei. Toistan, että tarkoituksemme on rauhanomainen, mutta meillä on pienempiä laitteita, jotka ovat kyllin tehokkaita pysäyttämään plutoniumräjähdyksenkin.

Tässä vaiheessa keskustelu loppui, mutta venezuelalaiset muistavat vielä joitakin irrallisia tiedotusluonteisia lauseita: – että me (täällä Maassa) olemme heidän alkujaan ja että he puolestaan ovat alkuja Amorphous-olennoille . . . – että linnunradan ulkopuolella on olemassa »vastakohtaisuuksien elämä» . . . – että he tulevat jättämään todisteita olemassaolostaan eri puolilla maapalloa.

Muscarellon tapaus

Syyskuun 3. päivänä 1965 kello 2.24 aamuyöstä saapui Norman Muscarello -niminen nuorimies järkyttyneenä USA:n New Hampshiren osavaltiossa sijaitsevan Exterin kaupungin poliisiasemalle. Päivystysvuorossa ollut konstaapeli Reginald Tolandin oli sytytettävä hänelle savuke ennenkuin hän rauhoittui tarpeeksi voidakseen kertoa asiansa.

Muscarello oli matkustanut peukalokyydillä 19 kilometrin päässä sijaitsevasta Massachusettsin osavaltion Amesburyn kaupungista kotiinsa Exteriin. Hän kertoi, että liikenne oli ollut hiljaista ja että hän näin ollen oli joutunut kävelemään suurimman osan matkasta.

Kulkiessaan noin kello kahden aikoihin erään matkan varrella sijainneen peltoaukean ohitse hän näki valtavan esineen ilmestyvän taivaalle. Sitä reunustivat vilkkuvat valot, ja se oli halkaisijaltaan 25—27 metriä. Se keinahteli ja kääntyi jyrkässä kulmassa liukumaan kohti Muscarelloa. Hän pelkäsi joutuvansa sen alle, ja pelastautuakseen murskautumasta Muscarello syöksyi ojaan. Esine vetäytyi hiljalleen taakse päin. Paikalla oli haarautuva tie, joiden välisellä alueella oli kaksi taloa. Esine liikkui nyt kohti niitä ja jäi toisen talon katon ylle leijailemaan. Lopulta se siirtyi niin etäälle, että Muscarello uskalsi tulla pois ojasta. Hän juoksi lähimpään taloon ja jyskytti ovea, mutta kukaan ei tullut vastaamaan. Samalla hetkellä hän näki auton lähestyvän ja ryntäsi tielle viittoillen hurjasti. Auto pysähtyi ja keski-ikäinen pariskunta otti Muscarellon kyytiinsä ja toi hänet Exterin poliisiasemalle.

»Minä tiedän kyllä, että ette usko minua», sanoi Muscarello päivystävälle konstaapelille, »enkä halua moittia teitä siitä. Mutta teidän on lähetettävä joku minun kanssani sille paikalle.» Toland, johon Muscarellon vilpitön sävy oli tehnyt vaikutuksen, kutsui radiolla paikalle liikkuvan poliisin konstaapelin Eugene Bertrandin. Kuultuaan Muscarellon kertomuksen, konstaapeli Bertrand sanoi tavanneensa kahta tuntia aikaisemmin auton, joka oli ollut pysäköitynä eräälle sivutielle noin kolmen kilometrin päässä kaupungista. Ohjauspyörän takana istunut naishenkilö oli kertonut hänelle oudon esineen seuranneen häntä Epping-nimisestä pikkukaupungista asti, noin 15 kilometrin matkan. Esineessä oli ollut hehkuvan punaiset valot, ja se oli pysytellyt muutaman metrin päässä autosta. Kun nainen oli kääntynyt sivutielle, kiihdytti esine vauhtiaan ja katosi nopeasti taivaalle. »Pidin naista tärähtäneenä», kertoi Bertrand, »ja sen vuoksi en tehnyt asiasta ilmoitusta.» Muscarellon mielestä naisen kuvaus sopi hänen näkemäänsä esineeseen.

Kello oli melkein kolme, kun Bertrand ja Muscarello saapuivat peltoaukealle kahden tien risteykseen. Kuutamoa ei ollut, mutta taivas oli pilvetön ja tähdessä ja näkyvyys paikalla oli esteetön. Bertrand pysäytti auton ja ilmoitti Tolandille heidän saapumisestaan paikalle. Muscarello oli yhä kiihdyksissään. Bertrand ilmoitti heidän lähtevän kävelemään pellolle yhdessä. Tällöin hän voisi saada Muscarellolta tarkempia tietoja tapahtuneesta. Heidän kävellessään Bertrand valaisi taskulampulla maata ja ympäristöä. Mitään ei näkynyt ja Bertrand yritti saada Muscarelloa uskomaan, että tämä oli vain pelästynyt helikopteria. Mutta Muscarello väitti ja vakuutti tuntevansa kaikki tavanomaiset lentovälineet, ja olisi ilman muuta myös tunnistanut helikopterin.

Noin 90 metrin päässä tiestä oli maanviljelijä Carl Dinningin hevoshaka. Bertrandin kääntäessä päänsä tästä pois ja valaistessa taskulampulla metsän reunaa alkoivat haassa olevat hevoset kuopia maata ja hirnua. Lähitalojen koirat alkoivat äkkiä ulvoa, ja

Muscarello huusi osoittaen kohti pohjoista: »Minä näen sen! Minä näen sen!» Hevoshaan toiselta puolelta, kahden suuren männyn takaa nousi hitaasti loistava, pyöreä kiekko. Se liikkui äänettömästi kohti miehiä, kääntyen ja keinahdellen kuin putoava lehti. Koko seutu kylpi kirkkaassa punaisessa loisteessa. Carl Dinningin talon seinät, jotka olivat maalatut valkoisiksi, muuttuivat verenpunaisiksi. Bertrand tavoitteli pistooliaan, mutta muutti sitten mielensä. Hän tempaisi Muscarellon mukaansa ja palasi takaisin autolleen sekä otti välittömästi yhteyden poliisiasemalla istuvaan Tolandiin. »Minä näen sen hiton vehkeen omin silmin!» hän huusi radiopuhelimeen. Miehet seurasivat esinettä partioautosta käsin. Se leijaili noin 30 metrin päässä heistä. Sen muotoa oli vaikea kuvailla, koska se oli niin kirkas. »Kuin yrittäisi kuvailla autoa, joka tulee pimeällä tiellä vastaan täydet valot palaen», selitti Bertrand myöhemmin. Useiden minuuttien ajan se leijui vain paikoillaan, alkaen sitten liikkua hitaasti itään, kohti Hamptonin kaupunkia.

Esineen etääntyessä liikkuvan poliisin konstaapeli David Hunt saapui paikalle toisella partioautolla. Hän oli kuullut Bertrandin ja Tolandin välisen keskustelun radiostaan. »Näin sen lepattavan kulun,» Hunt kertoi. »Näin sen sykkivät valot. Kuulin hevosten tömistelevän haassa. Kun se oli hävinnyt, lensi paikan yli B-47-pommituskone. Ero oli huomattavan selvä, eikä näitä kahta voinut laisinkaan verrata toisiinsa.»

Tämän tapauksen yhteydessä haastateltiin yli 60 silminnäkijää, joiden antamien lausuntojen perusteella on voitu olettaa, ettei havaittu esine ollut mikään maapallolla tunnettu lentolaite. Monet havainnontekijöistä olivat haluttomia antamaan lausuntoaan peläten joutuvansa naurunalaiseksi. Useimmat silminnäkijät olivat myös perillä sotilas-

ja siviililentokoneista ja helikoptereista lähellä sijaitsevan Peasen lentotukikohdan ansiosta. Useimmat todistajanlausunnot olivat kuin samasta suusta kerrottuja tukien toisiaan. (APRO)

Ufojen tukikohtia Etelä-Amerikassa

Vuoden 1965 suuren ufo-aallon aikana saatiin ilmoituksia siitä, että eräs salaperäinen rotko eristäytyneessä laaksossa noin 60 kilometriä Cordobasta lounaaseen Keski-Argentiinan pohjoisosassa toimisi yhtenä ufojen tukikohtana Etelä-Amerikan mantereella. Lokakuun 7. päivänä 1965 julkaisi buenosairesilainen sanomalehti Asa Loretanin laakson tapahtumista seuraavan kirjoituksen:

»Lentävien lautasten tukikohta sijaitsee paikalla, joka on noin 60 km lounaaseen Cordobasta. Noin 50 maanviljelijää, kolme lakimiestä, Rosarion kaupungin sääpalvelun henkilökunta ja eräs laivaston kapteeni ovat olleet todistamassa useiden lautasten lentoja. Lautaset näyttävät ottaneen Loretanin laakson ja erään läheisen rotkon tukikohdakseen ja piilopaikakseen.

Kaikki alkoi heinäkuun 15. päivänä 1965 eräässä idyllisessä paikassa. Loretanin laakso, joka on saanut nimensä alueen nykyisten omistajien iso-isän mukaan, sijaitsee Siera Granden alarinteellä noin 20 kilometrin päässä Los Molinosin patoaltaasta. Patoaltaalle päästään pitkin Alta Gracia-Rio Terceron tietä. Alueella on mäntyistutuksia. Jotkut puut ovat aivan pieniä, toiset taas kasvaneet jo noin kymmenmetrisiksi. Maa on hedelmällistä, vaikka ei olekaan viljelyksessä. Eräs metsäyhtiö on ostanut laaksosta maata 7 000 hehtaaria ja aikoo metsittää koko alueen vähitellen. Laaksossa asuu Busquetin perhe. Ruben Busquet on metsäyhtiön palveluksessa, hänen

vaimonsa Diana on Loretan-suvun jälkeläinen ja omistaa tämän laakson lähes kokonaan. Heillä on viisitoistavuotias tytär Marcela. Talossa työskentelee vain yksi apulainen ja hänen kahdentoista ikäinen tyttärensä. Palkattua työvoimaa Busqueteilla on noin 50 ihmistä. Laaksossa on pari muutakin taloa, jotka ovat karja- ja lammasfarmeja. Tämän lisäksi on vielä kaksi majataloa. Lähellä laaksoon johtavaa tietä on uusi ja moderni hotelli Hotel de la Entrada, joka toimii väestön sosiaalisena keskuksena seudulla, jonka väkiluku on hiljaa lisääntymässä. Tässä on alku kertomuksellemme, eräs harvinaisimmista, jonka olemme koskaan saaneet julkaistavaksemme.

Kaikki siis alkoi heinäkuun 15. päivänä 1965. Busquetin perhe oli ensimmäinen, joka näki lautaset, jotka sittemmin ovat saaneet koko seudun kuohuksiin. Herra Busquet kertoi meille seuraavaa: 'Olimme tulossa Hotel de la Entradasta hakemasta postia, minkä teimme kahdesti tai kolmasti viikossa. Postin hakemisen lisäksi soitamme tarpeelliset puhelut, koska siellä sijaitsee seudun ainoa puhelin. Kello oli noin 20 ja me olimme paluumatkalla hotellista. Marcela meni avaamaan porttia, kun näimme sen. Kyseinen portti on kukkulan huipulla. Sieltä näkee itään katsoessa Siera Granden profiilin. Pohjoisessa ja lännessä näkyy muiden vuorten huippuja. Kaukana luoteessa näkyvät Los Molinosin patoaltaan vedet. Esine, jonka näimme oli iso ja hyvin kirkas. Se oli sinertävä, mutta väri vaihtui silloin tällöin, joskus oranssinpunaiseksikin. Se oli kartion muotoinen, vaikka emme nähneet mihin yläosa loppui, koska siitä lähti valonsäde kohtisuoraan ylöspäin. Alaosa oli pyöreä ja kupera. Läheiset kukkulat vertailukohteena arvioin sen kooksi 10—15 metriä. Se oli paikoillaan, eikä siitä lähtenyt minkäänlaista ääntä. Hetken kuluttua siitä suuntautui valonsäde meitä kohti. Sillä hetkellä tajusimme, että nyt tapahtui

jotain epätavallista. Esineen suunnassa ei ollut ainoatakaan taloa tai tietä, joten ei voinut olla kyse talojen valoista tai auton valojen heijastuksista. Se oli »jotakin», joka tuntui olevan osittain kukkulan päällä ja sen takana. Pitkähkön ajan kuluttua se pudottautui kohtisuoraan alas, ja maasto peitti sen meidän näkyvistämme, mutta hehkun, joka siitä lähti, saatoimme havaita edelleen. Menimme taloon, mutta ennen sitä näimme yhden peoneistamme, joka makasi maassa hevosen heittämänä. Hän oli kuivuneen mudan ja lehtimassan peitossa, ja melkoisen sekaisin. Koska mestixo (valkoisen ja intiaanin jälkeläinen) ei koskaan voisi myöntää, että hevonen kykenee heittämään hänet maahan hän sanoi, että hevonen oli heittäytynyt vatsa ylöspäin. Me ymmärsimme, ettemme olleet ainoat, jotka olivat nähneet esineen taivaalla. Peoni oli myös nähnyt sen ja tämän vuoksi hevonen oli pelästynyt niin, että oli heittänyt ratsastajan maahan.'

Lehti jatkaa: »Aluksi poikkeukselliselta vaikuttanut tapaus tuli myöhemmin säännölliseksi, sillä Busquetit näkivät näitä esineitä nyt joka päivä. Heille alkoi käydä tutuksi asiaksi tarkkailla ufoja, jotka lensivät laakson yllä ja pudottautuivat sitten rotkoon. Eräänä päivänä löydettiin noin seitsemän metrin läpimittainen palanut kehä paikalta, johon ufo oli hetkeksi laskeutunut. Eräässä toisessa yhteydessä rouva Busquet erotti selvästi aluksen ikkunat. Sittemmin palkattu työväki näki niitä joka yö ja piti tilannetta jo asiaan kuuluvana. Eräänä päivänä herra Busquet istui autossaan voimalinjan alla ja katseli yhtä ufoa. Hän joutui voimakkaan pakokauhun valtaan ja pelkäsi, että ufo saattaisi pudottaa voimalinjan hänen päälleen. Hän käynnisti autonsa ja ajoi pois voimalinjan alta. Ufo, joka oli noin 300:n metrin päässä hänestä, sammutti äkkiä valonsa. Paikalle jäi hehkumaan punainen loiste, joka katosi

hetken kuluttua.

Heinäkuun 24. päivänä olivat Busquetit päivän päätteeksi jälleen Hotel de la Entradassa ja kertoivat siellä oleville ystävilleen ufo-tapauksista. Eräs läsnäolevien ryhmä piti kertomuksia pilapuheina, jolloin Busquetit kutsuivat heidät kotiinsa katsomaan ufoja omin silmin. Saapuessaan Busquetin talon luokse seurueen jäsenet näkivät esineen, jota he kuvasivat seuraavasti: 'Se oli kuin loistava sikari, jonka ympärillä oli tumma nauha. Sikarin näennäinen koko oli kaksi kertaa Kuun koko.' Noin kymmenen sekunnin ajan esine pysyi liikkumattomana horisontissa. Sitten se laskeutui rotkoon kolmeksi sekunniksi, nousi ylös näkyviin neljäksi sekunniksi, laskeutui jälleen ja nousi taas. Tämän liikesarjan esine teki neljä kertaa laskeutuen viimeisellä kerralla nousematta enää ylös. Sen jättämä loiste hehkui rotkossa vielä hetken ja sitten tuli täysi pimeys. Vieraat, jotka nyt olivat omin silmin nähneet esineen ja jotka olivat aikaisemmin epäilleet niiden olemassaoloa olivat lakitieteen tohtorit Felix Cochero ja Fortunato Colomba La Platasta sekä herra Miquel Carlos Cuesta, Cofinco-yrityksen johtaja. Kun herra Busquetia haastateltiin, hän tuntui olevan haluton vastaamaan kysymyksiin. Hän ei halunnut kuuluisuutta eikä tulla leimatuksi hulluksi. Tohtori Cochero kertoi tarinan lehtimiehille Rosariossa aiheuttaen sensaation koko Buenos Airesin lehdistössä.

Hotel de la Entradan johtaja Obergon ja hänen vaimonsa tiedottivat, että eräs hotellissa asunut belgialainen mies oli epäillyt ufojen olemassaoloa, mutta joutui yhden herättämäksi keskellä yötä. Hän seurasi ufon liikkeitä aamutakkisillaan hotellihuoneestaan. Johtaja Obergon sanoi, ettei mies sen jälkeen enää naureskellut ufoille. Sunnuntaina syyskuun 5. päivänä Argentiinan laivaston kapteeni Pegani oli nähnyt kolme ufoa. Hän oli tullut vartavasten laaksoon nähdäkseen omin silmin tämän ilmiön. Hän palasi kiireesti takaisin Buenos Airesiin noutaakseen sieltä kokonaisen ryhmän tutkijoita. Senora Busquet väittää nähneensä kokonaisen laivaston pienempiä ufoja. Kaksi Codovin, buenosairesilaisen ufo-tutkimusryhmän, jäsentä koki myös merkillisen tapahtuman. He olivat herrat Jorge Barquero ja Alberto Schuster, molemmat ovat ammatiltaan meteorologeja. Miehet olivat Loretanin laaksossa yhtä aikaa kapteeni Paganin kanssa. He saivat näkyviinsä ufon ja teleskooppinsa suunnatuksi siihen, kun ufo äkkiä lähestyi heitä, peitti koko näkökentän sokaisten miehet. Sen jälkeen ufo katosi nopeasti.»

Muutamissa muissakin paikoissa ovat tapahtumat olleet Loretanin laakson kaltaisia, ei ehkä näin paljastavia kuin edellä kerrottu, mutta väitteet ja luotettavien havainnontekijöiden kertomukset ovat eräänä osoituksena siitä, että väitteissä ufojen tukikohdista Etelä-Amerikassa on todella perää. Elokuun 1. päivänä 1968 julkaistiin Urcosissa Perussa sanomalehti Surin toimesta seuraava lyhyt raportti ufojen tukikohdasta:

»Perun Andien intiaanit (paikallinen väestö) on peloissaan lentävien lautasten esiintymisestä alueella. Huaron alueen johtajat ovat kutsuneet koolle komitean tutkimaan raportteja, jotka väittävät lentävien lautasten käyttävän tukikohtanaan erästä aluetta lähellä Yanacocha-järveä Perun keskiosassa. Farmarit väittävät nähneensä kyseisellä alueella loistavien esineiden syöksyvän alaspäin suurella nopeudella kuin laskeutuakseen. Joukko paikallisia asukkaita useista lähiseudun kylistä on ottanut yhteyttä johtajiinsa ja väittävät, että ufot käyttävät laskeutumispaikkanaan erästä laajaa tasankoa Yanacocha- ja Pumacocha -järvien välillä. Kahdesti viikossa, niin väitetään, lautaset ilmestyvät keskellä päivää ja katoavat sitten suurella nopeudella, jät-

täen jopa merkkejä maahan. Paikallinen väestö on suunniltaan ja pelkää ufojen aiheuttavan vahinkoja karjalle ja viljalle. Asiantilan johdosta oli johtajien keskuudesta päätetty lähettää paikalle komitea, jonka mukana seurasi myös ryhmä aseistettuja poliiseja.»

Myöhempi sanomalehtiraportti Limasta 27.—29. päivinä syyskuuta 1968 ilmestyi myös espanjankielisissä lehdissä. Tässä raportissa väitettiin niiden ilmoituksien mukaan, jotka oli tehty herra Carlos Pazille, Perun interplanetaaristen suhteiden instituutin johtajalle (IPRI), että Chumossa oli löydetty lentävien lautasten laskeutumisalusta (platillodromo). Erittäin hienostuneessa päivälehdessä Exspressossa mainittiin tämän paikan löytämisestä. Chumo sijaitsee kahden päivämatkan päässä Cerro de Santa Barbarasta Sicuanin alueella. Tämä alue taas sijaitsee Cuzcon departmentissa Perun eteläosassa ja siis Perun Andeilla.

Raportissa väitettiin, että laskeutumisalustan ja alueen oli löytänyt insinööri Antonio Ponce de Leon, joka on IPRI:n haaraosaston presidentti. Hän oli tullut paikalle tutkiakseen asukkaiden kertomusten paikkansapitävyyttä. Asukkaat ovat kaikki Etelä-Amerikan intiaaneja.

AFP julkaisi 11. päivänä marraskuuta 1968 Buenos Airesista tulleen uutisen, joka ilmestyi samassa kuussa espanjankielisiin sanomalehtiin. Sen mukaan Perun pääkaupungissa Limassa vastaanotettu uutinen kertoi, että usein nähdyillä lentävillä lautasilla on tukikohtansa Titicaca-järven syvyyksissä. Tämän ison Andien järven, joka sijaitsee Bolivian ja Perun rajalla, rannalla asuvat ihmiset ovat kertoneet, että lentäviä lautasia nähdään jatkuvasti kiitämässä järvelle päin ja katoavan sinne. Raportissa kerrottiin edelleen, että ranskalainen retkikunta, joka oleskeli järven Bolivian puoleisella rannalla, olisi tosiasiassa

tutkinut sitä, onko järvessä ufojen tukikohta vai ei.

Retkikunnan johdossa oli kuuluisa vedenalaisten asioiden tutkija komentaja J. Cousteau — Suomessa tunnettu television sarjasta »Meren salaisuudet». Tämä vain lisäsi huhuja siitä, että ranskalaiset tutkivat väitettä ufojen tukikohdasta järven pohjassa. Vuosien 1965—1968 välillä vilisi Etelä-Amerikan lehdistössä ja televisiossa mitä hurjimpia kertomuksia ufo-ilmiöistä, laskeutumispaikoista, outojen muukalaisten kohtaamisesta, salaperäisistä kaukosiirroista, humanoidilääkäreistä ja useista muista ufo-ilmiöön liittyvistä tai ainakin niihin oletettavasti liittyvistä salaperäisistä tapahtumista. Yksi tällainen on seuraava tapaus:

Vieras olento, joka jätti valoisan jäljen

Tapahtumapaikka oli perulainen pikkukaupunki Chaclayo, joka on pääkaupungista Limasta noin 40 kilometrin päässä.

Kesäkuun 5. päivänä 1966 kaupungin asukkaat saattoi järkyttyneeseen tilaan olento, joka oli vain noin 1,2 metrin mittainen. Olennon näkivät eräs nainen ja hänen mukanaan ollut lapsi sekä muutamat nuoret, kun se äänettömästi kulki pitkin kaupungin katuja jättäen jälkeensä valoisan juovan. Todistajat väittävät, että olento oli ulkoavaruudesta. Se mistä he tämän ovat saaneet tietää, jää salaisuudeksi. Jotkut lapset pakenivat olentoa sen nähdessään, kun taas toiset pysähtyivät katselemaan sitä. He sanoivat sen vaikuttaneen uteliaalta ja näyttäneen olevan halukas puhumaan heidän kanssaan.

Outo vierailija liikkui yhdestä kaupunginosasta toiseen, missä sen näkivät nuori neitonen ja hänen seurassaan olleet kaksi lasta. Olento lähestyi heitä ja yritti tarkastella neitosta ja lapsia lähemmin. Eräs

poika seurasi olennon kulkua asuntonsa portailta ja huusi olennolle: »Mitä sinä haluat?» Äkillisen melun johdosta olento liikkui nopeasti ja katosi hetkessä. Eräät henkilöt väittävät, että valoisa jälki, jonka olento oli kävellessään jättänyt taakseen, oli ionisaation vaikutusta. He väittivät myös, että jos todistajat keskiajalla olisivat tehneet tämänkaltaisen havainnon, he olisivat väittäneet tavanneensa enkelin. Elokuun 20. päivänä 1966 sai Rio de Janeiron poliisi ilmoituksen kahdesta vierekkäin makaavasta miehestä. He lojuivat kuolleina Rion esikaupungin Niteroin Morro de Vieten vuoren rinteellä noin kolmensadan metrin korkeudessa ja heidän kasvoillaan oli:

Lyijynaamiot

Tapausta tutkinut poliisitarkastaja Jose Venancio Bittencourt sanoi sitä erääksi hänen 23-vuotisen poliisiuransa mystillisimmäksi. Hän vannoi jatkavansa tutkimuksia asian selvittämiseksi vaikka yksinään, koska muilla tapausta tutkineilla viranomaisilla oli kiire saada se pois päiväjärjestyksestä. Bittencourtin mielestä tutkimuksissa on ilmennyt liian paljon aukkoja, jotta ne voitaisiin katsoa päättyneiksi ja tapaus loppuun tutkituksi. Tutkimuksissa on jäänyt huomioon ottamatta monia tärkeitä tietoja, joita siviilihenkilöt ovat ilmoittaneet poliisille, mutta joita ei ole pidetty tutkimuksien kannalta tärkeinä, vaikka ne sitä ovatkin.

Tarkastaja kertoi pyrkivänsä todistamaan, että näiden kahden miehen kuolemaan liittyy tekijöitä, joiden vuoksi se niin äkkiä haluttiin työntää syrjään.

Ilmoituksen tehnyt nainen kertoi nähneensä oudon esineen laskeutuneen paikalle, mistä miesten ruumiit myöhemmin löydettiin. Ruumiit tunnistettiin sähköteknikko Miguel Jose Vienaksi ja sähköteknikko Manuel Pereira de Cruziksi.

Kun poliisit tulivat paikalle, missä miehet makasivat, he havaitsivat, että heidän kasvojaan peitti lyijynaamio. Ympäri aluetta oli pieniä paperilappusia, joissa useissa oli outoja koodeja. Muutamiin lappusiin oli kirjoitettu portugalin kielellä:

»Kello 16.30 otamme oranssinvärisen kapselin, kun se on vaikuttanut, peitämme puolet kasvoistamme lyijynaamiolla. Odotamme sovittua merkkiä. Sunnuntaina otamme yhden kapselin ennen ateriaa, maanantaina yksi kapseli aamulla, tiistaina yksi kapseli ennen ateriaa, keskiviikkona yksi kapseli ennen nukkumaan menoa.»

Ruumiinavaukseen liittynyt poliisilaboratorion laaja koesarja oli pettymys. Sen mukaan tukehtuminen, myrkytys tai väkivaltainen kuolema eivät voineet tulla kysymykseen. Ei ollut löydettävissä ainoatakaan lääketieteellistä syytä siihen, miksi miehet olivat kuolleet.

Kun tapauksesta kerrottiin lehdistössä, ilmoitti eräs pörssinvälittäjän vaimo rouva Graciando de Souza olleensa tyttärensä kanssa matkalla Almenda Sao Bonaventuraan, kun hän havaitsi tunnistamattoman lentävän esineen paikalla, mistä ruumiit myöhemmin löydettiin. Kaikkiaan yhdeksän henkilöä ilmoitti toisistaan tietämättä täsmälleen saman asian; tunnistamaton lentävä esine oli leijunut ruumiiden löytöpaikan yllä. Viimeinen henkilö, joka näki miehet elävänä, on ilmeisesti ollut vahtimies Raulino de Matos. Hän väitti nähneensä Vienan ja de Cruzin ajamassa jeepillä vuorelle. Hän sanoi autossa olleen myös kaksi tuntematonta mieshenkilöä, joita ei etsiskelyistä huolimatta ole löydetty.

Mitä sitten vuorella tapahtui? Mitä kapseleita miehet söivät? Mikä oli lyijynaamioiden tarkoitus? Tuskin kukaan voi vastata näihin kysymyksiin. Tarkastaja Bittencourt tulee saamaan tutkimuksiensa

eteen joukon kysymyksiä, joihin olisi löydettävä vastaus, mutta miten? Rikoshistoriassa tuskin lienee tapausta siitä, miten pitäisi suorittaa murhatutkimuksia, kun vastaajat saattavat mahdollisesti olla toiselta planeetalta tulleet olennot.

Ufo Wanaquen tekojärvellä

Wanaquen tekojärvi sijaitsee noin 80 kilometrin päässä New Yorkin kaupungista. Patoaltaan yläpuolella on usein havaittu lentäviä outoja esineitä, joista annetut selitykset tuntuvat enemmän tai vähemmän hätävalheilta. Seuraavassa tarkastelen erästä tämän vesivaraston yläpuolella sattunutta havaintoa.

Tammikuussa 1967 katseli liikkuvan poliisin konstaapeli George Dykman patoaltaan jäätynyttä pintaa, kun hänen katseensa jostain syystä kiinnittyi taivaalla lentävään esineeseen. Dykman luuli sitä aluksi lentokoneeksi, mutta kun se laskeutui alemmaksi, hän havaitsi, ettei se voinut olla lentokone, vaan tuntematon esine. Se muuttui loistavaksi, valkoiseksi ja lenteli patoaltaan pohjoispäässä. Kun esine muutti värinsä ensin punaiseksi ja sitten vihreäksi, arveli Dykman nähneensä tarpeeksi kutsuakseen paikalle muita poliisiautoja. Muutamien minuuttien kuluttua oli tekojärven rannoilla useita poliisimiehiä, jotka seurasivat esineen leijailemista järven yllä.

Nyt alkoi altaan rannoille keräytyä myös muita ihmisiä seuraamaan outoa loistavaa esinettä, joka liikkui aivan järven jäätyneen pinnan yläpuolella. Havainnontekijöiden joukossa oli myös Wanaquen pormestari, hänen 14-vuotias poikansa sekä useita kaupunginvaltuutettuja. Rannoille keräytyi yhä enemmän ihmisiä seuraamaan salaperäisen vierailijan esitystä.

Sitten lautasen muotoinen esine alkoi hehkua punaista ja liikkua aivan jään tuntumassa. Äkkiä se alkoi nousta ylös jyrkässä kulmassa ja jäi muutaman kymmenen metrin korkeuteen leijumaan. Tämän jälkeen esineestä suuntautui jäätä kohti valonsäde, joka oli kapea kuin kiila. Se syttyi ja sammui jatkuvasti noin tunnin ajan. Tämän jälkeen esine lisäsi korkeuttaan ja katosi nopeasti taivaalle.

Muutamat ihmiset jäivät vielä katselemaan toivoen esineen palaavan takaisin ja vasta noin kello 1.30 viimeiset uteliaat poistuivat paikalta. Wanaquen järven rannalle jäivät vain poliisiveljekset Dave ja Joe Cisco. Noin kello kahden aikoihin he ilmoittivat radiolla esineen palanneen järvelle. Nyt se näytti kuitenkin erilaiselta. Se oli kuin suuri rykelmä kirkkaita tähtiä tiivistyneenä yhdeksi kokonaisuudeksi. Muutamien minuuttien kuluttua esine kuitenkin kiihdytti vauhtiaan ja katosi öiselle taivaalle.

Seuraavana aamuna, kun jään pintaa tutkittiin paikassa mihin valo oli osunut, havaittiin siinä joukko pyöreitä reikiä kuin jäätä olisi sulatettu näissä kohdissa valtavalla puhalluslampulla.

Perunapäät

Tämä tapaus sattui Ranskassa ja tieto siitä tuli erään brasilialaisen sanomalehden välityksellä ufo-tutkijoiden tietoon.

Heinäkuun 18. päivänä 1967 Duboisin kaupungin lähellä asuva Joelle Ravier -niminen poika väitti kohdanneensa neljä mystillistä olentoa asuinpaikkansa likellä sijaitsevassa metsässä.

Hän ja kolme muuta poikaa olivat kävelemässä tuona iltana lähellä metsää. Yksi heistä, joka oli mennyt »asialle» metsään toisten jatkaessa käve-

lyään, tuli juosten heidän luokseen ja itki. Hän selitti nyyhkytystensä lomassa nähneensä kammottavia olentoja. Joelle sanoi menneensä tämän jälkeen paikalle, missä pojan väittämän mukaan olennot olivat, ja näki pensaan takaa katsoessaan Les Gravières -nimisessä paikassa neljä pientä olentoa, joiden päät muistuttivat perunaa. Olentojen vatsat olivat olleet oudon pullistuneet. Ne olivat noin metrin mittaisia ja pelästyivät huomattuaan, että heitä tarkkaillaan ja lensivät pois paikalta suunnattomalla nopeudella puhuttuaan ensin toisilleen musikaalisella kielellä.

Pohjois-Carolinan pikkumies

Perjantai-iltana heinäkuun 21. päivänä 1967 työskenteli 14-vuotias Ronnie Hill puutarhassa, joka sijaitsi hänen vanhempiensa omistaman talon takana. Hän havaitsi, että ilmassa leijui outo tuoksu, joka selvästi muistutti kaasun hajua. Ronnien silmät alkoivat vuotaa vettä. Tällöin hänen huomionsa kiintyi myös toiseen seikkaan, nimittäin siihen, että paikalla oli tavallisesti lintuja, jotka laulaa sirkuttelivat koko päivän ja koiria, joiden tapana oli räksyttää ohikulkijoille. Nyt olivat linnut lopettaneet laulamisensa ja koirat haukkumisensa — oli harvinaisen hiljaista. Ronnie jatkoi kuitenkin työskentelyään noin viidentoista minuutin ajan, mutta sitten hän kuuli suhisevaa ääntä ja tunsi kaasunhajun lisääntyneen. Ronnie käänsi päätään katsoakseen taivaalle ja näki siellä oudon, mustaa hattua muistuttavan esineen . . . Sitten hänen silmänsä havaitsivat jotakin liikkuvaa.

Ronnie ajatteli, ettei kukaan usko häntä, jos hänelle ei ole muuta todistetta kuin näköhavainto. Hän käännähti äkkiä ympäri ja kaatui. Ronnie nousi ja juoksi taloon, puhumatta sanaakaan vanhemmilleen hän sieppasi kameran mukaansa (Kodak Sabie 620 ja siinä värifilmi) ja juoksi takaisin ulos. Nyt hän näki, että puutarhaan oli laskeutunut pallomainen valkoinen esine. Siitä alkoi kuulua suhinaa, joka koski Ronnien korviin. Noin metrin mittainen mies tuli esiin pallon takaa, ja sillä oli kädessään (oikeassa) suppilonmuotoinen musta esine. Olento pisti sen äkkinäisellä liikkeellä lähelle maata, nosti sen sitten takaisin lantionsa kohdalle. Tämän jälkeen se meni takaisin palloonsa ja taas kuului tuo voimakas suhiseva ääni, joka koski Ronnien korviin. Esine lähti hitaasti kohoamaan ylöspäin. Sen alapuolelta purkautui kirkas leimahdus ja sinistä loimua.

Tällä välin oli iso, mustaa hattua muistuttava esine palannut taivaalle. Isosta esineestä ilmestyi näkyville tanko, johon ylöspäin lentävä pallo kiinnittyi. Sitten tanko vetäytyi hitaasti takaisin isoon esineeseen vieden pallon mukanaan. Heti tämän jälkeen se lähti huimaa vauhtia liikkeelle ja hävisi hetkessä taivaalle. Tämän kaiken tapahtuessa Ronnie väitti kuulleensa suhisevaa ääntä, eikä tiennyt tuliko ääni pallosta vai pikkumiehestä. Ronnie kuvaili miehen liikkuneen hitaasti ja huojuen ja sillä oli ilmeisesti vaikeuksia jalkojensa hallinnassa, koska se kääntyessään heilautti niitä.

Nuoren valokuvaajan ja oudon olennon välinen etäisyys toisistaan oli vain noin kaksi metriä. Ainoa onnistunut valokuva oli reunoiltaan sinertävä ja vioittunut. Tämä vioittuminen puhuu itse asiassa Ronnien havainnon puolesta enemmän kuin tuhat sanaa, sillä ufo-ilmiöistä otetuissa valokuvissa on havaittu vioittumisia, joiden oletetaan johtuvan säteilystä. Alkuperäisessä valokuvassa olento näyttää paksuposkiselta. Tämä voi johtua siitä, että olennon posket ovat turvoksissa tai, että sen poskiluut ovat isot ja kohollaan kuten itämaalaisten ihmisten. Olennolla oli päässään kypärä, joka muistutti saksalaisten sotilaiden toisen maailmansodan aikana käyttä-

mää kypärää. Suppilonmuotoinen esine on selvästi näkyvissä olennon oikeassa kädessä. Ronnie kertoi, että olennolla oli ihonmyötäinen asu, joka oli hopeanvärinen ja näytti metalliselta. Sillä oli uuman kohdalla vyö, joka oli väriltään tummansininen. (Samankaltaisia vöitä on havaittu muutamissa muissakin tapauksissa, lähinnä Etelä-Amerikassa.)

Erikoisuutena Ronnie Hillin havainnossa on myös hajuefekti, josta mainitsin partionjohtaja Desvergersin tapauksen yhteydessä. Saga-lehti, joka vuoden 1968 kesällä käsitteli hajua ufo-havaintojen yhteydessä, oli ensimmäinen tätä efektiä julkisesti esittänyt julkaisu. Kuitenkin Ronnien havainto tehtiin noin vuotta ennen mainittua artikkelia. Näin ollen on tämän nuoren havainnontekijän ollut miltei teoriassakin mahdotonta tietää ufo-havaintojen yhteydessä mainittuja hajuefektejä.

On oletettavissa, että suuret sähkönpurkaukset, – kuten salama –, voivat aiheuttaa otsonin tuoksua, joka taas suurina määrinä esiintyneenä voi erehdyttävästi muistuttaa kaasun tai rikin hajua. Epäilemättä olisi kuitenkin väärin tuomita Ronnien havainto epäilyttäväksi ja syyttää häntä valehtelijaksi vain sen vuoksi, että hän joutui tahtomattaan kokemaan oudon tapahtuman. Toisaalta jos hän olisi tieten tahtoen halunnut huiputtaa ufo-tutkijoita, olisi hänen pitänyt olla selvillä niin monesta ufo-tutkimuksen yksityiskohdasta, että näiden hankkimiseen olisi mennyt useita vuosia, saati sitten, että hän olisi valheittensa tueksi väärentänyt värivalokuvan, jonka reunat olisivat olleet sinertävät.

Cussacin tapaus

Tämän tapahtuman paikkana oli niitty, joka sijaitsee lähellä Cussacin kukkulaa korkealla Cantalin ylän-

göllä Etelä-Ranskassa. Tällä paikalla olivat 29. päivänä elokuuta 1967 13-vuotias François Delpeuch ja hänen yhdeksänvuotias sisarensa Anne-Marie. He olivat paimentamassa kymmenpäistä lehmälaumaa Medor-koiran kanssa. Sää oli lämmin ja kaunis, taivas pilvetön ja länsituuli puhalteli vienosti.

Lehmiä tarkkaillessaan François huomasi tien toisella puolella olevalla niityllä neljä lapsenkaltaista olentoa. Hän kiipesi kivikasan päälle nähdäkseen lapset paremmin, mutta ei tuntenut heitä. François huomasi, että olennot näyttivät omituisilta. Niiden kasvot ja vaatetus olivat täysin mustat. François ja Anne-Marie näkivät myös osittain heinäsuovan takana olevan pallon, joka oli häikäisevän kirkas. Tuntui tuskalliselta katsoa sitä.

Eräs pikkuolennoista oli kumartunut maahan, aivan kuin etsiäkseen jotakin. Toinen olento, jolla Françoisen arvelun mukaan oli kädessään valoa heijastava peili, teki toverilleen käsimerkkejä. Kun François huusi: »Tuletteko leikkimään kanssamme?» olennot huomasivat, että heitä tarkkailtiin. Ensimmäinen nousi pystysuoraan ylös ilmaan ja sukelsi pää edellä pallon sisään sen etuosasta. Toinen olennoista seurasi ensimmäistä ja sitten kolmas noustuaan ensin kumarruksista. Neljäs kohosi myös ilmaan, mutta ennen kuin se sukelsi alukseen, se laskeutui uudestaan ja näytti poimivan maasta jotakin. Sitten se kohosi uudelleen ylös saavuttaen pallon, joka tällä välin oli kohonnut spiraalinmuotoista rataa noin 15 metrin korkeuteen. Olento kohosi aluksen korkeudelle ja sukelsi sen sisään kuten toiset olennot ennen sitä. Kun pallo kohosi, siitä lähti viheltävä ääni, joka oli pehmeä, mutta kuitenkin läpitunkeva ja siihen sekoittui myös suhinaa, jota kumpikaan lapsista ei pysty kuvailemaan. Pallo teki kohotessaan useita kierteitä, jolloin sen valon kirkkaus voimistui huomattavasti. Sitten valoisan aluk-

sen ääni hiljeni ja se lensi kovaa vauhtia luodetta kohti.

Tällä välin oli rikin tuoksu alkanut tuulen mukana levitä alueelle, myös lasten luo. Lehmät alkoivat äännellä levottomasti ja ne pyrkivät lasten lähettyville. Medor-koira haukkui esineen jälkeen haluten seurata sitä. Lapset eivät nähneet, miten esine katosi, koska heillä oli täysi työ rauhoittaessaan levottomia eläimiä. Niiden rauhattomuuden vuoksi lapset ajoivat ne kotiin puolta tuntia tavallista aikaisemmin.

Esine oli vaikuttanut täydelliseltä pallolta, jonka läpimitaksi lapset olivat arvioineet noin kaksi metriä. Se oli hyvin kirkas ja väriltään hopeanharmaa. François, joka käyttää silmälaseja, sai esineen näkemisestä tai hajusta voimakkaan vedenvuodon silmiinsä. Niistä valui vettä noin neljännestunnin ajan havainnon jälkeen. Myös monina seuraavina aamuina kyyneleet valuivat François'n silmistä. Anne-Marie ei saanut esineen näkemisestä vastaavaa vaivaa.

Eräässä kohdin lasten kertomukset eroavat toisistaan. Anne-Marie oli nähnyt esineen alapuolella laskeutumistelineet, joita oli ollut kolme tai neljä. Hän kertoi myös nähneensä näissä telineissä noin kymmenen senttimetrin läpimittaiset »kengät». Niitä ei enää ollut näkyvissä, kun laite lensi.

Pikku olennot olivat noin metrin mittaisia, ja se, joka oli ollut peili kädessä, oli ollut pisin. Kaikkien ulkopinta oli musta, mutta niiden iho tai vaatetus muistutti silkkiä kiiltonsa vuoksi. Lapset eivät pystyneet erottamaan ihoa vaatetuksesta. Se oli kuitenkin ilmeisesti ihoa myötäilevä ja peitti koko kehon. Alaraajat olivat olennoilla meidän rodustamme poikkeavat ja käsivarret suhteellisen ohuet. Pää oli kooltaan varsin normaali suhteessa muuhun ruumiiseen. Kämmeniä he eivät nähneet, mutta jalkaterät olivat lyhyet ja kapeat. Pään muoto oli pitkulainen,

leuka voimakas. Silmiä ja korvia lapset eivät erottaneet, mutta Anne-Marie, joka näki neljännen olennon pään sivukuvan, sanoi sen olleen sellaisen, että nenä erottui terävänä ja selvänä. Hän arveli myös nähneensä partaa molemmilla puolilla päätä sekä jonkin verran leuan alapuolella.

Poliisin tutkijat saapuivat paikalle noin kello 16 ja tunsivat vielä silloin paikalla leijailleen rikin tuoksun; he suhtautuivat asiaan vakavasti. Anne-Marie joutui noin tunnin mittaiseen ristikuulusteluun, vaikka olikin lapsi, mutta tutkijat eivät missään kohdin hänen kertomuksestaan löytäneet mitään negatiivista sanottavaa. Heidän kuulustellessaan François'ta ei myöskään tämä esittänyt kertomuksessaan mitään ristiriitaisuutta. Ainoan poikkeuksen tekivät edellä mainitut Anne-Marien havaitsemat laskeutumistelineet, joita François ei nähnyt laisinkaan. (VIMANA 3—4/68)

Whitmoren ilmiö

Eräänä kuutamoisena yönä, (tarkkaa aikaa ei ole tiedossa, mutta tapauksen oletetaan sattuneen vuoden 1967 lopussa tai aivan seuraavan vuoden alussa) Peter-niminen nuorukainen istui tyttöystävänsä kanssa minipakettiautossaan, joka oli pysäköity Whitmoren kylään. Tämä pensaikkonumminen alue sijaitsee Walkingin ja Guilfordin välissä Etelä-Englannissa. Auto oli pysäköitynä lähelle Portsmouthiin menevää rautatielinjaa.

Äkkiä Peter alkoi valittaa, että hänellä oli huono olo ja avasi autonsa ikkunan. Katsoessaan ulos hän havaitsi varjon läheisten puiden luona. Hän kuunteli ääniä, koska epäili, että liikkeellä olisi joku »tirkistelijä», joka seuraisi nuorten puuhailua autossa. Peter alkoi juuri nousta autosta mennäkseen katsomaan

mitä »tirkistelijä» oikein halusi, kun varjo alkoi liikkua. Se liikkui ilman yhtään näennäistä askelta. Varjo asettui nyt noin kuuden metrin päähän autosta. Peter selitti pelästyneensä varjon liukuvaa liikettä ja vasta toden teolla silloin, kun hän oli täysin käsittänyt, ettei se voinutkaan olla ihminen. Olento oli nimittäin liian lyhyt ja vanttera. Se oli noin 1,2 metrin mittainen, aivan äänetön eikä sillä ilmeisesti ollut jalkoja laisinkaan. Kuitenkin se oli kiinteää ainetta, koska paikalla oli täysikuu, joka loisti suoraan olennon takaa eikä sen läpi. Peter käynnisti autonsa ja ajoi hurjaa vauhtia pois paikalta.

Laskeutuminen Reunionin saarelle

Merkittävä laskeutumis- ja humanoidihavainto on tehty Reunionin saarella, joka sijaitsee Intian valtameressä Mauritiuksen ja Madagaskarin saarien välissä. Havainnontekijä oli Fontaine-niminen maanviljelijä. Hän on 35-vuotias mies ja perheellinen. Kaikkien ystäviensä mielestä hän on tasapainoinen, lujasti työskentelevä ja kaikin puolin luotettava henkilö, jonka jalat ovat varmasti ja tukevasti maankamaralla. Fontainen havainto sattui La Plaine des Caferes -nimisellä tasangolla 31. päivänä heinäkuuta 1968 kello 9:n aikaan aamulla.

Fontaine oli tuona aamuna ollut pienellä metsäaukealla poimimassa ruohoa kaniineilleen, kun hän äkkiä huomasi ovaalinmuotoisen esineen aukean toisella laidalla. Esine oli hänestä noin 25:n metrin päässä ja noin 6 metrin korkeudella maan pinnasta. Sen keskusta oli vaalea ja reunat tummansiniset. Fontainen huomio kiintyi esineen outoihin jalkoihin, jotka muistuttivat väärin päin olevaa viinilasin jalkaa. Niitä oli kaksi. Toinen esineen yläpuolella ja toinen alapuolella. Ne välkkyivät kuin metalli. Esineen sisällä vaalealla alueella oli kaksi olentoa selkä Fontaineen päin. Äkkiä toinen olennoista kääntyi häneen ja katseli suoraan häntä kohti. Molemmat olennot olivat pukeutuneet »Michelin-miehen» pukuun (autonrengasmainos) ja niiden kasvoja peitti kypärä. Sitten olento käänsi taas selkänsä Fontainelle. Sitten leimahti ja kaikki Fontainen ympäriltä muuttui valkoiseksi. Voimakas kuumuus purkautui esineestä ja esine häipyi paikalta kuin tuulen henkäys. Se oli läpimitaltaan noin 5 metriä ja noin 2,5 metrin korkuinen huipusta pohjaan, mukaanluettuna jalat.

Fontaine kertoi havainnostaan vaimolleen ja otti yhteyttä paikalliseen poliisiin. Kymmenen vuorokauden kuluttua suorittivat poliisit havaintopaikalla radioaktiivisuuden mittauksia. He löysivät noin kuuden metrin päästä oletetulta laskeutumispaikalta radioaktiivisuutta, joka eräissä ruohomättäissä ylitti huomattavasti alueen toisissa osissa olleet radioaktiivisuuden määrät. Koska mittaukset suoritettiin vasta kymmenen päivän kuluttua tapahtumasta ja koska tällä välin oli satanut runsaasti, antaa se aiheen olettamukseen, että säteilyn voimakkuus oli alun perin ollut huomattavan korkea. Myös Fontainen kengät ja vaatteet, jotka olivat olleet hänen päällään havaintopäivänä, olivat saastuneet.

Ufo ja kuollut hevonen

USA:n Coloradon osavaltiossa sijaitsee yksi koko mantereen suurimmista laaksoista — San Luis Valley. Sen pituus on noin 200 kilometriä ja leveys noin 80 kilometriä. Se vaikuttaa vieraasta luotaantyöntävältä, kuin se ei olisi maanpäällinen paikka, vaan yksi Kuun monista meristä. Laaksossa puhaltaa miltei ainainen tuuli. Kesäisin se riepottelee valtavia

hiekkamääriä paikasta toiseen ja talvisin tuuli tuivertaa lumet mahtaviksi valleiksi. Laakson epäystävällisyyttä lisäävät vielä sitä ympäröivät korkeat vuoret. Karusta luonnosta huolimatta laakson asukkaat ovat mitä vieraanvaraisimpia ja ystävällisimpiä ihmisiä. Vuoden 1968 aikana sattuneet tapaukset, joita laakson asukkaat eivät pysty järjellisesti selittämään, ovat saaneet heidät pelon valtaan. Ihmiset tuijottavat öiselle taivaalle aivan kuin odottaisivat jotakin pelottavaa tapahtuvaksi. Laaksossa on tapahtunut asioita, joiden vuoksi ihmiset ovat ryhtyneet ajattelemaan, että ufo tai ufot saattavat olla vastuussa murhasta, jonka kohteeksi joutui kolmivuotias Appalosa-hevonen Snippy.

Keskellä laaksoa sijaitsevassa Alamosan kaupungissa asuu rouva Nelli Lewis. Hän oli saanut mieheltään Berleltä syntymäpäivälahjaksi hevosen, jolle oli annettu nimi Snippy. Hevosta hoidettiin Nellin veljen Harry Kingin maatilalla, joka oli noin 30 kilometrin päässä Alamosasta. Snippy oli koko tilan lemmikki. Se nautti siitä, kun sitä suittiin. Se rakasti sannassa kierimistä ja vapaata oloaan laitumella. Hevonen oli leikkisä ja hyvin ystävällinen, ja tämän vuoksi se oli erikoisasemassa tilan muihin hevosiin nähden. Mutta Snippyn leikit saivat niin kurjan ja käsittämättömän lopun, että se teki hevosesta kuuluisan kaikkialla maailmassa.

Nelli Lewis kertoi Snippyn tulleen, kuten sen tapana oli, juomaan vesiannostaan syyskuun 7. päivän iltana. Seuraavana iltana se kuitenkin jäi tulematta. Saman päivän iltana, jona hevonen ei tullut juomaan, havaitsi Nellin äiti, rouva Agnes King, erään puuryhmän yläpuolella suuren, kirkkaan kuin hopeisen surisevan esineen. Seuraavana aamuna, syyskuun 9. päivänä Harry King löysi Snippyn kuolleena laitumelta. Seuraavina viikkoina Nelli ja hänen miehensä Berle sekä muut etsijät löysivät johtolankoja, jotka vaativat ja saivat paljon selityksiä.

Jokainen pala lihaa, Nelly Lewis kertoi, oli kadonnut hevosen niskasta ja päästä. Jokainen sen niskan kohta oli kaluttu aivan puhtaaksi. Paikalla ei ollut laisinkaan verta ja se herätti ihmetystä. Lääkkeen tai desifioimisaineen tuoksu leijaili paikalla voimakkaana, mutta ei aiheuttanut raadon löytäjille pahoinvointia.

Noin sadan metrin päässä raadosta oli maaperään painautunut kuusi tai yhdeksän pientä pyöreää reikää. Kaakossa, noin 75 metrin läpimittaisella alueella, oli mustaa nokimaista ainetta, aivan kuin joku olisi käynyt ripottelemassa sitä paikalle tasaiseksi kerrokseksi.

Snippyn luut, jotka olivat ensiksi olleet valkoiset, muuttuivat vaaleanpunaisiksi ja lopulta aivan mustiksi.

Lewisit halusivat selityksiä. Erään metsänhoitajan Geiger-mittarilla suorittamat radioaktiivisuuden mittaukset mustalla alueella osoittivat korkeata radioaktiivisuutta.

Nelli ei ollut ajatellut kertoa lehdille tapahtuneesta, mutta kun se odottamattomasti julkaistiin Valley Courier -nimisessä lehdessä, alkoi vaikeuksia ilmaantua. Lehti ei »tyrmännyt» tapausta. Sen kirjoittaja toimitti tavallisesti lehden naistensivua, mutta kun tarina julkaistiin, hänestä tuli »lautastoimittaja». Hän sai ottaa vastaan lukemattoman määrän kyselyjä sekä ehdotuksia siitä, millä tavoin mystillinen kuolema oli selitettävissä.

Mikä sitten Snippyn kuolemassa oli erikoista? Tällä karulla seudulla hevosen kuolema on tavanomaista, sillä kojootit saalistavat siellä, ja jos ei muuta ruokaa ole saatavissa, ne käyvät kotieläinten kimppuun. Yksityinen ufo-tutkimusjärjestö NICAP — National Investigation on Aerial Phenomena — lähetti vapaaehtoisia tutkijoita paikalle. Samoin sinne

saapui kaksi miestä Coloradon yliopistosta, jonka suojissa toimii USA:n virallinen ufo-tutkimuselin. Patologi, jonka erikoisala on avaruudessa liikunta sekä siellä astronauteille mahdollisesti puhkeavien sairauksien tutkiminen, kysyi lupaa ruumiinavauksen suorittamiseen Snippylle. Sen tehtyään hän ilmoitti, että hevosen aivot puuttuivat, ruumiinavauksessa havaittiin myös, että eläimen rintakehässä sijainneet sisäelimet olivat poissa, samoin sen vatsalaukku oli kadonnut. Hevosen selkäytimen neste oli juoksutettu pois. Huomionarvoista oli se, ettei hevoselle ollut ennen ruumiinavausta tehty mitään leikkauksia. Ainoastaan niskan ja pääkallon lihakset olivat kadonneet, mutta muutoin eläin oli ollut koskematon. Ruumiinavauksen suorittanut patologi kertoi vakuuttuneensa siitä, että näitä sisäelinten poistoja ei ollut suorittanut ihmiskäsi.

Teoristeille koitti nyt kulta-ajat. Red Fenwick, Denver Postin edustaja esitti, että Snippy oli tapettu tahallisesti, jotta saataisiin aikaan mehevä huiputus. Konna joka sen oli tehnyt, pitäisi sitoa pyöreään paaluun ja antaa villieläinten tehdä tehtävänsä tälle julmurille. Fenwick väitti, että musta alue oli myös tahallisesti tehty, samoin pyöreät painaumat. Paikalle oli kiikutettu palanen uraania, jonka metsänhoitajan Geiger-laite sitten muka mittasi. Mitä sitten tuli kadonneisiin sisäelimiin, niin Fenwick väitti, että ne oli vedetty ulos hevosen suun kautta. Eräs saksalainen biokemisti esitti mysteeriolle varsin loogisen selityksen: Snippy oli kaatunut sairaana lähelle kuljeksivaa paimentolaisheimoa (USA:ssa 1968!), joka aikaisemmin oli vaeltanut erityisen radioaktiivisen hiekkapaikan ylitse, jolloin sen hevosten jaloissa oli kulkeutunut radioaktiivisuutta Kingin maatilalle. Heimo oli sitten syönyt Snippyn sisäelimet ja häipynyt paikalta jälkiä jättämättä. Alamosan sheriffi Ben Phillips selitti ilman, että oli nähnyt raatoa, salaman

iskeneen siihen. Toiset soimasivat avaruussäteilyä, piikkilanka-aitaa, vaikutukseltaan lyhytaikaisia lääkeaineita, ja paljon paljon muita selityksiä oli tarjolla.

Tohtori Robert O. Adams, kliinisen ja kirurgian tutkimuslaitoksen johtaja Coloradon osavaltion yliopistosta tutki Snippyn viipymättä ja löysi »muutamia todisteita luonnollisesta kuolemasta, jotka johtuivat muutamista infektioista Snippyn oikeassa kupeessa olleista kojootin puremajäljistä». Tämä teoria olisi ollut muutoin oikea, mutta missä oli se Laupias Samarialainen, joka oli hyvänä työnään katkaissut eläimen kurkun, päästäkseen sen vaivoistaan, jonka jälkeen villieläimet olisivat sitten tehneet loppusilauksen.

Lewisit esittivät uusia kysymyksiä: Kun hevonen oli löydetty kuolleena, siinä ei ollut havaittavissa mitään, joka tukisi infektiota luonnollisen kuoleman aiheuttajana. Laupiaan Samarialaisen, he selittivät, olisi pitänyt tulla tilalle päärakennuksen kautta tai sitten kiertää erinäisiä kilometrejä autiossa eräamaassa päästäkseen korkean piikkilanka-aidan toiselle puolelle, päästäkseen katkaisemaan Snippyn kaula.

Ja mikä oli toinen kuollut hevonen, jonka NICAP:in miehet löysivät? Mikä hevonen? Toinen hevonen löydettiin myös kuolleena noin kuusi viikkoa Snippyn löytämisen jälkeen. Se oli naapuritilalla. Tästä raadosta levisi ympäristöön epämiellyttävä haju, kuin vain haaskasta voi levitä. Se oli kojoottien kaluama ja haaskalintujen nokkima. Sitä paitsi siinä oli valtavasti matoja. Snippyn haaskasta löydettiin myös matoja niskan alueelta, mutta jostain syystä ne kaikki olivat kuolleet. Kojootti oli ilmeisesti vain näykkäissyt sitä ja haaskalinnuille ei Snippyn raato näyttänyt kelvanneen lainkaan. Sen nahka oli paikallaan, kun se oli syöty viimeksi löydetystä raados-

ta. Missä olivat Snippyn kadonneet niskaharjakset?

Lewisillä oli vielä useita kysymyksiä varastossa. Miksi ryhmä opiskelijoita, jotka vierailivat maatilalla muutamaa viikkoa ennen Snippyn kuolemaa, saivat raadon löytöpaikalla käydessään outoja vilunväristyksiä ja voimakkaan päänsäryn oppaana toiminut Harry King mukaanluettuna? Mikä oli se esine, joka vuotta ennen Snippyn kuolemaa pakotti Nellin veljen Ben Kingin ajamaan ojaan, jolloin päärakennuksessa ollut Harry kuuli samanaikaisesti hinkuyskää muistuttavan äänen? Miksi muutamat alueella vierailevat henkilöt ovat saaneet samanlaisia sairauksia? Miksi sitten Snippyn kuoleman silminnäkijät, sen emo Lady ja eräs toinen hevonen Sheba, olivat säilyneet, vaikka ne jäljistä päätellen olivat olleet Snippyn kanssa samalla laitumella? Kaikkiin tähänastisiin selityksiin Snippyn kuolemasta oli ja on Lewisin perheellä valmiina uusi kysymys. Mikäli selitykset Snippyn kuolemasta eivät olisi tulleet tutkivilta tiedemiehiltä, vaan maallikoilta, niille olisi voinut hymähtää, mutta nyt on ainoa mahdollisuus ymmärtää ne huumori mielessä tehdyiksi ja päästää ilmoille likainen nauru.

Sieniä ufojen laskeutumispaikoilla

Jotain hyvin outoa oli sattunut yksinäisellä maatilalla noin 10 kilometrin päässä Tandil-nimisestä pikkukaupungista. Tandil sijaitsee noin 200 kilometriä etelään Argentiinan pääkaupungista Buenos Airesista. Marraskuun 25. ja 26. päivän välisenä yönä 1968 oli tilalle ilmestynyt outoja kasveja, jotka ensimmäisenä havaitsi Beritaco-tilan esimies Juon Tami. Hän havaitsi, että paikalla, jossa kasvit sijaitsivat, oli ympyränmuotoinen palanut kehä. Kasvit, jotka olivat sieniä, ilmestyivät tämän palaneen kehän sisäpuolelle. Alueen läpimitta oli noin 7–8 metriä. Sienet olivat isoja ja niitä oli kaikkiaan neljätoista. Suurin niistä oli jalkapallon kokoinen. Ruoho alueen sisäpuolelta oli kärventynyt eikä kasvanut enää. Sitä vastoin kehän ulkopuolinen alue oli aivan normaali. Juan Tami hämmästeli sekä sieniä että palanutta kehää. Hän on kertonut, ettei sieniä ole havaittu tilalla ainakaan viimeisten viidentoista vuoden aikana. Hänen vaimonsa ja tyttärensä vakuuttivat samaa. Sieniä esiteltiin Argentiinan televisiossa ja paikallisen lehden El Eco de Tandilin ikkunassa. Marraskuun 27. päivän Ecossa oli uutinen, jossa väitettiin sienien hikoilevan auringossa. Siinä väitettiin myös, että vielä paikalla olleet sienet kasvoivat kaiken aikaa, havaittavasti jopa vuorokauden sisällä. Niiden pohjassa oli kellertävä alue ja ne olivat hyvin kiinteitä.

Sieniä alettiin tutkia tieteellisesti sen jälkeen, kun samanlaisia oli löydetty myös Rosarion kaupungista. Rosario sijaitsee Tandilista pohjoiseen noin 600 kilometrin päässä. Samoin näitä sieniä löydettiin Necochea-nimisestä pikkukaupungista, joka on noin 150 kilometrin päässä Tandilista etelään. Sienet olivat La Platan yliopistossa tutkittavana, mutta tuloksia ei ole julkaistu – kuten tavallista. Vaikka vastaus olisi se, että sienet ovat syntyneet luonnollisesti, kaikkien löytöpaikkojen ympärillä olleet palaneet kehät herättävät ihmetystä. Sienet kasvoivat tämän kehän sisäpuolella. (Lähde: Rouva Kirsti Ostroga)

Ufot ja ihkalit eli eläinkertomukset

Humanoidien, joista käytetään myös nimitystä UWO (unidentified walking object) eli tunnistamattomien kävelevien kohteiden havaintojen yhteydessä on myös koko joukko tarinoita Etelä- ja Keski-Amerikan

ns. ihkaleista eli noin 90 senttimetriä pitkistä mustista ja karvaisista olennoista. Ne ovat kohdanneet alkuasukkaita vihamielisen tunnelman vallitessa. Niin kauan kuin ufo-ilmiöitä on tutkittu, on myös saatu havaintokertomuksia näistä olennoista. Meksikossa Tenejapan kaupungissa on liikkunut näitä tapaamistarinoita jo 20 vuoden ajan. Kohtaamiset ovat lähes poikkeuksetta olleet vihamielisiä.

Eräs mies joutui tekemisiin tuollaista olentoa ympäröineen »kehän» kanssa ja huitaisi sitä machetellaan, jolloin olento putosi puolentoista metrin korkeudelta maahan ja hävisi olemattomiin. Jäljelle jäi vain kasa tuhkamaista ainetta.

Ihkalien sanotaan elävän Tenejapan lähettyvillä olevan vuoren onkaloissa. Tästä syystä seudun asukkaat eivät koskaan mene luoliin. Jotkut ihmiset ovat nähneet näitä olentoja luoliensa suulla. On tapauksia, jolloin ihminen on halvaantunut – tosin vain väliaikaisesti – kohdattuaan tällaisen olennon. Yleisesti Tenejapassa uskotaan, että olennot eivät ole tästä maailmasta. Niitä on nähty lentelemässä eräänlainen rakettilaite selässään. Sanotaan myös, että olennot tämän laitteen avulla ovat ryöstäneet ihmisiä. Kertomuksien mukaan raketti voi lentää kaksi aikuista ihmistä kuormanaan. Ihkaleja on nähty myös kulkevan luolien lähettyvillä jollakin toisilla kulkuneuvoilla.

Kerran eräs juopunut mies kohtasi ihkalin, joka hyppi ympäriinsä kutitellen juopunutta. Mies yritti huitaista sitä nyrkillään, mutta ei osunut. Lopulta mies väsähti huitomiseen ja kaatui; ihkali hävisi paikalta.

Ihkalit antropologian kannalta

Tzeltal-intiaanit kuuluvat kuten heidän lähisukulaisensakin tzotzilssit ja mayat mayalaiseen kieliryhmään. Tässä kielessä sanat ik ja ikal tarkoittavat

sanaa ihkal. Ihkal tarkoittaa mustaa olentoa.

Tzeltaleilla ja myös kaikilla muilla Keski-Amerikan intiaaneilla on lukuisia tarinoita, kertomuksia ja uskomuksia pienistä mustista olennoista. Esimerkiksi tzeltalit uskovat, että maata – joka on luonnollisesti litteä – kannattaa neljä paksua pilaria. Näiden pilarien juuressa elävät tietyt kääpiöt, jotka ovat mustia ja vain 30:n senttimetrin korkuisia. Heidän mustuutensa johtuu siitä, että aurinko matkallaan alamaailmaan ohittaa joka yö heidät. Tämä ohitus on polttanut kääpiöiden ihon mustaksi.

Maya-kielessä sanat ik tarkoittaa tuulta tai ilmaa, ikal henkeä ja ek mustaa. Keckin mayat Guatemalan Alta Vera Pazissa puhuvat kekistä. Kek tarkoittaa tässä murteessa mustaa. Sen sanotaan olevan kentaurin kaltaisen olennon, joka vartioi isäntänsä taloa öisin pelottaen ihmisiä. Se on musta ja ruma, karvainen puoli-ihminen, ihmisen käsin mutta hevosen jaloin varustettu olento. Eräiden tutkimusten mukaan kek on paha henki, joka noituu pellot ja viljan, ja vahingoittaa yöllä kohtaamiaan ihmisiä.

Tzotzilien keskuudessa, jotka kulttuuriltaan muistuttavat suuresti tzeltaleita, samat sanat ik ja ikal tarkoittavat mustaa. Ikal on siellä yleisin kuolemanjumalan muoto. Se on pieni musta mies – noin 90 senttimetrin pituinen – ja mesitzo-tyyliin pukeutunut. Sillä on mustat housut ja paita, leveälierinen hattu ja se tuoksuu varikselta; se on hyvin likainen pieni olento. Sillä on machete ja se ilmoittaa tulostaan viheltämällä. Sen väitetään syövän raakaa ihmislihaa, erityisesti se pitää ihmisen päistä, mutta se kuulemma syö muutakin. Olento asustaa jossain luolassa korkealla vuoristossa. Useat luolat on erityisesti määritelty paikallisten ikalien pesiksi. Eräs tällainen olento asustaa Chamulan kaupungin kirkontornissa ja toisen sellaisen väitetään asustavan St. Domingon suurkirkon tornissa San Cristobal las

Casasissa.

Tzotzilien ikal lentää läpi ilman. Sen kerrotaan varastaneen naisia, jotka tulevat kuulemma erittäin hedelmälliseksi. Naiset saattavat synnyttää lapsen kuukausittain, viikottain, jopa päivittäinkin. Jälkeläiset ovat mustia ja oppivat nopeasti lentämään isänsä pesästä.

Lopuksi on syytä mainita ne lukuisat kertomukset pienistä, mustista, karvaisista ja kannibalistisista olennoista, jotka tunnetaan portugalin kielessä nimellä os morcegos eli lepakkoihmiset. Ne asustavat kaukana Brasilian viidakoiden sydämessä.

Lukija voi ehkä ihmetellä mitä tällä kaikella on tekemistä ufojen ja ufo-tutkimusten kanssa, mutta eräiden tietolähteiden mukaan noin 25 vuotta sitten oli Keski-Amerikassa suuri ihkal-havaintojen tulva. Nämä vuodet vievät meidät vuoteen 1947, jolloin ufo-tutkimus alkoi. Tuo vuosi on ehkä ufo-tutkimusten tärkein.

Mustapukuiset miehet

Ufo-tutkimuksien moninaiseen ongelmakenttään on alun alkaen kuulunut myös yksi vähemmän tunnettu piirre: »Men in Black» (MIB) eli mustapukuiset miehet. Ensimmäinen havainto mustapukuisista miehistä eli vaientajista ilmaantui jo ufo-tutkimuksien alkuvaiheessa, tarkalleen sanottuna kesäkuun 22. päivänä 1947.

Tällöin Kenneth Arnold, jonka oma havainto samana vuonna loi termin lentävä lautanen, tutki Maury Islandilla 21. päivänä kesäkuuta tehtyä havaintoa. Havainnontekijä kertoi hänelle saaneensa samana päivänä oudon puhelinsoiton. Tuntematon soittaja pyysi häntä päivälliselle kanssaan. Havainnontekijä Harold E. Dahl sopi tapaamisen seuraavaksi päiväksi.

Kun kutsuja ilmaantui Dahlin kotiin, hän osoittautui noin 40-vuotiaaksi, keskipitkäksi, tavallisennäköiseksi mieheksi, jolla oli musta puku. Mies pyysi Dahlia seuraamaan häntä keskikaupungille. Istuuduttuaan viimein lounastamaan mies kertoi Dahlin edellisen päivän ufo-havainnon yksityiskohtaisesti ja kehoitti Dahlia vaikenemaan tapauksesta, ellei halunnut perheelleen tapahtuvan mitään ikävää.

Tämä lyhyt yhteenveto oli siis ensimmäinen raportti vaientajista. USA:n Ilmavoimat piti Dahlin tapausta petoksena, jopa eräänä ufojen historian likaisimpana, mutta riippumatta sen totuusarvosta se sisälsi elementtejä, jotka sitten toistuivat monta kertaa myöhemminkin.

Mustapukuisten miesten klassillinen tapaus on vuodelta 1953. Amerikkalainen ufo-tutkija Albert K. Brender kehitti oman ufo-teoriansa, jonka lähetti ystävälleen kirjeitse. Sama kirje oli mukana kolmella vaientajalla, jotka saapuivat Brenderin luo. Yksi heistä ei puhunut sanaakaan, tuijotti vain Brenderiä. Kaksi muuta selittivät hänen olevan oikeilla jäljillä, mutta kielsivät häntä paljastamasta salaisuuttaan ja olivat häntä kohtaan lujia. Tämän oudon vierailun tuloksena Brender lakkautti organisoimansa International Flying Saucer Bureaun (Kansainvälisen lentolautasviraston), eikä ole sen jälkeen osallistunut järjestäytyneeseen ufo-tutkimukseen. Totuuden julkistaminen ufoista aiheuttaisi kaikkialla muutoksia, ja myös tiede kärsisi melkoisen kolauksen, Brender on lausunut. Yhdeksän vuoden kuluttua kohtaamisesta Brender kirjoitti kirjan »Flying Saucers and the Three Men» (Lentävät lautaset ja kolme miestä). Brender on myös lausunut, että mustapukuiset miehet ovat toisplaneettalaisia, jotka ottavat ravintonsa merivedestä. Brenderin selitykset merivedestä ja toisplaneettalaisista vaientajista loivat kuitenkin

vain lisää sekavuutta jo ennestään sekavaan ufo-ongelmaan.

Vaientajat asioivat globaalisti. Paitsi Amerikassa he ovat käyneet tukahduttamassa ufo-tutkimuksia eri puolilla Eurooppaa, Australiassa ja Uudessa Seelannissa. Lähin suomalaisia kiinnostava raportti on Ruotsista. Siellä heidän käsiinsä joutui Sven Magnusson -niminen ufo-tutkija. Magnusson on tunnettu rehelliseksi, työlleen omistautuneeksi ufo-tutkijaksi. Hän sai kolme puhelinsoittoa omalla kielellään. Joka kerta häntä kehotettiin jättämään ufo-tutkimukset ennen kuin olisi liian myöhäistä. Magnusson ihmetteli miten tuntematon soittaja tiesi hänen työstään enemmän kuin hänen vaimonsa. »Pidän arkistoani lukukammiossani lukkojen takana. Kuitenkin soittaja tiesi sen sisällön kuin hän olisi työskennellyt jatkuvasti kanssani», Magnusson totesi.

Vaientajien hämmästyttävimpiin ominaisuuksiin kuuluu juuri se yksityiskohtaisuus, jolla he ovat perillä »uhriensa» toiminnasta.

Länsi-saksalainen ufo-tutkija, apteekkari Karl Veich valmisteli ufo-raporttiaan postittaakseen sen seuraavana aamuna. Tällöin tuli taas kerran kuvaan mukaan outo puhelinsoitto:

— Herra Veich, ei ole järkevää postittaa sitä raporttia.

— Kuka olette? Veich tiukkasi.

— Ääni, joka varoittaa teitä nyt. Älkää postittako raporttia, siitä tulee vain ikävyyksiä teille.

Puhelu loppui tähän. Puhelinlaitoksella ei soittajaa pystytty jäljittämään. Veich oli ymmärrettävästi järkyttynyt, sillä eihän raportista voinut tietää kukaan muu, koska sitä ei ollut vielä kirjoitettu edes loppuun. Tuntuu siltä kuin vaientajat olisivat ajatustenlukijoita kaikkien muiden avujensa lisäksi. Seuraavana aamuna matkalla apteekkiin Veich postitti raporttinsa huolimatta varoituksesta. Puolenpäivän

jälkeen apteekkiin saapui tumma 35—40 -vuotias mieshenkilö ostamaan aspiriinia. Veichin kääriessä ostosta paperiin asiakas sanoi:

— Miksi ette noudattanut neuvoamme, herra Veich?

— Noudattanut neuvoanne mistä? kysyi Veich.

— Raportista! Postititte sen vaikka kielsimme. Miksi, Karl?

Nyt Veich ymmärsi kuka asiakas oli ja vaati tietää tämän henkilöllisyyden. — Ette kuitenkaan uskoisi, jos kertoisin kuka en ole. Tämän omituisen vastauksen annettuaan muukalainen poistui apteekista. Veich meni ulos nähdäkseen minne vieras oli kadonnut, mutta näki vain mustan tummaikkunaisen auton loittonevan. Veichin ufo-raportti ei koskaan saapunut vastaanottajalle.

Vaientajien erikoiskykyihin kuuluu myös saada vieraita kirjeitä eri maiden postilaitoksilta. Kuitenkin on »Matti Meikäläisen» erittäin vaikeata saada postista edes itsensä kirjoittamia kirjeitä takaisin, puhumattakaan siitä, että saisi toisen henkilön kirjeen. Miten vaientajat ovat onnistuneet saamaan näitä kirjeitä postilta? Posti voi luovuttaa kirjeet vain henkilölle, jolle ne on osoitettu ja kirjeen kirjoittajalle vain siinä tapauksessa, että hän tarpeeksi selvästi pystyy osoittamaan olevansa kirjeen kirjoittaja sekä luonnollisesti henkilöllisyytensä.

Muuan toinenkin seikka vaientajien toiminnassa on kiinnittänyt huomiota, nimittäin heidän käyttämänsä autot. Ne ovat poikkeuksetta mustia ja tummaikkunaisia, viimeistä mallia ja isokokoisia. Muutamissa tapauksissa on vaientajien käyttämän auton rekisteritunnus saatu merkityksi muistiin, mutta joka kerta ne ovat osoittautuneet väärennöksiksi. USA:ssa havaitut rekisteritunnukset ovat lähes poikkeuksetta olleet Länsi-Virginian tunnuksia, — luonnollisesti väärennöksiä. Ovatko vaientajat kiintyneet

jollakin tavoin Länsi-Virginiaan? Omassa maassamme ei tunneta ainoatakaan varmaa vaientajien tapausta, vain yksi epävarma.

Yleensä ufo-tutkijat ovat saaneet tarpeekseen jo vakuuttavasti esitetyistä varoituksista luopua ufo-arvoituksen selvittelystä. Australialainen Edgar Jarrol uskoi vasta sitten, kun hänelle oli sattunut onnettomuus. Hänet töytäistiin tavaratalossa portaita pitkin alempaan kerrokseen ilman, että ketään olisi ollut hänen lähettyvillään. Huhtikuussa 1959 löydettiin amerikkalainen astrofyysikko M.K. Jessup kuolleena autostaan eräältä pysäköintipaikalta. Kuitenkaan ei ole varmaa, liittyykö Jessupin kuolema mustapukuisiin miehiin, mutta hänen ystävänsä kertoivat Jessupin saaneen varoituksia luopua työskentelystään ufo-ongelman kimpussa.

Mistä nämä mustapukuiset uhkailijat sitten oikein ovat peräisin? Vastausehdotukset vaihtelevat avaruudesta maan sisään. Vaientajien ällistyttävä ufojen ja ufo-tutkijoiden tuntemus on antanut aiheen olettaa heidän olevan jonkin avaruuskulttuurin edustajia, jotka haluavat toimia maapallolla salassa. Toiset pitävät heitä jonkin tuntemattoman maallisen kulttuurin edustajina, yhteiskunnan, jonka jäsenet eläisivät näiden henkilöiden tietojen mukaan maanalaisissa luolakaupungeissa. Myös he haluaisivat pysyä tuntemattomina. Loput arvailut ovat tavanomaisempia, niiden mukaan vaientajat kuuluvat johonkin kansainväliseen järjestöön.

Monien ufo-tutkijoiden mielestä myös Pentagon (Yhdysvaltain puolustusministeriö) on eräs hyvä epäilyksen kohde. Pentagonin edustajat ovat väittäneet olevansa mustapukuisten miesten suhteen yhtä ymmällään kuin muutkin.

Coloradon yliopiston ufo-tutkimuselin julkaisi työstään kirjan »Scientific Study of Unidentified Flying Objects» eli tieteellinen tutkimus tunnistamattomista lentävistä esineistä. Tämä teos ei sanallakaan puuttunut mustapukuisten miesten ongelmaan. Kirjassa on kuitenkin selostettu Maury Islandin eli Dahlin ufo-havainto, johon suhtauduttiin samassa sävyssä kuin USA:n Ilmavoimien tutkimus aikoinaan suhtautui — petoksena. Miksi tutkimus ei puuttunut tähän ongelmaan? Ehkä siksi, että Coloradon yliopisto sai ufo-tutkimukset tehtäväksi Ilmavoimien ja Pentagonin puolesta, koska ilmiölle oli saatava luonnollinen selitys, johon tavallisten kansalaisten lisäksi myös tiedemiehet uskoisivat. Tämän vuoksi ei mahdollisesti haluttu paljastaa sitä, että mustapukuiset vaientajat olivat itse asiassa olleetkin Pentagonin asiamiehiä, jotka työkseen estävät ufo-tutkijoita sekä parhaimpien ufo-havaintojen tekijöitä puhumasta aiheesta.

Toinen seikka, joka puoltaa käsitystäni siitä, että mustapukuiset miehet eli vaientajat olisivat Pentagonin tai sen alaisuudessa työskentelevän Keskustiedustelupalvelun eli CIA:n miehiä on se, että ns. kontaktihenkilöitä ei ole hätyytetty. Syy miksi kontaktihenkilöt ovat jääneet varoituksitta ja uhkailuitta voi olla seuraava: kontaktihenkilöt ovat joko tietämättään tai tietoisesti Pentagonin agentteja, jotka saamastaan määräyksestä aiheuttavat ufo-tutkimuksille hankaluuksia ja pyrkivät johtamaan niitä tahallisesti harhaan. On selvää, että Pentagonia voidaan epäillä vain Yhdysvalloissa sekä sen liittolaismaissa. Muualla sen sijaan taas muita valtiollisia tiedustelupalveluja. Kysyin syyskuussa 1970 Helsingissä vierailleelta amerikkalaiselta hyvin tunnetulta kontaktihenkilöltä Daniel Fryltä mustapukuisista miehistä. Hän vastasi kuulleensa näistä, mutta häntä ei oltu hätyytetty. Fry kertoi olevansa halukas tapaamaan heitä. Miksi kontaktihenkilöt ovat jääneet varoituksitta, vaikka heillä pitäisi olla kaikkein laajimmat tiedot ufoista ja niiden ohjaajista?

Minusta tuntuu, että mustapukuisten miesten toimissa on huomattavia samankaltaisuuksia niiden varoituksien ja käskyjen kanssa, joita ilmeni presidentti John F. Kennedyn murhan tutkimuksissa, varsinkin konstaapeli Tippittin murhan yhteydessä. Konstaapeli Tippittin murhan nähneiden todistajien luokse saapui henkilöitä, jotka kielsivät todistajia puhumasta mitään havainnoistaan ja jopa uhkailivat heitä. Suurin osa näistä avaintodistajista, joita ei edes kuultu ns. Warrenin komitean suorittamissa kuulusteluissa, ovat kuolleet salaperäisissä olosuhteissa.

Aina on kuitenkin olemassa se mahdollisuus, että käynnissä on hämäysyritys: vaientajat yrittävät saattaa aikaan niin paljon sekasortoa ufo-tutkimusten ympärille, ettei kukaan enää tietäisi mistä puhuu. Koko ufo-ongelma saisi naurettavuuden leiman, jolloin vakavamieliset tiedemiestutkijat eivät koskaan ryhtyisi suorittamaan ufo-tutkimuksia. Sitten olisi helppo pistää »jauhot suuhun» maallikoillekin, koska mukana ei olisi tiedemiehiä. On otettava huomioon myös se seikka mustapukuisten miesten yhteydessä, että vierailijoita saapuisikin maapallolle useammasta kuin yhdestä paikasta, ja siis myös niiden toiminta ja luonne voisivat olla erilaisia.

Vaientajien ongelma on siis vakava, ja sen vuoksi vaaditaan tämän alueen tutkijoilta erityistä rohkeutta; halua selvittää mustapukuisten miesten ongelma lopullisesti ja perusteellisesti.

Tässä luvussa olevien tapausten laatu on hyvin erilainen. Muutamat niistä lähentelevät jopa raakaa väkivaltaisuutta. Tämän vuoksi on kenties syytä esittää eräitä ajatuksia ufoihin liittyvästä väkivaltaisesta käyttäytymisestä. Niiden isä on ranskalainen ufo-tutkija insinööri Aimé Michel:

»Lammas, jota kasvatan, josta huolehdin, jota ruokin, jota suojelen susilta — se rakastaa minua. Se

etsii läheltäni turvaa, se nuolee kättäni. Kaiken tämän jälkeen keritsen sen, tapan sen, ja syön sen lihat sen veljien silmien edessä. Ne ovat nähneet tämän kaiken tapahtuvan jo vuosituhansien ajan. Kuitenkin ne rakastavat minua ja nuolevat kättäni eivätkä koskaan ymmärrä tarkoitustani.

Lapsi, jonka vien sairaalaan, jonka jätän hoitajien käsiin alistumaan julmaan leikkaukseen on epätoivoissaan ja ehkä vihaakin minua. Kuitenkin tämän leikkauksen avulla hän tulee pelastumaan ja jatkamaan elämäänsä.

Tässä maailmassa ei ole keinoa tehdä lampaalle ymmärrettäväksi sitä, että minä olen se todellinen susi, eikä lapselle ymmärrettäväksi sitä, että teen tämän kaiken hänelle sen vuoksi, että rakastan häntä.

Olen tehnyt nämä kaksi asiaa ymmärrettäviksi oman aikamme käsittein, mutta ne ovat auttamattoman saavuttamattomissa heidän ajatusmaailmoilleen. He kyselevät minun hyvän- ja pahansuopaisuuttani heitä kohtaan, mutta ovat auttamattoman kykenemättömiä löytämään siihen lopullista ja oikeata vastausta.

Jos ufot hallitsevat meitä kuten me lampaita, vaatimukset tehdä päätöksiä siitä mitä tulee 'heidän' hyvän- ja pahantahtoisuuteensa olisivat samaa kuin vaatia kääntämään Baruch Spinozan etiikka lumivalkoiseksi.[1] Voimme vain oikeutetusti arvailla 'hei-

1. Baruch Spinoza (1632—77). Spinozan perhe oli paennut Portugalista sikäläisten juutalaisvainojen vuoksi. Siirryttyään Hollantiin Baruch oli Amsterdamin synagoogan ja rabbiinikoulun lahjakkaimpia oppilaita, josta opettajat odottivat paljon. Opittuaan latinaa ja syvennyttyään Descartesin filosofiaan hän siirtyi pian selvän rationalismin linjoille. Tämä linja oli se, että selvän järjen tulee ohjata kaikkea ihmisen toimintaa, myös uskontoa. Spinoza tuli tunnetuksi psykofyysisellä rinnakkaisuusteoriallaan, joka on saavuttanut sijaa nykyaikaisessa ajattelussa. Spinozan mukaan ihmisten kaksi todellisuutta aineellinen ja henkinen ovat vain Jumalan olemuksen kaksi eri puolta. Psykologian alalla hänen

dän' luonnettaan, ainoa ehto on kuitenkin se, että tiedämme etukäteen, ettei 'heidän' ja meidän elämämme välillä ole mitään todellista eroa.

Samanarvoisuus, joka yksinään hylkää muut eriarvoisuudet, tuskin voi kiistää itse tapahtumaa, että 'he' ovat täällä meidän kodissamme, ja että me emme ole 'heidän' kodissaan ja näin on ollut jo kauan. Koska me itse vielä raavimme kirppuja ihosta ja 'he' ovat jo täällä tekemässä sitä, joka nykypäivän tieteemme selittää mahdottomaksi, olemme ryhtyneet arvailemaan 'heidän' luonnettaan. Meidän ei ole ehkä tarpeellista tätä tietääkään, eihän liioin susi tiedä ihmisestä sen enempää kuin lammaskaan, vaikka susi pureekin kättä, jota lammas nuolee. Kun susi lopettaa puremisen, se on tulossa koiraksi.

Kysymysten esittäminen ja ihmisluonteen arvaaminen ja ymmärtäminen on mahdotonta. Susi on viimeinen, joka oppii, kuinka helposti sen jäljet ovat tunnistettavissa ja seurattavissa, ja kuinka läheisesti sen olemus ja suhtautuminen tunnetaan jo ennakolta. En näe mitään syytä miksi emme voi seurata jälkiä ja tehdä kaikkea mitä myös ufot tekevät.

Meidän päidemme yläpuolella ufot ilmaisevat itseään meille. Vain karttaakseenko meitä? Täytyy tunnustaa ne historiamme suurimmaksi haasteeksi. Ehkä ufot ovat meille koetus, joka tulee tuomaan ihmiskunnalle miehisen kypsyyden, koska alkukantainen yhteiskuntamme on vielä tällä hetkellä nuoruuden kaudessa. Sen on ensin alistuttava järjestykseen tullakseen miehuusikään. Ehkä ihmiskunta on vielä nuoruusiässä universaaliseen elämään verrattuna.» (APRO Bulletin Jan.-Feb., 1970)

determinisminsä (tahdon vapauden kieltäminen) on yksi hänen tunnetuimmista tutkimuksistaan. Spinoza julistaa »myönteistä» moraalia, jonka mukaan pyrkiminen hyvään on tärkeämpää kuin pahan välttäminen. Baruch Spinozan etiikasta saa sen käsityksen, että on tehtävä hyvää, vaikka niin täytyisi tehdä pahan avulla.

2. luku

Kontakteja

Fatiman kontakti eli tanssivan auringon tapaus

Oudot tapahtumat Fatimassa 1917 ovat aiheuttaneet välttelyn, joka jatkuu nykyäänkin. Tämän tapauksen järkiperäiseen selittämiseen ovat taipuvaisia muutkin piirit kuin ufo-epäilijät. Ufot hyväksyvät voivat tietysti tehdä saman erehdyksen. Heille lentävät lautaset ovat niin selvästi hyväksyttyjä ja tavanomaisia, että selittämällä Fatiman tapahtumat käyttäen ufo-tutkimuksista tuttuja termejä ja selityksiä voidaan kenties liiaksi yksinkertaistaa tätä tapahtumaa ja sen »jumalista merkitystä». Itse asiassa ufot ovat paljon mystillisempiä kuin mitä haluamme uskoa. Fatiman tapauksessa tulee esille kaksi mielenkiintoista seikkaa. Selittämättömäksi jää nykyisenkin ufo-tutkimuksen perusteella se, että Fatiman »ihme» ennustettiin huomattavalla tarkkuudella muutamia viikkoja ennen tapahtumaa.

Muutamia vuosia vuosisadan vaihtumisen jälkeen — 1917 ollaksemme tarkkoja, kun ensimmäinen maailmansota oli vielä käynnissä — tapahtui Fatimassa, pienessä kylässä Leirian alueella, noin 90 kilometrin päässä pohjoiseen Portugalin pääkaupungista Lissabonista, sarja outoja asioita. Ne aikanaan selitettiin »ihmeiksi», mutta nyt katsottuina ufo-linssien läpi näyttävät aivan toisenlaisilta tapauksilta, joilla on tietty merkityksensä.

Portugali oli 50 vuotta sitten hyvin takapajuinen valtio, ja oudot tapahtumat, jotka sattuivat maaseudulla lukutaidottomien maanviljelijöiden parissa, pyrkivät saamaan »uskonnollisen» selityksen. Tämä

aika oli Portugalin maaseudulla erittäin suuren taikauskoisuuden kautta. Näitä tapahtumia pidetään vieläkin Pyhän Neitsyeen ilmestymisinä, mutta 2000 vuotta sitten olisi sanottu jumalien tulleen maan päälle. Molemmissa tapauksissa siis jonkinlainen tähtiläisten vierailu, hyvin todentuntuinen, eikä mitenkään »jumalinen» tai »ihmetapahtuma».

Armenialainen fyysikko ja matemaatikko professori M. Agrest, tunnettu neuvostoliittolainen tieteisromaanien kirjoittaja, on julkaissut hyvin mielenkiintoisen artikkelin »Literaturnaja Gazetassa» siitä mahdollisuudesta, että muiden planeettojen kosmonautit olisivat käyneet Maan pinnalla. Todisteina hän on maininnut:

— Baalbekin temppelin ja sen suuren tasanteen (lähtöalusta avaruusmatkalle?).

— Henri Lothen löytämät oudot maalaukset »marsilaisista jumalista».

— Raamatun Sodoman ja Gomorran hävityksen hän mainitsee olleen ydinräjähdysten tulosta.

— Hän mainitsee jäänteistä, joita on löydetty monin paikoin (Libya, Intia ja Australia), vanhoissa tiedoissa ja traditioissa kuten maya-kalenterissa, sekä tiedot joita Afrikan dogoilla on Siriuksen valottomasta seuralaisesta (tähdestä).

— Hän kertoo myös kymmenestä Plejadista, jotka ovat ihmissilmälle näkymättömiä (avoin tähtiparvi Plejadit eli Seulaset), ja joista Välimeren seudun ihmiset tiesivät jo ammoin.

— Hän mainitsee tiedot Marsista (kuiva planeetta) ja Venuksesta (planeetta, jossa on meriä) ja Marsin kahdesta kuusta, joista Jonathan Swift kirjoitti »Gulliverin matkoissa» 150 vuotta ennen kuin Asaph Hall löysi Phoboksen ja Deimoksen 1877.

Tuntuu siltä, että professori Agrestin luetteloon voidaan lisätä tuoreempiakin tapahtumia. Näyttää siltä, että aikakausi, jolloin havainnot tehdään, aiheuttaa havainnoille erilaisia selityksiä, samoin kulttuuritausta.

Kuvailen seuraavassa Fatiman tapauksia nykyisten ufo-havaintojen tavalla. Havainnot tehtiin 13:ntena toukokuuta ja 17:ntenä lokakuuta 1917 välisenä aikana ja kaikkiaan oli kuusi erillistä havaintoa. Havainnontekijöinä olivat: Lucia de Jesus, ikä 10 vuotta, ja hänen serkkunsa Francisco Marto ja Jacinto Marto, 9 ja 7 vuotta, kaikki paimenia. Viidennellä havainnolla oli todistajina muutama sata ihmistä, mutta kuudennen havainnon todistajien lukumäärä oli 70 000.

Lasten havainnot nykypäivänä voitaisiin luokitella kontaktikertomuksiin, sillä juuri sitä ne ovat. Jokaisessa kuudessa kerrotussa tapauksessa lapset tapasivat »tähteläisolennon» Cova da Iriassa, suuressa, melkein pyöreässä joenmutkassa 2,5 kilometrin päässä Fatimasta. Täällä he kootessaan lammaslaumaansa keskipäivällä näkivät taivaalla kirkkaan välähdyksen. Muutamaa minuuttia myöhemmin vaalea kirkas olento ilmestyi lähellä olevan pienen tammipuun viereen. Pitäkäämme mielessä miltä avaruusmatkailija saattaisi näyttää kolmen tietämättömän ja lukutaidottoman lapsen mielessä katolisessa maassa 50 vuotta sitten.

He pitivät tapaamaansa olentoa luonnollisesti »Pyhänä Neitsyeenä», koska he myöhemmin kertoivat, että ihmeellinen nainen oli nuori. Hänen pukunsa oli valkoinen kuin lumi ja sidottu niskasta kultaisella renkaalla, joka peitti koko olennon ruumiin. Valkea viitta kultaisin reunoin peitti hänen päänsä. (Tämä voi olla pallomainen läpinäkyvä kypärä kuten sädekehä pyhimyksien pään yläpuolella.) Käsiensä lähellä (ei kädessä) hänellä oli rukousnauhaa muistuttava valkea helmivyö. (Muistakaa avaruusolentojen vöitä, joista olen maininnut tässä kirjassa.) Kasvojen ympärillä oli kultainen sädekehä. Tämän »Ladyn» ja

lasten välillä tapahtui jonkinlainen telepaattinen keskustelu. Se oli hyvin uskonnollinen, mutta nyt on taas syytä muistaa ajan henki ja tapahtumien tausta. Tätä tapahtumaa ei yksinkertaisesti voitu kuvailla nykyaikaisin tieteellisin termein ja sanoin. Muistakaa myös, että valkoista tutkimusmatkailijaa pidettiin usein alkukantaisten kulttuurien parissa »suurena valkoisena jumalana». Toisaalta taas lentävien lautasten ja uskonnollisten uskomuksien välillä näyttää olevan jokin mystillinen yhdysside. Raamattuhan on – kuten olen tämän kirjan alussa kertonut – täynnä selittämättömyyksiä alkaen sanasta »Galgal» eli pyörimistä tai ympyränmuotoista pyörivää liikettä tarkoittavasta.

Tämä oli siis ensimmäinen tapaaminen. Seuraava tapahtui kesäkuun 13:ntena päivänä ja oli hyvin samankaltainen kuin ensimmäinenkin. Tällä kertaa »Lady» sanoi, että toivoisi lasten oppivan lukemaan. Kolmas tapaaminen tai ilmestyminen, kuten katolinen termi kuuluu, tapahtui tarkalleen kuukautta myöhemmin.

Monet kirkonmiehet, heidän joukossaan Fatiman pastori Manuel Margeus Ferreira olivat epäilevällä kannalla tai avoimesti vihamielisiä ilmestymisille. He väittivät, että itse paholainen oli tullut kiusaamaan lapsia. Fanatismi meni jopa niinkin pitkälle, että nämä kolme lapsiraukkaa suljettiin muutamaksi päiväksi vankilaan. Kolmannella kerralla olento sanoi lapsille ensi kerran, että lokakuussa hän tulee esittämään suuren ihmeen saadakseen jokaisen vakuuttuneeksi.

Neljännen ilmestymisen olisi pitänyt tapahtua elokuun 13:ntena, mutta lapset myöhästyivät tapaamisesta, koska heidät oli viety autolla Vila Noran pormestarin toimesta muualle. Heti pormestari Arturo d'Oliviera Santosin aivopesun jälkeen sallittiin heidän mennä Cova da Iriaan 19:ntenä päivänä,

mutta tällä kertaa he tapasivat olennon odottamattomassa paikassa nimeltä Valinhos.

Syyskuun 13:ntena todistajia oli hyvin paljon ja he näkivät myös aluksen, josta olento tuli ulos kohtauspaikalle. Pastorin ja Lieran kirkkoherran kertomuksen mukaan »Lady» tuli ulos valolentokoneesta – kiiltävästä pallosta, joka oli lentänyt huomattavalla nopeudella läntisellä suunnalla. Se säteili kirkasta valoa. Eräät muut havainnoitsijat näkivät myös valkean olennon tulevan ulos pallosta, joka taas useiden minuuttien kuluttua nousi ylös kadoten auringon suuntaan. Kolme pientä paimenta, jotka olivat kohdanneet olennon, sanoivat hänen kertoneen, että lokakuussa hän tulee esittämään ihmeen kaikkien nähtäväksi. Tällöin esiintyi myös klassillista »enkelintukkaa», jota putosi maahan kuin lunta, mutta joka katosi kosketettuaan maan pintaa. Kaikkein tärkein »näky» oli vielä tulematta. Se tapahtuikin kuten »tähteläinen» oli luvannut lokakuun 13:ntena ja sen näkivät tuhannet ihmiset, sillä tieto tulevasta tapahtumasta oli tällä välin levinnyt yli koko Portugalin. Viimeinen havainto muistuttaa vielä enemmän nykyaikaisia ufo-havaintoja kuin edellä kerrotut.

Jo aikaisin aamulla kaikki tiet ja polut olivat tulvillaan ristiretkeläisiä, fanaatikkoja, uteliaita ja jopa ateisteja, jotka olivat tulleet saadakseen muut naurunalaiseksi. Päivä valkeni pilvisenä ja märkänä. Kello 11.50 noin 50 000–70 000 ihmistä oli kokoontunut Cova da Iriaan. Heidän joukossaan oli lukuisia reporttereita Lissabonin ja Porton lehdistä.

Keskipäivällä ihmeellinen valoilmiö alkoi. Aurinko näytti loistavan läpi pilviverhon (satoi rankasti), ja alkoi tanssia. Coimbran yliopiston professori Almeida Garret kuvaa tapausta sanoen: »Satoi kaatamalla ja kaikki kastuivat läpimäriksi. Äkkiä aurinko näytti paistavan paksun pilviverhon lävitse. Kaikki ihmiset

katsoivat tähän suuntaan. Se näytti hyvin selvä-ääriviivaiselta kiekolta. Se ei häikäissyt silmiä. Sitä ei kuitenkaan voinut verrata hopeavatiin, kuten joku oli myöhemmin Fatimassa verrannut, vaan sen kirkkaus näytti selvästi muuttuvan. Kirkkautta voitaisiin verrata valkoiseen helmeen, joka säihkyy himmeää pehmeää valoa. Tämä selvä-ääriviivainen kiekko alkoi yhtäkkiä pyöriä, sen pyöriminen kiihtyi kiihtymistään. Äkkiä joukko rupesi hysteerisesti itkemään pelosta. Aurinko pyöri koko ajan ja alkoi laskeutua kohti maata. Se oli punertavan verisen värinen ja uhkasi murskata alleen jokaisen suunnattomalla painollaan.»

Kiekon pyöriessä koko ajan kertoivat muutamat havainnontekijöistä huomanneensa oudon kutittavan ja lämmittävän tunteen. Paikasta, joka sijaitsee 12 kilometriä Fatimasta, muutamat ihmiset näkivät auringon tanssivan. Tähtitornit ympäri maailmaa eivät havainneet mitään epätavallista. Tämä osoittaa, että ilmiö oli paikallinen, ja tapahtui varsin pienessä korkeudessa sekä että se oli tarkoitettu vain Fatimaan kokoontuneille ihmisille.

Nykyään, aivan toisenlaisten henkisten olosuhteiden vallitessa ja monien todisteiden osoittaessa muinaisiin avaruusvierailuihin, Fatiman tapahtumia voidaan katsoa uudesta näkökulmasta. Ehkä Fatima oli yksi avaruuskansojen viimeisistä yrityksistä tavata Maan asukkaita suuremmissa määrissä yhtä aikaa. Mahdollisesti he odottavat, että me Maan ihmiset kehittyisimme heidän tasolleen, emmekä pitäisi heitä enää »suurina valkoisina jumalina», jotka tulevat taivaalta.

Elisabeth Klarer

Elämäkerrallisia tietoja

Mrs. Klarer on Etelä-Afrikan interplanetaarisen seuran (The South African Interplanetary Society) sihteeri; tieteellisen seuran, joka perustettiin maaliskuussa 1953. Sen jäsenet ovat luonnontieteiden eri haarojen edustajia. Seuran tieteellinen kirjasto lasketaan koko Afrikan mantereen parhaisiin. Mrs. Klarer kertoo seurastaan: »Seuramme muodostaa foorumin sekä niille, joilla on uudenlaisia ajatuksia että niille, jotka arvostellen asettuvat useimpia maan kumouksellisia tekniikan ja filosofian lajien ajatuksia vastaan.»

Mrs. Klarerin kulttuuriharrastukset ovat historia ja tähtitiede. Sitä paitsi hänellä on pitkä musikaalinen koulutus takanaan ja hän on Etelä-Afrikassa arvostettu pianisti ja musiikinopettaja. Hän saattoi musiikinopiskelunsa loppuun Italiassa ja Englannissa. Hänen mieliharrastuksensa ovat hevoset, luonto ja matkailu. Mrs. Klarer on onnellisesti naimisissa ja kahden lahjakkaan lapsen äiti. Tytär Marilyn opiskelee lääketiedettä, poika David on kymmenvuotias. Mrs. Klarer on syntynyt ja kasvanut maatilalla Natalissa Etelä-Afrikassa sijaitsevan Lohikäärmevuorten juurella. Koko lapsuutensa ja nuoruutensa ajan Afrikan suurenmoinen luonto ja runsas eläimistö ympäröivät häntä. Ne saivat aikaan häviämättömän vaikutuksen tunteelliseen ja musikaalisesti lahjakkaaseen lapseen.

Jokainen, jolla on ollut onni varttua maalla ja joka siten on välttänyt »sivistyksen ja kaupunkielämän» vahingolliset vaikutukset lapsenmieleen, tuntee koko elämänsä ajan aivan toisella tavalla kuin kaupunkilaislapsi olevansa luonnon ja sen eläimistön kanssa sopusoinnussa. Useimmat maalaislapset kokevat sen tietoisuustilan, jota Mrs. Klarer kuvaa artikkelis-

saan. Tämä »tunteminen» esiintyy eriasteisena elävien olentojen keskuudessa. Tätä aistia on kansantajuisesti kuvailtu yliluonnolliseksi sen tähden, että sitä ei esiinny muiden aistien ja tavallisen tunne-elämän tasolla. Eläinten ystävät, joilla on harras yhteys hevoseensa, koiraansa, kissaansa tai johonkin muuhun eläimeen, kokevat kerta kerran jälkeen, kuinka eläin pelkästään ihmisystävänsä toivomuksesta voidaan saada suorittamaan tiettyjä toimintoja. Tätä herkkätuntoisuutta kutsutaan usein telepatiaksi.

Johdanto

»Olen sekä nähnyt että valokuvannut venuslaisen partioaluksen, nk. lentävän lautasen. Ja enemmänkin: Olen todella lentänyt sellaisella ja lisäksi saanut käydä sen emälaivassa korkealla Lohikäärmevuorten yläpuolella. Olen keskustellut sen miehistön kanssa. Olen vakuuttunut siitä, että Venuksen asukkaita elää ja vaikuttaa tuntemattomina täällä Etelä-Afrikassa oppiakseen lähemmin tuntemaan meidät ja meidän olosuhteemme. Muistanette keskustelun, jonka George Adamski kävi erään avaruusystävänsä kanssa. Kirjassaan 'Olen ollut lentävällä lautasella' Adamski näet kertoo, että eräässä tilaisuudessa hänelle lausuttiin: 'Sinä et ole ensimmäinen etkä ainoa ihminen Maan päällä, jonka kanssa olemme puhuneet. On monia eri puolilla maapalloa, joiden luokse olemme menneet.'

Olen juuri yksi näistä etuoikeutetuista 'monista muista'. Mutta ensin tahdon mainita erään toisen seikan. Ensimmäisen avaruusalukseni näin jo yli neljäkymmentä vuotta sitten, siis kauan ennen kuin raportit lentävistä lautasista alkoivat virrata. Muistan sen yhtä selvästi kuin se olisi sattunut eilen. Olin silloin vain seitsemän vanha ja asuin vanhempieni kanssa Natalissa, Rosettassa sijaitsevassa kartanossa. Eräänä iltana hämärän laskeutuessa näin noin

jalkapallon kokoisen esineen liitävän taivaan poikki. Kaikki luulivat minun nähneen meteorin. Johtui ehkä lapsen mielikuvituksesta, mutta minulla oli jo silloin toinen käsitys, sillä uskoin ehdottomasti, että se oli avaruusalus toisesta maailmasta. Vaikutus jonka tämä kokemus jätti lapsenmieleeni, oli ennenkuulumaton. Ei ole liioiteltua sanoa, että se muutti koko elämäni. Minut täytti harvinainen ihmettely ja etsimisen tunne, kummallinen rauhattomuus valtasi minut ja korkein toivomukseni oli saada selville, oliko muilla planeetoilla elämää.

Vuosien vieriessä tulin yhä tietoisemmaksi siitä, että muilla planeetoilla oli ihmisiä. Se oli eräänlainen sisäinen varmuus, joka ei lainkaan jättänyt minua rauhaan, vaan pakotti minua etsimään heitä ja joka sanoi minulle, että ajatus ilman tekoja on hyödytön. Olen havainnut, että yhteyden avain on telepatia, menetelmä joka ei tarjoa liian suuria vaikeuksia käytännössä suoritettavaksi. Tämän kyvyn suhteen on minua suosittu siten, että olen kasvanut maalla yhdessä eläinten kanssa, sillä niin kutsuttu »sivistys» ei ole tylsistänyt aistejani. Tämän kyvyn – tämän sisäisen tietouden – arvellaan olevan sukuominaisuus. Esimerkiksi veljeni on kuuluisa taidostaan löytää vesisuonia taikavarvun avulla, ja sisareni ymmärsi itsestään mitä lentolautaset olivat kauan ennen kuin hänkin niitä lopulta näki.

Telepatiaa ei kuitenkaan pidä sekoittaa spiritismiin ja muihin psyykkisiin ilmiöihin, jotka vaativat meedioita tai transsitilaa toteutuakseen. Ihminen on vain yksinkertaisesti tietoinen tästä sisäisestä varmuudesta. Mutta oikeastaan minun ei tarvitse puhua niin paljon. Ympäri maailmaa on nimittäin monia muita, joilla on tämä sisäinen tieto, ja he ymmärtävät täsmälleen mitä tarkoitan. Tieto tuo ymmärtämisen. Niille toisille sitä vastoin, jotka eivät ymmärrä, on hyvin vaikeaa koettaa selittää näitä asioita.

Niiden täytyy jokaisessa syntyä sisältäpäin. On joko noin tai ihminen saa myös parantaa elin- ja ajatteluta-paansa. Se ei ole mikään helppo asia, sillä tällainen tieto ei tule pelkällä istumisella ja odottamisella tai toivomalla, että toiset välittävät sen niin, ettei itse tarvitse vaivautua. Jokaisen täytyy tutkia itseään ja olla nöyrä etsiessään näitä ihmeellisiä totuuksia, oppia tuntemaan itsensä . . . voidakseen nähdä maailmankaikkeuden . . . oppiakseen ymmärtämään suuret kokonaisuudet . . . voidakseen elää sopusoinnussa luonnon ja maailmankaikkeuden kanssa . . . oppiakseen oivaltamaan, ettei avaruudessa ole pahuutta eikä pikkumaista kilvoittelua, vaan siellä vallitsee rakkaus ja ymmärtämys.

Toisten planeettain ihmiset ovat nimittäin saavuttaneet huomattavasti korkeamman henkisen ja moraalisen tason kuin me. Heitä ei rajoita enää ns. kolmiulotteinen käsityskyky, vaan he pystyvät sisäisellä silmällään – ns. kolmannella silmällään – käsittämään elonmerkkejä monilta eri tasoilta ja suurilta etäisyyksiltä. Tämä suurenmoinen näkö estää vihan ja epäsovun häiritsemästä heidän mieltään. Tieto täydellisestä yksilöllisyydestä ja ajatuksen vapaudesta yhdistyy itsekontrolliin ja vastuuseen lähimmäisestä. Kyetäksemme löytämään totuuden täytyy ihmisen päästä sisälle eräänlaiseen kosmiseen tietouteen. Tämä sisältää suoran tietämisen, suoran tiedon.»

Joulukuun 27:ntenä päivänä 1954 Mrs. Klarer kertoo oleskelleensa maalla Natalissa ja havainneensa silloin lentävän lautasen, sekä sillä lentäneen miehen. Tällöin hän oli kuitenkin lähtenyt pakoon, mutta katunut katkerasti, ettei ollut mennyt miehen luokse. Seuraavien puolentoista vuoden aikana hän ei kokenut mitään samankaltaista, mutta sitten huhtikuun 7:ntenä päivänä 1956 tapahtui varsinainen kohtaaminen mainitun venuslaisen avaruusaluksen

ja miehen kanssa.

Mrs. Klarer oli ottanut Marilyn-tyttärensä ja pienen poikansa Davidin mukaan Durbaniin viettämään muutamia päiviä meren rannalla. Mutta kohta perille päästyään hän sai voimakkaan impulssin kääntyä takaisin »kummulle» lapsuudenkotinsa läheisyyteen Nataliin Lohikäärmevuorijonon juurelle.

Mrs. Klarer kertoo: »Koska en tahtonut pilata perheen suunnittelemaa retkeä, tukahdutin herätteen. Mutta tunne yltyi ja tunsin, että minun täytyi lähteä kummulle viipymättä. Pakkasin siis nopeasti ja matkustin sisareni kotiin, jonne tulimme myöhään iltapäivällä. Sinä yönä tuskin ummistin silmiäni. Epämääräinen odotuksen tunne ja samalla uteliaisuus täytti minut.

Seuraavana aamuna, lauantaina 7:ntenä huhtikuuta olin ylhäällä jo puoli kuudelta ja vaelsin kummun huipulla olevaan notkelmaan, joka sijaitsi noin puolen peninkulman päässä kartanosta. Tiesin, että alus oli siellä. Kun pääsin pienen, ylhäällä vuorella sijaitsevan laakson etelärinteelle, näin hopeanharmaan 'lautasen' lepäävän maassa laakson itärinteellä. Se oli sama alus kuin ensimmäisellä kerralla näkemänikin, läpimitaltaan noin kaksikymmentä metriä ja valmistettu jostakin hopeanhohtoisesta kiiltopintaisesta metallista. Se kimalteli auringon paisteessa kuin peili, mutta varjossa se näytti harmaalta. Minulla oli selvä muisto tästä edelliseltä kertaa. Tällä kertaa se kuitenkin oli maassa. Se ei ollut virtaviivainen, vaan kupu laskeutui kohtisuoraan koneen runkoa vasten. Siinä oli kolme ikkunaosastoa, jokaisessa neljä ikkuna-aukkoa. Aluksen vieressä seisoi kookas mies, sama komea, vaaleatukkainen lentäjä kuin viimeksi . . . Tänä mielikuvituksellisena hetkenä unohdin puolentoista vuoden tukahdetut tunteet ja katkerat itsesyytökset. Tällä kertaa en epäröinyt hetkeäkään, vaan juoksin niin

nopeasti kuin kykenin – tuntui kuin jaloissani olisi ollut siivet – alaspäin epätasaista rinnettä ja suoraan kookkaan miehen luo, joka oli aluksen vieressä. Se tuntui maailman luonnollisemmalta asialta, ja minusta tuntui kuin olisin tuntenut hänet koko ikäni. Ojensin käteni häntä kohti, ja hän tarttui niihin. – Tällä kertaa et pelännyt, hän sanoi.

Olin kiihtynyt ja hengästynyt, että en osannut vastata sanaakaan, vaan pudistin päätäni. Merkillistä kyllä, en hämmästynyt kuullessani hänen puhuvan englantia. Nauroimme molemmat, ja hän auttoi minua nousemaan alukseen. Ovi sulkeutui itsestään, ja hän asetti minut pehmeäksi topatulle penkille, olin vieläkin hengästynyt. Huoneen ilma oli ihmeellisen raikasta ja vahvistavaa. Oli kuin olisi hengittänyt sisäänsä puhdasta happea, ja tuokion kuluttua olin jälleen oma itseni. Ajattelematta nenääni pitemmälle tein sitten hyvin tyhmän ja yksinkertaisen kysymyksen. Minut valtasi nimittäin äkillinen epäilys nähdessäni ohjaajan, joka istui valvontapöydän ääressä. Hän oli tumma ja jäntevä, ja kysyin kookkaalta avaruusmieheltä: – Ettehän ole Venäjältä tai sen ympärysmaista? Mistä tulette? Hän hymyili ystävällisesti ja vastasi: – En ole mistään paikasta siltä planeetalta, jota te kutsutte Maaksi. Tulen Venukselta.

Pehmeä, miellyttävä suriseva ääni lattian alta ja kevyt värähtely, joka tuntui jaloissani aluksen kohotessa maasta, sai minut kokemaan voiman ja huolettomuuden tunteen. Nousin heti ylös ja menin ikkunan luokse ja katsoin ulos, mutta en nähnyt paljonkaan, sillä oli aivan usvaista. Tämä ihmetytti minua hieman, sillä aamu oli vaikuttanut erittäin kirkkaalta. En voinut nähdä suoraan allemme, sillä koneen runko oli tiellä. Olin ihan liian kiihtynyt pannakseni merkille lattialinssiä huoneen keskustassa. Se vaikutti eräänlaiselta televisiokuvapinnalta, huomattavasti paremmalta kuin ne kaikki, joista olin kuullut puhuttavan. Venuslainen kiinnitti huomioni siihen.

Ihmeellinen näköala yli vihreiden, aaltoilevien tasankojen oli todella henkeä salpaava. Saatoin nähdä peninkulmakaupalla yli Lohikäärmevuorten aina Basutomaahan saakka ja kaukana idässä pilkahduksen sinistä merta. Tunnustan olleeni alussa aivan liian sekaisin, jotta olisin voinut painaa mieleeni mitään yksityiskohtia aluksella, ja te ymmärtänette sen. Kuvitelkaapa vain istuvanne toisesta maailmasta tulleen avaruusaluksen kyydissä! Lisäksi tämä kummallinen ja samalla suloinen 'nyt olen kotona' tunne, jonka havaitsin alukseenastumishetkelläni. Tätä olin kaivannut, toivonut ja etsinyt koko elämäni. Muistan ajatelleeni: Luotan häneen ehdottomasti . . . hän on Venukselta, ei täältä . . . sitä paitsi alus muistuttaa George Adamskin valokuvaamaa lautasta vaikka tämä onkin paljon isompi . . .

Sisustus oli varsin yksinkertainen eikä kulku tuntunut lainkaan, ja se oli mielestäni kaunis. Ei instrumenttien ja kaapelien paljoutta niin kuin nykyaikaisissa lentokoneissa, ainoastaan muutamia nuppiriviä eräänlaisessa kojetaulussa. En tuntenut polttoaineen hajua, kaikki oli puhdasta, yksinkertaista ja tehokasta. Lattia oli eräänlaisen kumimaton peitossa. Se oli pehmeä, mutta luja. Sama materiaali reunusti myös penkkejä sekä ympäröi televisiolinssiä huoneen keskustassa. Kuten edellä on mainittu oli ikkunarivejä kolme, kussakin neljä aukkoa. Hyvin suurissa korkeuksissa ja ulkoavaruudessa ne pidetään suljettuina suojana auringonsäteitä vastaan.

Painehuoneessa ei liikettä eikä kulkua tuntunut lainkaan. Katselin maata, joka liukui ohitsemme televisioruudun kautta. Se oli kerta kaikkiaan mielikuvituksellinen näky. Välittömästi allamme sää oli kirkas, mutta etäällä maan pinnan peittivät pilvet hohtaen valkoisena auringon valossa. Meri oli nyt

liuskeen tai lyijyn värinen, ja aurinko paistoi sen pintaan. Miltei valkoista usvaa näkyi horisontin aaltoviivassa. Mitään yksityiskohtia saattoi tuskin erottaa enää alhaalla maan pinnalla, vuoret näyttivät rotkoilta tai varjoilta ja näin erään sellaisen ympyränmuotoisen, aivan kraatterilta näyttävän vuoriryhmittymän, jollaisia voidaan havaita Kuun pinnalla, kun sitä katsellaan teleskoopilla. Afrikan mantereen rannikko piirtyi tummana merta vasten. Ilmakehän ulko-osista käsin, mistä voi erottaa yhä maan pinnan, näin ihmeellisen kauniin, syvän kuninkaansinisen värivyön, joka näytti muodostavan renkaan maan ympärille. En varmaan milloinkaan ole nähnyt mitään niin kaunista! Ja tämän ulkopuolella näin mustan avaruuden. Ja lisäksi aurinko häivähteli koko ajan tätä kaunista näkyä vasten. Kohotessamme edelleen kohtisuoraan auringonvaloon, joka heijastui ilmakehästä, kävi yhä häikäisevämmäksi ja yksityiskohtien erottaminen tuli mahdottomaksi. Aukot sulkeutuivat hitaasti . . . ja yhtäkkiä näin jotakin välkähtelevän linssissä. Tämä ei ollut enää maa. Sen sijaan eteeni ilmestyi nyt musta avaruus. Keskellä linssiä näkyi nyt jotakin, jonka heti tiesin olevan tukialuksen. Vedin voimakkaasti henkeäni ja katsahdin avaruusmieheen. Hän nyökkäsi sanoen: — Niin, olemme saaneet ohjeet palata emälaivaan. En koskaan unohda ensivaikutelmaani tästä emälaivasta. Se oli kerta kaikkiaan valtava. Tavattoman kookas sikaarinmuotoinen alus, suurempi kuin suurin valtamerihöyrylaiva. Se oli nähtävästi paikoillaan avaruudessa. Auringon valo kimalteli sen suunnatonta kylkeä vasten. Kunpa osaisin kertoa kaiken elävämmin, niin että voisin antaa teille paremman käsityksen tästä suurenmoisesta näystä . . . tämä tavaton alus leijaili tuolla rajattomassa avaruudessa . . . se näytti liikkumattomalta, mutta se kulki ehkä tuhannen peninkulman tuntinopeudella kiertoradallaan, jonka säteen suuruus oli aluksen etäisyys maan keskipisteestä. Tv-linssi muuttui tyhjäksi, ja kookas avaruusmies sanoi meidän olevan nyt suuren emälaivan välittömässä läheisyydessä. Saavuimme emälaivan sisään. Kun astuin sinne, sain vaikutelman, että olin loputtoman isossa aluksessa. Vaikutelmaa vahvisti valtavana avartuva hangaarikansi. Huomasin hissejä, mutta en saanut tilaisuutta käyttää niitä, koska pysyimme samassa tasossa. Suunnaton hangaarikansi oli valaistu miellyttävästi. Siellä oli epäsuora valaistus, joka tuntui tulevan seiniä myöten ja heijastuvan katosta niin, että koko paikka kylpi valossa ilman varjoja. Luulen, ettei tämän tyyppinen valo tarvitse johtoja eikä kaapeleita toimiakseen.

Olin kiitollinen siitä, että komea venuslainen jäi vierelleni. Näin koko joukon miehistöä, mutta he eivät kiinnittäneet minuun mitään huomiota, vaan hoitivat tehtäviään. Sivistyneellä tavalla he suorittivat työnsä minusta huolimatta, minua nolostuttamatta tai tuijottamatta, kuten ihmisillä maan päällä oli tapana tehdä. Oleminen täällä tuntui aivan luonnolliselta. Nousimme muutaman askeleen ja tulimme pieneen huoneeseen, jossa sain istua matalaan, mutta pehmeään ja mukavaan tuoliin. Minulle tarjottiin lasillinen vettä ja omena sekä toinen hedelmä, joka muistutti lähinnä meidän banaaniamme. Sain myös herkullista kasvissalaattia, jota syötiin pienillä puuhaarukoilla. Lautaset olivat valmistetut jonkinlaisesta särkymättömästä lasista.

Venuslaiset olivat kasvissyöjiä, sain tietää. Ei ihme, että he elivät paljon kauemmin ja olivat paljon terveempiä kuin me — ruokavalion ja sellaisen ihmeellisen ilman ansiosta! Proteiinipitoisuus on korkea heidän raaoissa vihanneksissa, joita säilytetään eräänlaisen säteilyn avulla lasikaapeissa.

Kookas venuslainen, joka istui vieressäni, kertoi

kaiken tämän minulle miellyttävällä äänellä ja täydellisellä englannin kielellä. Pöytä, jonka ääressä istuimme, oli pyöreä, ruusunpunaisella liinalla peitetty. Liina oli ihmeellistä silkinkaltaista ainetta. Silloin sanoin, että tahtoisin kernaasti seurata mukana Venukseen tai Kuuhun. Hän kertoi, ettei Kuu ollut kuollut maailma, vaan avaruuskansoilla oli siellä tukikohtansa. Ajan oloon hän myös kertoi, miten oli asunut lyhyen ajan Maassa ja matkustanut ympäri eri kaupungeissa nähdäkseen, miten ihmiset asuivat ja toimivat. Mutta hän ei ollut iloinen näkemästään — tuo alituinen epävarmuus, tuo uhkaava sodan vaara. Pahat voimat vallitsevat jatkuvasti maailmassamme. Tietämättömyytemme takia avaruusihmiset eivät voi laskeutua keskuuteemme. Sisältäähän heidän filosofiansa ennen kaikkea suvaitsevaisuuden ja ihmisrakkauden. Meidän planeettamme ihmisten pitäisi kasvaa ajattelemaan tällä tavalla nyt, kun on tullut selväksi, että avaruusmatkat ovat välttämättömyys, ja niiden pitäisi sen takia tulla erääksi voimakkaimmista tekijöistä rauhan puolesta.

Kuinka ystävällisiä, sivistyneitä ja jaloja avaruusihmiset ovatkaan. He ovat viisaita ja ymmärtäväisiä ja tarkkailevat meitä intensiivisesti nyt, kun olemme alkaneet liikkua avaruudessa ja kun ihminen on asettanut Kuun ensimmäiseksi — sotilaalliseksi — maaliksi, ja tämä koskee heitä mitä vakavammin. Vihamieliset ja voimakkaat kansat tulevat yrittämään sodan aloittamista avaruudessa, jossa aina tähän asti on vallinnut rauha. Sen vuoksi Maan alituinen vartiointi on välttämätöntä — meistä on tullut hyvin vaarallinen naapuri.

Hän kertoi edelleen, että heidän avaruusaluksensa kulkevat maailmankaikkeuden omilla voimilla. On varmaan ihmeellistä osata käyttää hyväksi näitä voimia. Jos ihminen oppii tämän, täytyy hänen ensin

hankkia täydellinen luonnon ja universumin ymmärtämys, sillä sitä ennen hänen omat rajoitetut kykynsä sitovat häntä.

Heidän talonsa on rakennettu pyöreiksi, ja osa on valmistettu aineesta, joka läpäisee valon, mutta suojaa kuitenkin sisäännäkemiseltä. Puhuimme myös musiikista, todellisesta ja kauniista musiikista eikä alkukantaisista viidakon äänistä, jotka ovat suosittuja kaikkialla Maassa alkukantaisine rytmeineen, joilla ilmeisesti on negatiivinen vaikutus miljooniin nuoriin yli koko maailman. Avaruuden ihmiset ovat mitä herkimpiä äänelle ja he ovat hyvin musikaalisia, — niin musiikki on osa heidän elämäänsä. Useimmille Maan ihmisille se muodostuu kasvatusasiaksi, jonka loppuun suorittaminen kestää useita vuosia, ellei koko elämän, ja osa ei opi koskaan ymmärtämään musiikkia.

Mies kertoi minulle edelleen, että aluksen ilma, jonka paine on pysyvä, on koostumukseltaan jokseenkin sama kuin Venuksen alemmissa ilmakerroksissa, mutta sen happipitoisuus on korkeampi kuin meidän ilmamme. Ylimmissä ilmakerroksissa ei luonnollisestikaan pysty hengittämään sen paremmin kuin maapallonkaan ilmakehän yläosissa. Venuksen ilmakehä on tiheä, ja sensijaan, että päästäisi läpi kaikki auringonsäteet, suodattaa ne heijastamalla osan niistä. Siksi alhaalla planeetan pinnalla ei ole kuumaa. Maan tiedemiehet ovat havainneet hiilidioksidia Venuksen ilmakehän yläosassa. Tätä kaasua on myös pilvien alapuolella, jossa se pitää yllä kasvillisuutta, joka taas puolestaan vapauttaa happea. Tämä taas suo eläimistölle elinmahdollisuudet. Hän mainitsi myös, että kasvillisuus on rehevää, on valtavia puita, ja että siellä on melko paljon vettä — meriä — sekä koko joukko korkeita kauniita vuoria. Väestön elintapa ei synnytä jätteitä ilmakehään. He eivät käytä atomivoimaa meidän tapaamme,

koska sen sivutuotteet ovat vaarallisia, vaan sen sijaan auringon voimaa, jonka perus on se, mitä me kutsumme sähköksi. Sen tähden he eivät kärsi hapenpuutteesta niin kuin me täällä.

Venuksen ihmiset ovat kuten jo olen maininnutkin, kasvissyöjiä ja nauttivat pääasiassa keittämättömiä ruokia, jotka koostuvat luonnon ravintoaineista, eivätkä sen vuoksi kärsi myöskään kivennäisten ja vitamiinien puutteesta. Elin- ja ajatustavoillaan sekä tiedoillaan lääketieteellisistä ja parantavista voimista he voivat saavuttaa korkean iän ja suuren viisauden. Tavallinen Maan ihminen ei ehdi koskaan tulemaan niin vanhaksi saavuttaakseen sellaisen viisauden ja tiedon. Tietämättömiä ja vaarallisia ennakkoluuloja istutetaan lapseen sen ensimmäisten kehitysvuosien aikana, mikä päättyy pelkoon, joka myöhemmin antaa alun vihalle ja sodalle. Kuumme ei ole vielä valmis vastaanottamaan ja toteuttamaan ajatusta universaalisesta veljeydestä; mutta nämä avaruusmatkat olivat siemen, josta tämän ajatuksen toteutuminen orastaa. Ihmistä ei enää kahlehdi kotitähden pinta, ja Maasta tulee yksi maailma, yksi kokonaisuus, jossa ei ole mitään rajoja. Ja ihmiskunta saapuu tiedon ja ymmärtämyksen aikakauteen. Siihen johtavat avaruusmatkat ja ymmärtämys ja ihmiskunnan olemassaololle perin tärkeä aineen hallinta. Ihminen on aina elänyt juurtuneena ajatukseen, että hän on ainoa kehittynyt olento tässä aurinkokunnassa. Mutta silloin, kun hän on käsittänyt ja tullut tietoiseksi siitä tosiasiasta, että kokonainen linnunrata maailmoja ympäröi häntä, kannustaa tämä yrittämään pitemmälle ja kauemmaksi. Ja havainto, että toisen kiertotähden rotu on onnistunut suorittamaan avaruusmatkoja jo vuosisatojen ajan ennen kuin ihminen edes ajatteli niitä, tulee kuin shokki ja särkee hänen ahtaiden ja puhdasoppisten ajatustensa perustan.

Toinen heidän vierailujensa tarkoitus on ilmakehän vaihtelevan tasapainon tarkkaileminen. Olemme juuri tulleet auringonpilkkujen yksitoistavuotiseen jaksoon ja se yhdessä vetypommiräjäytysten kanssa on usein järkyttänyt ilmakehän tasapainoa. Sähköinen jännitys on siten lisääntynyt, mistä johtuu, että kaatosateita, tulvia, myrskyjä ja raekuuroja esiintyy useammin kuin ennen. On myös vaarallista koota atomivoimaa varastoon, se lisää katastrofin vaaraa.

Venuslaisella miehellä ja hänen toverillaan oli yllä eräänlainen univormu, tiukka olkapäiltä sekä kaulan ja ranteiden kohdalta. Aine oli kevyttä ja miellyttävää ja muistutti rakenteeltaan karkeahkoa nailonia. Pitempi miehistä oli ainakin 190 senttimetriä pitkä. Hänellä oli kauneimmat näkemäni kasvot. Hänen silmänsä olivat siniharmaat ja kasvonpiirteet yksinkertaiset ja teräväpiirteiset, mutta silti tunteikkaat. Hänen tukkansa oli pitempi kuin mihin olemme tottuneet, vaalea, mutta ohimoilta valkoinen. Hänen poskillaan oli syviä uurteita, iho oli vaaleasti päivettynyt, silmien ympärillä naururyppyjä — vanhahko mies, mutta solakka, kevytliikkeinen ja atleettinen. Hänen kasvojansa en unohda koskaan, niiden rehellisyyttä, ihmeellistä hyvyyttä ja rakastettavuutta sekä täydellistä ymmärrystä ja luotettavuutta kuvastavan ilmeen takia.

Toinen ohjaaja oli noin 160 senttimetrin mittainen, hänen silmänsä olivat ruskeat ja tukka musta. Hänellä oli säännölliset piirteet ja silmissä iloinen ja hyväntahtoinen tuike. Hänen hiuksensa olivat harmahtavat, joka näkyi hänestä selvemmin, koska hän oli tummahiuksinen. Molemmat lentäjät olivat hyvin ystävällisiä ja kohteliaita. Koko huomioni oli kuitenkin kiintynyt pitemmän avaruusmiehen persoonallisuuteen. Aika tuntui katoavan häntä kuunnellessani, ja olin niin lumoutunut, etten ajatellut mitään muu-

ta . . . en edes sitä tosiasiaa, että minulla nyt oli tilaisuus katsella emälaivaa. Äkkiä hän kuitenkin sanoi: — Nyt minun täytyy viedä sinut takaisin kummulle, jolla tapasimme, mutta ensin saat tavata päällikkömme.

Tämäkin oli kookas, ja hänellä oli hienopiirteiset, kauniit kasvot ja vaaleat pitkät hiukset. Hän kumarsi kevyesti ja puristi kättäni. — Kertoisitteko minulle, miten on mahdollista, että Te tunnette tapamme ja kielemme niin hyvin, kysyin. — Se on hyvin yksinkertaista, hän vastasi. Olemme tarkkailleet Maata hyvin kauan. Ja monia meistä elää keskuudessanne tutkiakseen teitä lähemmin. — Tarkoitatteko Etelä-Afrikkaa? kysyin hämmästyneenä. Hän nyökkäsi. — Ei vain Etelä-Afrikassa, vaan myös muissa osissa maailmaa. Kohta tämän jälkeen minut ohjattiin takaisin partioalukseen. Pitkä venuslainen sanoi: — David tarvitsee sinua. Hän on sairastunut vakavasti vaikeaan kurkkutulehdukseen. Sinun täytyy palata välittömästi. Mutta koska olen sijoittunut Kuuhun, en ole kovinkaan kaukana.

Tieto, että hän olisi aina suhteellisen lähellä, antoi minulle suurta lohtua ja auttoi minua kysymyksittä hyväksymään eron hetken. Tunsin sitä paitsi, että saan nähdä hänet pian jälleen. Ymmärsin, että täytyi olla jokin syy siihen, että minusta tuntui siltä kuin olisin tuntenut hänet koko elämäni ajan. Ei voinut olla sattuma, että hän löysi minut sieltä vuorilta. Mutta syyt tähän selvisivät vasta yhdeksäätoista kuukautta myöhemmin. Silloin sain vahvistuksen siitä, että intuitioni oli osunut oikeaan. Mitkä mielikuvitukselliset paljastukset minua odottivatkaan!

Tuntui hieman surulliselta ennen eroa, mutta samaan aikaan ikävöin kärsimättömästi päästä kotiin pienen poikani luo. Istuin ympyränmuotoisella penkillä, kuulin surinaa ja havaitsin värähtelyä lattian läpi. Isommassa aluksessa ei kuulunut mitään

oikä tuntunut mitään liikettä. Niin pian kuin olimme lähteneet emälaivasta, sain taas nähdä television kuvapinnalta sen suunnattoman aluksen, jolta olimme lähteneet. Se leijui avaruudessa auringonvalon sädehtiessä sen metallipinnasta. Ympärillä avaruus oli mustaa samaan tapaan kuin säkenöivien tähtien ympärillä. Kun saavuimme jälleen omaan ilmakehäämme saattoi nähdä hehkuvan oranssisen laivan taivaalla laskevan auringon valossa.

Laskeuduimme kummulle pehmeästi, automaattinen ovi avautui, ja kookas venuslainen auttoi minut ulos. Sitten lautanen nousi hiljaa suristen, ja heilautin kättäni vähän surumielisesti hyvästiksi. Alus leijaili hetkisen liikkumattomana, mutta nousi sitten pystysuoraan ylös. Kun laskevat auringonsäteet osuivat siihen, se välkehti kaikissa sateenkaaren väreissä. Vauhti lisääntyi nopeasti ja se lähti ylöspäin kohti avaruutta, minusta etelään, ja oli pian näkymättömissä.

Aurinko oli jo laskeutunut Lohikäärmevuorten yli länteen, ja pimeys peitti alueen nopeasti. Koska olen tuntenut tien aivan pienestä pitäen, osasin kotiin kuitenkin hyvin. Alkuasukkaat tietävät kuka olen, en pelkää heitä koskaan, vaikka tapaisinkin heitä vuorilla pimeän tultua.

Kun tulin kotiin, tapasin aivan oikein seitsenvuotiaan poikani Davidin sairaana. Hänellä oli korkea kuume, ja hän oli saanut astmakohtauksen, joka vaati huolellista hoitoa. Jo seuraavana iltapäivänä hän oli parempi.»

Tapahtumat 17. heinäkuuta 1956

Mrs. Klarer oleskeli perheineen jälleen lapsuudenkodissaan Natalissa maatilalla, jonka omistivat nyt hänen sisarensa ja lankonsa, majuri ja Mrs. Flowers. Heinäkuun 17:ntenä päivänä yhdentoista aikaan aamupäivällä, kun kaikki olivat kokoontuneet juo-

maan teetä, sai Mrs. Klarer voimakkaan sisäisen kehotuksen lähteä ulkosalle. Ohimennen hän otti mukaansa tyttärensä kameran. Hän oli noussut mäelle, tällä kertaa ei kovin kauas talosta. Hän tarkkaili lähestyvän rajuilmarintaman täyteläisiä pilvimuodostelmia vuorten yllä etelässä, kun hän huomasi »lautasen» pilvien välissä — tai oikeammin »sen lautasen». Se lenteli edestakaisin pilvien välissä ja antoi sillä tavoin hänelle mahdollisuuden valokuvata koko filmin täyteen. Mrs. Klarer käytti tilaisuutta ahkerasti hyväkseen. Seitsemästä valokuvasta oli kaksi tai kolme hyvin onnistuneita terävine ääriviivoineen ja ne näyttivät luotettavilta, mutta loput olivat epäselviä. Kameran objektiivi ja filmi on tutkittu sangen tarkkaan, mutta kukaan ei ole voinut huomata mitään epäselvyyttä tai epäilyttävää niissä. Majuri Flowers ja hänen perheensä voivat todistaa, että Mrs. Klarer otti valokuvat itse.

Alus oli noin 15—20 metrin läpimittainen ja siinä oli matala laaja kupu — puolipallonmuotoinen, kuten myös niissä lautasissa, jotka voidaan havaita Adamskin ja Allinghamin ottamissa kuvissa (kaksi muuta ns. kontaktihenkilöä).

Mrs. Klarer jatkaa: »Olen kertonut tosiasioita niin kuin olen ne kokenut ja tiedän tämän olevan totta. Ellette usko minua, voin vain lisätä, että jokaisella on oikeus uskoa ja ajatella mitä tahtoo. Minulla ei myöskään ole mitään matkamuistoa todisteena siitä yksinkertaisesta syystä, ettei avaruusaluksessa ollut irrotettavia osia. Sallikaa minun lisätä vielä eräs seikka. En ole langennut toiveajatteluun, eikä minulla myöskään ole mitään iloa yrittää pettää lukijoitani. Ilmoitan myös, että tässä kertomani tapaukset ovat todella sattuneet minulle, eivätkä perustu kenenkään muun henkilön kokemuksiin.»

Elisabeth Klarer

27. syyskuuta vuonna 1957 (VIMANA 2/69)

Tapauksen tarkastelua

Edellä esitetty kertomus on tavanomaisimpia, joita ufo-tutkijat joutuvat kuulemaan. Se on vain yksi monista samankaltaisista kontaktikertomuksista. Mitä tulee edellä olleen kertomuksen valokuvia koskevaan osaan, minulla olisi paljonkin huomauttamista, mutta tyytynen esittämään arvoisille lukijoille NICAP:n (National Investigations Committee on Aerial Phenomena, USA) eli Kansallisen ilmakehän ilmiöitä tutkivan komitean lausunnon. NICAP esittää Mrs. Klarerin heinäkuun 17:ntenä päivänä otetuista valokuvista seuraavaa: »Elisabeth Klarer, Natalista Etelä-Afrikasta, on ottanut kolme valokuvaa metalliselta näyttävästä levystä, pilviä taustana. Hän käytti Brownie Box -kameraa (laatikkokameraa. Katso »Flying Saucer Review», marras-joulukuu 1956.) Selvin valokuva muistuttaa vahvasti auton pölykapselia. Mrs. Klarer on myös ns. 'kontaktihenkilö', joka väittää tavanneensa avaruusmiehen. Tässä on yhtäläisyyksiä George Adamskin kertomukseen. Valokuvat ovat huomioonotettavan epäluotettavia.»

Tämä oli siis erään tiedemiesjärjestön lausunto Mrs. Klarerin valokuvista. Tässä yhteydessä on syytä mainita se, että NICAP ei ilman todisteita varmasti hylkää tai pyri selittämään kaikkia ufo-valokuvia edellä kerrotulla tavalla. Ilmeisesti heille ei vain jäänyt muuta vaihtoehtoa tutkiessaan Klarerin valokuvia.

Edellisessä luvussa »mustapukuisten miesten» yhteydessä mainitsin, että mahdollinen kontaktitarinoiden selitys olisivat hämäysyritykset. Tämä ei suinkaan tarkoita sitä, että kaikki kontaktikertomukset olisivat valheita, mutta useimmissa tapauksissa näin on, ja tämä tekee niitä koskevat tutkimukset entistä vaikeammaksi. Todellisten kontaktihenkilöiden tuomat sanomat sekaantuvat valetarinoiden joukkoon ja tiedon todellinen helmi on meiltä katoa-

massa. Olkoon kuitenkin lukijan päätettävissä uskoako tähän tarinaan vai ei?

Italialaisen kontaktihenkilön väitteitä

Vuonna 1962 italialainen sanomalehtimies, radion ja television ilmailua ja avaruusmatkailua koskevien asioiden pääreportteri, antoi tutkittavaksi useita valokuvia ufoista, ja väitti saavansa lisää tietoja tapaamisten kautta.

Italialaisessa lehdessä »Le Oressa» oli vuoden 1963 tammikuun 24:ntenä päivänä ja 31:ntena päivänä laajat artikkelit valokuvista sekä tapaamisesta. Lehdessä oli kuvia, jotka Bruno Ghibaudi oli ottanut; hän toimii itse sanomalehtimiehenä Torinossa. Italian television ja radion yleisö tuntee hänet erittäin hyvin, koska hän on useita vuosia toiminut tieteellisenä toimittajana näissä tiedotusvälineissä.

Kirjoituksessa sanotaan: »Bruno Ghibaudi vahvistaa: Kyllä, minä olen puhunut lentävien lautasten ohjaajien kanssa.» Hän aloittaa selittämällä, että kaksi vuotta sitten hänen esimiehensä pyysivät häntä tekemään televisio-ohjelman ihmisistä, jotka väittivät nähneensä lentäviä lautasia. Hän ei ollut kiinnittänyt mitään huomiota lentolautasilmiöön ja oli vain ennakkoluuloton tätä ilmiötä koskevista asioista.

Alkaessaan matkustella ympäri Italiaa haastatellen ihmisiä, hän ällistyi huomatessaan, etteivät ihmiset ulkomailla olleet ainoastaan nähneet tunnistamattomia lentäviä esineitä, kuten Italian lehdistö ilmoitti. Hän totesi, että kaikkialla Italiassakin, hänen omassa maassaan, oli suuri joukko ihmisiä, jotka olivat nähneet niitä ja valokuvanneet niiden lentoja, tavanneet niiden ohjaajia tai ottaneet talteen metalli- tai muita palasia, joita laskeutuneet lautaset olivat jättäneet jälkeensä.

Ghibaudi kertoi, ettei hänen tehtävänsä — kulkea ympäriinsä keräämässä tietoja — ollut helppo. Miksi? Hänen sanojensa mukaan siksi, että monet niistä ihmisistä, joilla oli näitä kokemuksia, tai jotka olivat ottaneet kuvia, olivat sitten menettäneet työpaikkansa tai joutuneet pilkan ja kiusan kohteeksi, ja olivat nyt kyllästyneitä koko asiaan, eivätkä halunneet enää puhua niistä. Tästä huolimatta Ghibaudi suoritti tehtävänsä ja alustavat tiedustelut loppuun järkyttyen tuloksista.

Tällä välin hänen esimiehensä televisiossa olivat kertoneet hänelle, että aiottu ohjelma lautasista oli peruutettu. Mutta Ghibaudi oli siihen mennessä lumoutunut ja vakuuttunut lentävien lautasten olemassaolosta. Hän jatkoi sen takia tutkimuksia omaan laskuunsa, ja nykyään häntä pidetään eräänä alan tärkeimpänä asiantuntijana Italiassa.

Ensimmäinen osa hänen haastatteluaan »Le Oressa» kosketteli lyhyttä kertausta ufo-kysymyksen pääkohdista alkaen toisesta maailmansodasta. Toinen osa hänen haastattelustaan oli kuitenkin todella hätkähdyttävä, ja sen vuoksi ohitan edellisen haastattelukohdan vain lyhyellä maininnalla.

Ghibaudi väittää itse asiassa, että kesällä 1961 hänet kutsuttiin tapaamaan muutamia avaruusihmisiä. Kohtaus tapahtui eräässä talossa, jonka sijaintia Ghibaudi ei suostunut ilmaisemaan. Tämä tapahtui useiden todistajien läsnäollessa, joista yksi oli Ghibaudille kutsun tuonut yhdysmies. Hän selitti edelleen, että ihmishahmo on todellisuudessa »yleinen kautta koko maailmankaikkeuden; osana yleisestä sopusoinnusta — ja kuitenkin Maan ihmiset ovat hylänneet ajatukset tästä. Epäilemättä siksi, että totuus on melkein aina liian yksinkertainen hyväksyttäväksi». Lukuunottamatta pinnallisia eroja, ihminen kautta koko maailmankaikkeuden muistuttaa

meitä, hän kertoi. (Vaikka Ghibaudi on varovainen myöntäessään, että muutamat heidän sisäelimistään saattavat olla erilaisia, vieläpä suunnitellut toimimaan aivan erilaisissa tehtävissä.)

Avaruusvierailijat, hän sanoo, tulevat kiertotähdellemme tänä käännekohdan aikana useista eri maailmoista, josta johtuvat ihmisten havaintoilmoitusten erilaiset piirteet. Kun häneltä kysyttiin, mistä lautaset tulevat, hän sanoi, että ne tulevat monista eri paikoista; mahdollisesti myös Marsista ja Venuksesta. Maan ihmisen lapsen-kulttuurin ollessa nyt erityisen vakavassa kriisissä, avaruuden olennot ovat valmiita ilmaisemaan meille enemmän itsestään. Ghibaudi vakuuttaa meille heidän hyväntahtoisuuttaan ja heidän haluaan auttaa meitä.

Vierailijoilla on tarkka arvio meidän luonteestamme ja saavuttamastamme asemasta. Heidän päämääränään on estää täydellinen hävitys. Ghibaudi sanoo nimenomaan, että heillä on luja aikomus puuttua asioiden kulkuun, jos katastrofia ei ole vältettävissä. Tässä kohdin Ghibaudi lisää, että meidän täytyy muistaa kuitenkin, etteivät he ole kaikkivaltiaita jumalia, vaikka ovatkin meidän tekniikkaamme ja tieteitämme edellä. He ovat ihmisiä, ja siksi emme saa luottaa liikaa, että he päästäisivät meidät vaikeuksistamme. Sillä, koska he eivät ole erehtymättömiä, eivät edes heidän saavutuksensa ja heidän huolestumisensa saata olla kylliksi torjumaan hävityksen, jos jokin onnettomuus tekisi tyhjäksi heidän suunnitelmansa torjua pahin.

Atomiaseista Ghibaudi painottaa, että vaikka avaruuden asukkaat pystyvät tehokkaasti tuhoamaan sellaiset aseet, niin ihmissydän siitä tuskin muuttuisi paremmaksi. Me säilyttäisimme yhä kyvyn ja ennen kaikkea aikomuksen rakentaa uusia ydinaseita. Tästä syystä Ghibaudi sanoo avaruuden asukkaiden työskentelevän salaisilla, mutta tehokkailla tavoilla

voidakseen vaikuttaa ihmisten mieliin. He ymmärtävät täysin kaikenlaisen avoimen estämistyön vaarat. He tietävät, että Maan ihmisen täytyy toimia omalla tavallaan.

Huomattakoon, että Ghibaudi myöntää, että yksi tärkeimmistä syistä sille, että he toistuvasti ilmaantuvat Maan ihmisille nykyään on atomipommi. Hän selvittää myös, että on olemassa muitakin syitä, joista häntä on vielä pyydetty vaikenemaan. Ghibaudi vahvistaa, että perussyyt siihen, että meidän hyväntahtoiset vierailijamme omaksuvat niin vaiteliaan politiikan, ei pelkästään johdu suuresta vaarasta — pakokauhusta, joka syntyisi sellaisten alkukantaisten ja takapajuisten olentojen kuin meidän keskuudessamme. Tämä todella ei ole vakavin vaara, vaan se on siinä, että heidän ilmaantumisensa Maan asukkaille johtaisi vääriin vertailuihin. Maan ihminen saattaisi tuntea itsensä niin masentuneeksi, niin alhaiseksi, että saattaisi menettää kaiken toivonsa. Me voimme kaikki muodostaa mielessämme kuvan siitä, minkälainen vaikutus heidän julkisella esiintymisellään saattaisi olla poliitikkoihin rautaesiripun molemmilla puolilla.

Ghibaudi kertoo edelleen: »Todellinen kysymys ei sittenkään ole paniikki. Ihmismassamme eivät ole valmiit tämänkaltaisille paljastuksille . . . Todellinen kysymys on aivan jostakin muusta. Älkäämme unohtako, että heidän ja meidän tieteidemme välillä on tuhansien vuosien kuilu, ja että tästä syystä toisten planeettojen avaruusolentojen »virallinen» joukkolaskeutuminen johtaisi välittömästi heidän ja meidän maailmojemme välisiin vertailuihin. Kuinka tällainen kohtaus voitaisiin sallia? Sisäisesti se meitä aivan varmasti vakavasti järkyttäisi, eivätkä he halua tehdä meitä levottomaksi. Lisäksi on olemassa ikuisia lakeja, jotka kieltävät kehittyneimpien rotujen sekaantumasta määrätyissä rajoissa takapajuis-

ten rotujen kehitykseen ja edistykseen. Jokaisen rodun täytyy olla vastuussa omasta kehityksestään ja maksaa epäonnistumisistaan ja korjata voittojensa hedelmät. On myös toisia syitä, mutta en saa toistaa niitä teille.»

Vaikka Ghibaudi esittää, että avaruusolennot ovat aina vierailleet maapallolla tai kulkeneet sen ohitse, hän myöntää, että muutamat heistä ovat niin paljon meidän kaltaisiamme, että heitä elää tällä hetkellä meidän joukossamme. Soluttautuminen on tosiasia, hän väittää. Hän vahvistaa myös sen, että heidän mahdollisissa tapaamisissaan Maan ihmisten kanssa he joskus asettuvat yhteyteen johonkin henkilöön telepatian avulla, joskus taas eleiden ja joskus kielen avulla. Loppujen lopuksi ihmisillä, jotka ovat edistyneitä teknisesti, kuten heidän koneensa osoittavat, voi tuskin olla vaikeuksia oppia kaikkia meidän pääkieliämme radiolähetyksistämme ennen kuin he laskeutuvat tänne.

Kysyttäessä vallitseeko sota avaruuskansojen keskuudessa, Ghibaudi vastasi, ettei hänellä ollut siitä mitään tarkkoja tietoja, mutta hänestä tuntui todennäköiseltä, että taistelu hyvän ja pahan välillä on muodossa tai toisessa koko maailmankaikkeudessa »missä tahansa on eläviä olentoja».

Seuraavaksi tiedusteltaessa, onko avaruusihmisillä sellaisia »inhimillisiä» tunteita kuten rakkaus, viha, ystävyys, kuuliaisuus ja vastuuntunto, Ghibaudi vastasi ehdottoman varmasti: »Kokemukseni, jotka olen heiltä saanut, sallii minun vakuuttaa, että hyvät tunteet ovat heissä huomattavasti voimakkaammat, kun taas huonot tunteet ovat melkein kokonaan hävinneet.»

Edellä ollut kertomus oli lyhyt yhteenveto ns. kontaktihenkilön tarinasta, siitä mitä hän oli avaruusihmisiltä saanut tietää. Jos tekisimme vertailuja näiden kahden kontaktihenkilön kertomuksista ja

niiden suhteesta toisiinsa, voimme sanoa seuraavaa:

Kertomukset olivat toistensa kaltaisia, mutta kuitenkin niin erilaisia, että ei liene epäilystäkään siitä, kumpaa niistä voimme pitää jäljennettynä jostakin toisesta samankaltaisesta tapauksesta.

Ghibaudin kertomus on, tai voidaan luokitella aivan omaan luokkaansa. Hänen tarinansa on jotenkin ihmisen realistisiin tunteisiin vetoava, kun taas Klarerin tarina (jälkimmäiseen tarinaluokkaan kuuluvat myös Adamski, Fry ja Bethurum sekä Suomessa Kassinen, Kovanen sekä muutamat muut) vetoaa pelkästään lähes uskonnollisiin tunteisiin. Ghibaudin kertomuksen realistisuus piilee ehkä siinä, miten hän tuo asiansa julki, sekä tavasta miten hän joutui tämän kokemuksen piiriin. Hän ei väitä, että nuo avaruusihmiset toisivat pelastuksen sanomaa Maan ihmisille. Kuten hän sanoo, ei meidän kannata tuudittautua siihen uskoon, että avaruusihmiset olisivat jumalia tai edes täydellisiä ihmisiä. Hän ei kuvaile kokemuksiensa joukkoon kuuluvaksi ihmeellisiä matkoja ihmeen ihanille planeetoille. Muut ns. kontaktihenkilöt antavat aivan toisenlaisen kuvan avaruusolentojen persoonallisuudesta kuin Ghibaudi. Adamskin kertomuksista – joita en ole esittänyt tämän kirjan yhteydessä – saa aivan selvän kuvan näiden yli-älyllisten olentojen lähes »jumal-olemuksesta». Ja kuten lukija huomaa tämä sama »täydellinen jumal-olento» on löydettävissä myös Elisabeth Klarerin kertomuksessa.

Ghibaudin väitteet jonkinlaisesta universaalisesta lainalaisuudesta näiden olentojen ulkonäössä tuntuu huomattavasti todenmukaisemmalta kuin toisten kontaktihenkilöiden väitteet ylimaallisen kauniista muukalaisista, joiden ulkomuodossa ei ole arvostelemisen sijaa. Klarerin kuten useiden muidenkin kontaktihenkilöiden kertomus väittää ja toistaa näiden olentojen »huokuvasta henkisestä viisaudesta», ereh-

tymättömyydestä, täydellisyydestä ym. tuntuvat erittäin epärealistisilta, aivan kuin kyseessä todella olisi »jumala» eikä ihminen kuten Ghibaudi kuvaa.

Ghibaudi mainitsee myös mahdollisen sodan tai taistelun, jota käydään hyvän ja pahan välillä muodossa tai toisessa »kaikkialla mistä eläviä olentoja on». Tämä piirre on sellainen, jota muut tarinat tapaamisista pyrkivät visusti välttämään tuomasta julkisuuteen. Näyttää siltä, että tätä sotaa käydään lähempänä meitä kuin saatamme uskoakaan. On mahdollista, että muutamat kontaktihenkilöistä on järjestetty jonkin supersivilisaation sanansaattajiksi vain siksi, että ufo-tutkimuksiin saataisiin aikaan sekaannusta ja ristiriitaisuutta, joista jo mainitsin mustapukuisten miesten yhteydessä. Tätä ristiriitaisuutta lisäävät vielä ne mainitut mahdolliset kontaktihenkilöt, jotka on voitu järjestää maanpäällisten järjestöjen toimesta sekoittamaan lisää ufo-tutkimuksia. Mikäli eräät kontaktihenkilöistä ovat jonkin sellaisen ulkopuolisen sivilisaation vaikutuksen alaisuudessa, jotka myös haluavat sekaannuksia ufo-tutkimuksiin, niin mikä on tämän ulkopuolisen sivilisaation tarkoitus? Ehkä se haluaa valloittaa maapallon. Miksi? Ehkä heidän oman planeettansa elinmahdollisuudet ovat ratkaisevasti muuttuneet tai ainakin rajoittuneet, joten heidän on ollut pakko alkaa etsiä uutta paikkaa, voidakseen jatkaa oman rotunsa elämää. Ehkäpä maapallo on heille sovelias tähän tarkoitukseen?

Miksi he eivät sitten suoraan väkivaltaa käyttäen valloita maapalloa? Eräs syy voisi olla vaikka se, että he tarvitsevat ihmistä avukseen jonkin aikaa voidakseen sopeutua tämän planeetan oloihin, ja näin ollen he eivät voi käyttää suoranaista väkivaltaa. Tästä herää kysymys: Onko maapallon ihmisistä sitten tuleva heille »orjia», joita he voivat käyttää hyödykseen? Toinen kysymys – jos asia on näin – on

se, että mikä mahdollisuus tällaisella supersivilisaatiolla sitten on alistaa kaikki ihmiset tällaiseen »orjuuteen»? Tällä hetkellä siihen ei ole mahdollisuuksia, sillä ihminen vastustelee vielä. Saattaa kuitenkin olla, että työ asian saattamiseksi päätökseen on jo heidän taholtaan käynnissä.

Tämä kaikki loisi ihmiselle varsin synkän tulevaisuudenkuvan. Saattaa olla niin kuin Ghibaudi sanoi; heidän tarkoituksenaan onkin pyrkiä vaikuttamaan Maan ihmiseen vain halusta auttaa meitä selviytymään yli tämänhetkisten vaikeuksiemme ja vakavan kriisikauden, pyrkien auttamaan ihmistä, sekaantumatta kuitenkaan laajassa mittakaavassa Maan ihmisen omaan elämään. Molemmat näkökannat ovat avoimia niin kauan, kunnes opimme lähemmin tuntemaan tätä, tai näitä, tuntemattomia supersivilisaatioita. Siihen saakka vastausten etsiminen on spekulointia. Kuitenkin sydämessämme toivomme, että Ghibaudin ja ehkä Klarerinkin vaihtoehdot olisivat oikeita ja mahdollinen valloitus vain harhakuva näiden olentojen tarkoituksesta.

3. luku

Testi vai valloitus?

Kaikkein hämmästyttävin tapaus

»Nimeni on Antonio Villas-Boas. Olen 23-vuotias (vuonna 1958) ja ammatiltani maanviljelijä. Asun perheeni kanssa omistamallamme farmilla lähellä Fransisco de Salesin kaupunkia Minas Geraisin osavaltiossa Brasilian itärannikolla.

Minulla on kaksi veljeä ja kolme sisarta, jotka kaikki asuvat samalla seudulla. Minulla on ollut lisäksi vielä kaksi sisarta, mutta he ovat jo kuolleet. Olen toiseksi nuorin perheen pojista. Me miehet työskentelemme kaikki farmillamme, jossa meillä on monta peltoa ja paljon istutuksia hoidettavanamme. Meillä on bensiinikäyttöinen International-merkkinen traktori kyntämistä varten.

Kun kyntöaika tulee, me ajamme traktoria kahdessa vuorossa. Päivisin tätä työtä tekee kaksi palkattua apumiesta, öisin teen työtä yksinäni (nukun päivisin) tai joskus toisen veljeni kanssa. Olen naimaton ja terveydentilani on moitteeton. Teen kovasti työtä ja suoritan tämän ohella kirjekurssiopiskelua.

Minulle oli suuri uhraus tulla tänne Rioon, sillä minun ei olisi pitänyt lähteä farmilta, jossa minua kipeästi tarvitaan. Mutta minä tunsin velvollisuudekseni tulla tänne kertomaan niistä oudoista tapahtumista, joissa olen ollut mukana, ja olen valmis mukautumaan kaikkeen, minkä Te hyvät herrat katsotte parhaaksi — myös selostuksen antamiseen siviili- ja sotilasviranomaisten edessä. Haluaisin kuitenkin palata kotiin niin nopeasti kuin se vain on mahdollista, sillä minä olen huolissani siitä tilasta, johon farmimme jäi lähtiessäni sieltä tänne.»

Tämä on kertomuksemme alkuosa, jonka Antonio Villas-Boas kertoi sisätautiopin professori Olavo Fontesille (APRO:n Brasilian edustaja, nyttemmin edesmennyt ansiokas ufo-tutkija) ja toimittaja Joao Martinesille Rio de Janeirossa 22. päivänä helmikuuta 1958.

Kaikki alkoi lokakuun viidentenä 1957. Talossa, jossa Antonio ja hänen perheensä asuivat, oli kutsut. Tämän vuoksi oli talon väki mennyt nukkumaan tavallista myöhemmin, noin kello 23:n aikoihin.

Antonio jakoi makuuhuoneen toisen veljensä Joaon kanssa. Oli tukahduttavan kuuma ilta ja tämän vuoksi päätti Antonio avata ikkunaluukut pihanpuoleisesta ikkunasta. Niitä avatessaan hän näki pihalla kirkkaan valon, joka valaisi koko alueen aivan kuin sinne olisi suunnattu suuri valonheitin. Valo oli valkoinen, ja näytti siltä, että se tuli taivaalta. Katsoessaan ylös ei Antonio kuitenkaan havainnut siellä mitään erikoista, eikä voinut ymmärtää mistä valo tuli. Hän päätti herättää veljensä. Veli näytti epäuskoiselta ja sanoi, että olisi parasta mennä nukkumaan. Antonio sulki ikkunaluukut ja he molemmat kävivät levolle. Jonkin ajan kuluttua Antonio kuitenkin nousi pystyyn, koska ei ollut voittanut uteliaisuuttaan ja avasi ikkunaluukut uudelleen.

Valo oli yhä paikoillaan, ja täsmälleen samassa paikassa missä hän oli nähnyt sen ensimmäisen kerran. Antonio jatkoi katselemistaan. Silloin valo alkoi äkkiä hitaasti liikkua kohti häntä. Antonio sulki pelästyneenä ikkunaluukut ja herätti veljensä. Tällöin he molemmat katselivat pimeästä huoneesta, kuinka valo tunkeutui kattotiilien lävitse huonee-

seen.[1] Sitten se katosi enää palaamatta.

Seuraava tapahtuma sattui lokakuun 14. päivän iltana. Antonio arvioi kellon olleen tuolloin noin 21.30–22.00 välillä, vaikka ei voinutkaan mennä tästä takuuseen.

Antonio oli kyntämässä veljensä Joaon kanssa peltoa. Äkkiä he näkivät hyvin kirkkaan valon – niin kirkkaan, että se koski veljesten silmiin – joka liikkui pellon pohjoispäässä. Kun he havaitsivat sen, se oli jo siellä. Muodoltaan valo oli pyöreä ja suurikokoinen, lähimain kärrynpyörän kokoinen. Se näytti olevan noin sadan metrin korkeudella. Se oli väriltään vaalean punainen ja valaisi laajan alueen maan pinnasta . . . Sen täytyi olla esine, vaikka ei Antonio pystynyt vahvistamaan tätä ajatustaan millään tavoin, sillä valo oli liian voimakas, että mitään muuta olisi näkynyt. Antonio pyysi veljeään mukaansa paikalle missä valo oli, mutta tämä ei suostunut tulemaan lähemmäksi kuin mitä jo oli.

Antonio lähti yksinään kohti paikkaa, jonka yläpuolella hän arvioi valon leijuvan. Päästessään lähelle sitä, se alkoikin äkkiä liikkua, ja siirtyi valtavalla nopeudella pellon toiseen päähän. Antonio lähti taas tavoittamaan sitä pellon toisesta päästä, johon se oli pysähtynyt. Päästyään taas lähelle sitä, se toisti liikkeen, ja oli hetkessä taas pellon pohjoisreunassa. Näin jatkui arviolta parikymmentä kertaa ja Antonio alkoi olla väsynyt, ja niinpä hän lopetti valon seuraamisen ja palasi veljensä luokse. Valo pysyi pohjoispäässä liikkumattomana useita minuutteja ja koko ajan se näytti lähettävän säteitä joka suuntaan välähdellen kuin laskeva aurinko. Sitten se

1. Lämpimissä maissa ei taloihin ole tapana (ainakaan maataloihin) rakentaa välikattoa siksi, että taloihin saataisiin aikaan parempi ilmanvaihto. Näin Antonio ja hänen veljensä Joao saattoivat maatessaan sängyissä nähdä kattotiilien lomasta kirkkaan valon.

äkkiä katosi, aivan kuin sähkölampun valo, joka sammutetaan katkaisimesta. Tästä seikasta Antonio ei ole ollut varma, sillä hän ei ollut katsellut esinettä koko aikaa, vaan oli kääntänyt päänsä hetkeksi muualle.

Seuraavana päivänä, 15:ntenä lokakuuta, Antonio oli yksinään kyntämässä traktorilla samassa paikassa. Oli kylmä yö ja taivas oli hyvin kirkas lukuisine tähtineen. Täsmälleen kello 1 yöllä hän näki äkkiä punaisen tähden taivaalla. Se tosiaan näytti kirkkaasti loistavalta tähdeltä. Mutta se ei ollutkaan sellainen, kuten hän pian havaitsi, sillä se alkoi nopeasti kasvaa, kuin se olisi ollut tulossa suoraan häntä kohti.

Muutamassa hetkessä se oli kasvanut hyvin kirkkaaksi munanmuotoiseksi esineeksi, joka lensi Antoniota kohti hirvittävällä nopeudella. Se liikkui niin nopeaan, että se oli traktorin yläpuolella, ennen kuin Antonio ehti edes ajatella mitä pitäisi tehdä. Siihen esine pysähtyi äkkiä ja alkoi laskeutua alaspäin, kunnes oli noin 50 metrin korkeudella maan pinnasta. Se valaisi traktorin ja kaiken maan sen ympäriltä kapealla punaisella loisteella. Oli aivan kuin päivänvalossa. Valo oli niin voimakas, että traktorin valot katosivat sen loisteeseen. Antonio oli kauhuissaan, sillä hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä, mikä esine mahdollisesti olisi voinut olla. Hän ajatteli paeta traktorilla, mutta muisti nopeuden, jolla esine oli paikalle saapunut ja ajatteli sitä, minkä nopeuden hidas traktori kehitti, ja luopui yrityksestä. Nyt Antonio ajatteli lähteä juoksemaan pakoon tuota outoa esinettä, mutta juuri kynnetty pelto oli pehmeää, hän uppoaisi polvia myöten peltoon eikä sillä vauhdilla päästäisi esinettä pakoon. Jos jalka osuisi johonkin koloon, se voisi taittua. Tähän tilaan Antonio jäi muutamaksi minuutiksi tietämättä mitä tehdä. Mutta sitten loistava esine siirtyi eteenpäin ja

pysähtyi uudelleen noin 10—15 metrin päähän traktorista. Sitten se alkoi hiljalleen laskeutua maata kohti.

Se tuli yhä alemmaksi ja alemmaksi ja nyt Antonio pystyi ensi kerran näkemään, että se oli merkillinen kone, muodoltaan melko pyöreä, pienten sinipunertavien valojen ympäröimä ja etuosassa oli suuri punainen valonheitin. Tästä valonheittimestä oli ilmeisesti peräisin valo, kun esine oli ollut korkeammalla. Se oli myös estänyt Antoniota näkemästä esineen yksityiskohtia. Nyt hän kuitenkin näki sen muodon selvästi. Esine muistutti suurta pitkänomaista munaa, jossa oli kolme metalliuloketta edessä (yksi keskellä ja yksi kummallakin sivulla). Nämä ulokkeet olivat paksuja tyvestä ja suippoja kärjestä. Antonio ei kyennyt selvästi erottamaan niiden väriä, sillä ne verhoutuivat voimakkaaseen punertavaan, fluorisoivaan valoon, jonka värisävy oli sama kuin edessä sijainneen valonheittimen. Koneen yläosassa oli jotakin, joka pyöri suurella nopeudella ja levitti ympärilleen voimakasta punaista valoa. Sinä hetkenä, kun kone laskeutui maahan, tämä valo muuttui väriltään vihertäväksi, mikä — sellainen oli Antonion vaikutelma — liittyi pyörivän yläosan kierrosnopeuteen. Pyörivä osa näytti saavan pyöreän vadin tai litistyneen kupolin muodon. Antonio ei osaa sanoa, oliko tämä koneen huipulla pyörivän osan todellinen muoto, vai oliko tämä yksinkertaisesti liikkeen antama vaikutelma, sillä liike ei lakannut hetkeksikään — ei edes silloin kun alus oli jo maassa. Antonio pani merkille nämä seikat myöhemmin, sillä hän oli luonnollisesti liian hermostunut tuolloin tehdäkseen näin tarkkoja havaintoja ensi hetkestä lähtien. Hän oli niin hermostunut, että nähdessään kolmen metallimaisen tuen (jotka muodostivat kolmijalan) työntyvän esiin koneen alta, hän menetti loputkin itsehillinnästään. Nuo metallituet olivat ilmeisesti tarkoitetut

ottamaan vastaan aluksen painon sen laskeutuessa maahan. Todellisuudessa Antonio ei nähnyt tätä tapahtumaa, sillä hän oli käynnistänyt traktorin ja lähtenyt sillä liikkeelle.

Traktori oli käynyt koko ajan, ja nyt Antonio teki kierroksen yrittäen avata itselleen pakotietä. Hän ehti ajaa vain muutaman metrin, kun moottori pysähtyi ja traktorin valot sammuivat. Antonio ei käsittänyt kuinka tämä oli voinut tapahtua, sillä virta oli päällä, samoin valot. Hän yritti käynnistää traktoria uudelleen, mutta moottori ei antanut mitään elonmerkkiä. Silloin Antonio avasi oven päinvastaiselta puolelta kuin missä esine oli ja hyppäsi maahan, ja lähti juoksemaan pakoon.

Hän oli ilmeisesti viivytellyt liian kauan traktorin kimpussa yrittäessään käynnistää sitä, sillä juostuaan vain muutamia metrejä, joku tarttui kiinni hänen käteensä. Ahdistelija oli lyhyt olento (Antonion olkapäähän asti), joka oli puettu kummalliseen asuun. Epätoivoissaan Antonio pyörähti ympäri antaen olennolle voimakkaan töytäisyn. Se heitti olennon pois tasapainosta, ja pakotti sen irrottamaan otteensa hänestä. Olento lennähti selälleen pellolle, noin kahden metrin päähän Antoniosta.

Yrittäen käyttää hyödykseen tätä voittoa jatkamalla pakoaan, Antonio kertoi, että hänen kimppuunsa tuli heti kolme muuta olentoa sivuilta ja takaa. He tarttuivat häntä jalkoihin ja käsiin ja nostivat hänet irti maasta, riistäen Antoniolta kaikki mahdollisuudet puolustukseen. Antonio kykeni vain rimpuilemaan vastaan ja vääntelehtimään, mutta heidän otteensa oli luja, eivätkä he irrottaneet sitä hänestä. Antonio alkoi kiljua apua ja kiroillen hän vaati olentoja vapauttamaan itsensä ... turhaan. Olentojen raahatessa Antoniota kohti alusta hän havaitsi, että hänen puheensa oli herättänyt olennoissa hämmästystä tai uteliaisuutta, sillä joka kerta

kun Antonio puhui, olennot pysähtyivät ja tarkastelivat hänen kasvojaan tarkkaavaisesti. Tämä sai Antonion tuntemaan olonsa paremmaksi heidän aikeittensa suhteen, mutta hän ei tästä huolimatta vielä kään lakannut rimpuilemasta.

Tällä tavoin olennot raahasivat Antonion kohti konetta, joka seisoi noin kahden metrin korkeudella maasta kolmen jalan varassa. Aluksen takaosassa oli ovi, joka oli auki. Se oli avautunut ylhäältä alas asti muodostaen kuin sillan, jonka päähän oli kiinnitetty metalliset tikkaat. Ne näyttivät valmistetun samasta hopeanhohtoisesta aineesta kuin aluksen seinätkin. Antonio nostettiin ylös näille tikkaille, mutta tehtävä ei ollut olennoille helppo, sillä tikkaat olivat kapeat, niille mahtui tuskin kaksi nousijaa rinnakkain. Sitä paitsi ne olivat taipuisat ja heiluivat puolelta toiselle, kun Antonio yritti vapautua olentojen otteesta. Tikkaiden molemmin puolin oli noin luudanvarren paksuinen metallinen kaide helpottamassa kiipeämistä. Antonio tarttui tähän kaiteeseen useita kertoja yrittäessään estää olentoja hinaamasta itseään ylös. Olennot joutuivat monta kertaa pysähtymään irrottaakseen Antonion otteen kaiteesta. Kaide oli taipuisaa ainetta. (Kun Antonio myöhemmin tuli tikkaita myöten alas, hän tunsi, ettei kaide ollut tehty yhdestä kappaleesta, vaan monista pienistä, yhteenliitetyistä metalliosasista.»

Päästyään viimein sisälle alukseen Antonio havaitsi tulleensa pieneen neliönmuotoiseen huoneeseen. Sen seinät olivat kiiltävät ja ne välkkyivät heijastaen fluorisoivaa valoa, joka tuli monista pienistä neliönmuotoisista, metallikattoon upotetuista lampuista. Lamppuja oli joka puolella, aivan seinien ja katon yhtymäkohdassa. Hän ei pystynyt laskemaan niiden lukumäärää, sillä juuri silloin olennot laskivat hänet lattialle. Ovi heidän takanaan sulkeutui ja sen mukana siihen kääritty tikapuut. Valaistus

oli hyvä, se oli kuin päivänvalo, mutta jopa tässä valossakin oli mahdotonta sanoa missä ovi oli sijainnut. Ainoastaan tikkaiden avulla Antonio pystyi paikallistamaan sen muusta seinästä.

Antonio ei pystynyt tekemään enempää huomioita, sillä eräs miehistä — heitä oli kaikkiaan viisi — antoi hänelle kädellä merkin mennä kohti toista huonetta. Antonio oli nähnyt tästä huoneesta vilahduksen avoimen oven kautta. Huoneen ovi oli ulko-oven vastakkaisella puolella. Antonio ei kuitenkaan ollut varma, oliko tuon huoneen ovi ollut auki, kun he olivat tulleet alukseen, sillä hän ei ollut katsonut tarkoin siihen suuntaan. Antonio päätti totella miestä, sillä hän oli nyt suljettuna alukseen heidän kanssaan, ja sitä paitsi muut miehet pitivät hänen käsivarsistaan edelleen tiukasti kiinni, eikä Antoniolla näin ollen ollut paljon edes valinnan varaa.

He astuivat toiseen huoneeseen, joka oli tyyliltään edellisen kaltainen, mutta huomattavasti suurempi ja puolisoikean muotoinen. Antonio luuli, että tämä oli koneen keskustassa, sillä huoneen keskellä oli katosta lattiaan ulottuva metallipilari, joka oli ylä- ja alaosastaan leveä ja keskeltä hivenen kapeampi. Se oli pyöreä ja näytti kiinteältä. Antonio ei uskonut, että se oli vain koristus; sen täytyi kannattaa välikatton painoa. Ainoat huonekalut, jotka hän näki huoneessa, olivat omituisen muotoinen pöytä, sekä sen sivuilla ja ympärillä useita selkänojattomia tuoleja. Ne kaikki oli valmistettu samasta vaaleasta metallista. Pöytä ja tuolit suippenivat alaspäin yhdeksi ainoaksi jalaksi, joka — näin oli laita pöydän suhteen — oli kiinnitetty lattiaan tai yhdistetty liikkuvaan renkaaseen. Siinä oli kolme vankkaa kannatinta lattiaan upotettuina, jotka pistivät esiin kukin puoleltaan (Antonio havaitsi myöhemmin, että tuoleilla istujilla oli siis mahdollisuus kääntyä joka suuntaan nousematta tuolista).

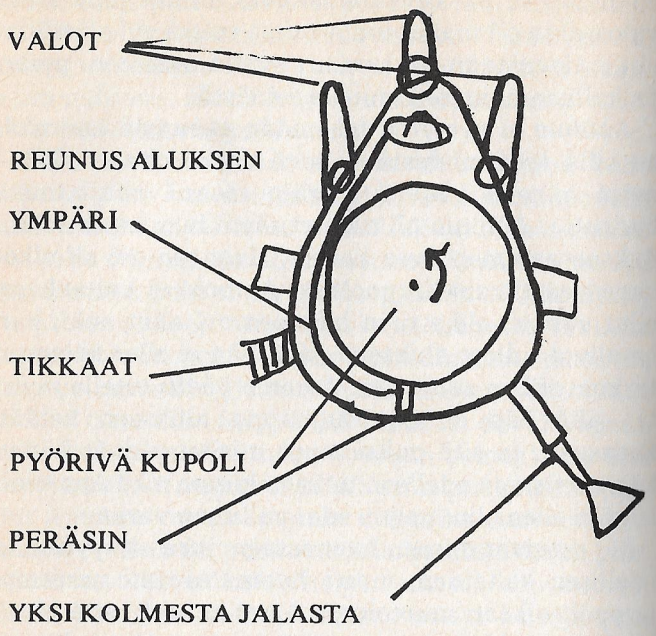

Antonio Villas Boasin piirrokset esineestä, jossa hän koki merkillisen seikkailunsa 15.10.1957. (Piirros on vuodelta 1961, jolloin Villas Boasia haastateltiin uudelleen, ja jolloin ilmeni myös uusia aluksen yksityiskohtia. Näitä ei ole kuvattu kirjan tekstissä. Myöhemmin esiintulleet seikat liittyvät esineen yksityiskohtiin eivätkä vaikuta siis mitenkään itse kertomukseen ja sen yksityiskohtiin.)

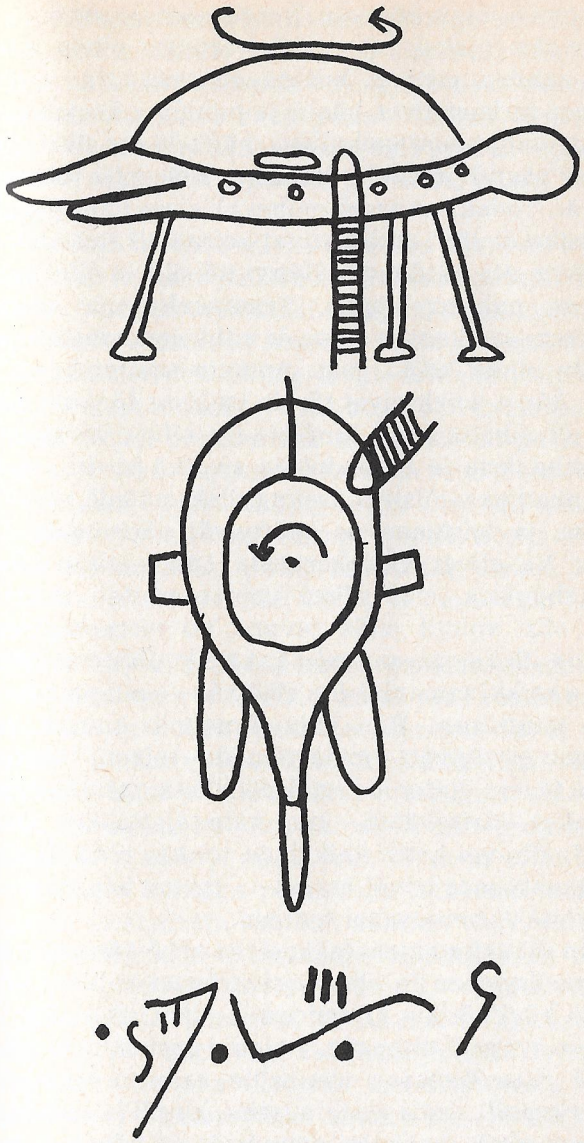

Kirjoitus jonka Antonio havaitsi oven yläpuolella.

Antonio jäi seisomaan huoneeseen loputtomalta tuntuvaksi ajaksi, hänen käsivartensa olivat edelleen kahden miehen lujassa otteessa. Nuo oudot olennot tarkastelivat häntä ja puhuivat keskenään. Kun Antonio sanoi »puhuivat», hän teki sen siksi, että hänen täytyi jotenkin ilmaista sitä mitä olennot tekivät. Todellisuudessa »puhe» oli sarja haukahduksia, jotka lievästi muistuttivat koiran aikaansaamaa ääntä, mutta mitään yhtäläisyyttä sillä ei ollut inhimillisen puheen kanssa. Samankaltaisuus koiran haukkumisen kanssa oli myös vähäinen, mutta se oli todella ainoa keino, jolla Antonio saattoi kuvailla niitä. Äänet poikkesivat täysin kaikista äänistä, joita hän oli aikaisemmin kuullut. Ne olivat verkkaisia haukahduksia ja ulvahduksia eivätkä kovin selviä. Toisinaan ne sisälsivät useita erilaisia ääniä samalla kertaa, ja toisinaan ne päättyivät värisevään ääneen. Ne olivat yksinkertaisia ääniä, eläimellisiä haukahduksia, eikä niistä voinut erottaa mitään, mitä olisi voinut pitää tavuna tai vieraskielisenä sanana. Ei kerrassaan mitään! Ne kuulostivat Antoniosta kaikki samanlaisilta eikä hän voinut palauttaa niitä muistiinsa. Hän vain ihmetteli, kuinka nuo olennot pystyivät ymmärtämään toinen toistaan tuolla tavoin. Antonio kertoi vielä keskustelutilaisuudessakin värisevänsä, kun vain ajattelikin noita ääniä. »En voi kerta kaikkiaan toistaa niitä Teidän kuultavaksenne hyvät herrat . . . minun ääneni ei ole tehty sitä varten», sanoi Antonio.

Kun »haukkuminen» lakkasi, he näköjään pääsivät yksimielisyyteen ja olivat selvittäneet kaiken. Viisi heistä kävi käsiksi Antonioon ja alkoi riisua häntä. Jälleen syntyi kamppailu, Antonio vastusteli ja yritti tehdä riisumisestaan olennoille vaikean tehtävän. Hän rimpuili, esitti vastalauseita, kiroili ja sadatteli. Olennot eivät ilmeisesti ymmärtäneet häntä, mutta lopettivat tekemisensä ja katselivat Antoniota kuin

yrittääkseen saada hänet käsittämään, että he olivat kohteliasta väkeä. Vaikka he käyttivät voimaa, he eivät missään vaiheessa vahingoittaneet Antoniota — lukuun ottamatta ehkä paitaa. (Tästä yksityiskohdasta ei Antonio ollut varma, sillä paidan repeytyminen oli saattanut tapahtua jo pellolla olleen kahinan aikana).

Vihdoin olennot saivat riisuttua hänet aivan alastomaksi. Antonio pelkäsi kuollakseen tietämättä, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Sitten yksi miehistä lähestyi häntä kädessään jotakin. Se näytti eräänlaiselta märältä sieneltä. Olento levitti sienellä jotakin nestettä Antonion iholle. Se ei voinut olla kumisieni, sillä se oli paljon pehmeämpi. Itse neste oli paksuhkoa, kirkasta sekä hajutonta. Antonio luuli nestettä jonkinlaiseksi öljyksi. Olento levitti nestettä kaikkialle Antonion ruumiiseen. Antonio paleli, koska oli yö ja huoneen lämpötila ei ollut kovinkaan korkea. Kun he riisuivat Antonion, hän värisi, ja neste vain pahensi tilannetta.

Aine kuivui nopeasti hänen iholleen. Olennot kuljettivat hänet nyt ovelle, joka oli taas vastakkaisella puolella sitä ovea, josta he viimeksi olivat tulleet sisälle. Ne tekivät merkkejä kädellään, että Antonio seuraisi heitä ja haukahtelivat toisilleen silloin tällöin. Etummainen mies painoi jotakin keskellä ovea (Antonio ei nähnyt mitä), joka sai oven avautumaan sisäänpäin kahtena puoliskona. Sulkeuduttuaan se ulottui sisäkatosta lattiaan saakka. Oven yläosassa Antonio havaitsi eräänlaisen itsevalaisevan kaiverruksen — tai jotakin sen tapaista — jonka piirretyt merkit olivat punaiset, ja näyttivät kaiverruksen ansiosta ja valon vaikutuksesta johtuen työntyvän noin pari tuumaa ulospäin metallipinnasta. Tämä kaiverrus oli ainoa, jonka Antonio näki koko aluksessa. Merkit olivat täysin erilaisia harakanvarpaita kuin meidän tuntemamme kirjaimet. Antonio yritti

painaa ne mieleensä ja oli myös hahmotellut merkit kirjoittaessaan tapahtumasta toimittaja Martinesille.

Ovesta he tulivat huoneeseen, joka oli neliön muotoinen ja valaistu samalla tavalla kuin edelliset huoneet. Kun he olivat astuneet sisälle, ovi sulkeutui heidän takanaan. Tällöin Antonio vilkaisi taaksensa nähden jotakin, jota hän ei pystynyt selittämään.

Paikassa missä hetkeä aikaisemmin ovi oli ollut, ei näkynyt enää mitään, vain sileä seinä. Oviseinä oli samanlainen kuin huoneen muutkin seinät. Tätä Antonio ei pystynyt ymmärtämään, ellei sitten oven eteen oltu laskettu jotakin suojaverhoa. Varmaa oli kuitenkin se, että myöhemmin kun ovi avautui, ei sen edessä ollut mitään suojaverhoa. Tässä vaiheessa huoneeseen astui kaksi miestä kantaen kädessään kahta melko paksua kumiletkua, joiden pituus oli yli metri. Antonio ei osannut sanoa oliko niiden sisällä jotakin, mutta hän sai tietää, että ne olivat ainakin osittain onttoja. Toinen putkista päättyi toisesta päästä kiinnitettyyn maljanmuotoiseen lasipulloon. Putken toisessa päässä oli »kuppaussarvea» muistuttava suukappale. Tämä osa pantiin Antonion leuan alle, jossa vielä haastattelun aikoihin oli tunnma »täplä». Ennen tätä tehtävää toinen mies puserteli kädessään olevaa putkea, tyhjentääkseen sen ilmasta.

Antonio ei tuntenut mitään kipua silloin – hän aisti vain sen, että ihoa vedettiin tai imettiin sisään – kun putki asetettiin hänen leukansa alle. Myöhemmin tätä kohtaa alkoi syyhytä ja kuumottaa. (Jälkeenpäin Antonio havaitsi, että ihoa oli revitty ja raavittu.) Kun putki oli asetettu leuan alle, Antonio näki kuinka hänen verensä juoksi hitaasti maljaan, kunnes se oli puolillaan hänen vertansa. Tällöin putki irrotettiin ja korvattiin toisella. Sitten Antoniolta »iskettiin suonta» jälleen. Tällä kertaa täytettiin

malja ääriään myöten Antonion verellä. Myös tässä kohdassa oli havaittavissa haastattelupäivänä tumma »täplä». Iho oli tältäkin puolelta revitty ja raavittu, ja se syyhysi ja kuumotti kuten toinen puoli. Tehtyään tehtävänsä miehet poistuivat huoneesta ja jättivät Antonion yksin.

Antonio tunsi olevansa väsynyt ja meni huoneessa olevan ainoan huonekalun luo. Se muistutti sänkyä, mutta siinä ei ollut laisinkaan jalkoja ja sen keskellä oli omituinen kyttyrä. Sänky oli päällystetty tiiviin tuntuisella aineella, joka oli väriltään harmaa. Istuuduttuaan sänkyyn tunsi Antonio itsensä sairaaksi, ja asettui makuulle. Tällöin hän havaitsi, että seinään oli kiinnitetty sarja metalliputkia, joiden läpimitta vastasi tavallista puutarhan kasteluletkua. Näistä putkista alkoi huoneeseen purkautua tiivistä harmaata höyryä. Antonio ei tiedä lisäsikö tämä höyry hänen pahoinvointiaan, mutta hetken kuluttua hänen oli pakko nousta ylös ja juosta nopeasti huoneen yhteen nurkkaan antamaan ylen. Tämän jälkeen hän oli hieman hengästynyt, mutta tunsi vointinsa huomattavasti paremmaksi.

Olentojen kasvojen muodosta Antoniolla ei vielä tälläkään hetkellä ole mitään aavistusta. Ne jotka hän joutui kohtaamaan, olivat puetut tiiviisti istuvaan asuun, joka tuntui tehdyn jostakin pehmeästä aineesta. Se oli tiuhasti kudottua ja väriltään harmaata. Siinä oli epätasaisia juovia. Puku ulottui olentojen niskaan asti, jossa se yhtyi jonkinlaiseen kypärään. Kypärä tuntui olevan valmistetun samasta aineesta kuin pukukin, mutta näytti jäykemmältä. Se oli ilmeisesti takaa ja edestä vahvistettu pienillä metallilevyillä, jotka muistuttivat muodoltaan tasakylkistä kolmiota. Kypärä peitti olentojen kasvot kokonaan, mutta edessä oli kaksi pyöreätä lasia suojaamassa silmiä. Katsoessaan niiden lävitse Antonio näki silmät, jotka näyttivät pieniltä, – vaikka-

kin hän tunnusti — se saattoi aiheutua myös suojalinssien voimakkuudesta; niiden aiheuttamasta vääristymästä. Olentojen silmät näyttivät sinisiltä, mutta tästä yksityiskohdasta Antonio ei voinut olla varma.

Kypärän kalloalue oli hyvin iso ja korkea. Se oli noin kaksi kertaa korkeampi kuin normaalin ihmisen vastaava alue. Keskellä kypärää oli kolme hopeanväristä pyöreää putkea, joiden läpimitta oli hieman pienempi kuin puutarhaletkun. Ne taipuivat taaksepäin ja alas kohti miehen puvun selkämystä. Yksi niistä yhtyi keskelle selkää lapaluiden väliin. Toinen putkista kiinnittyi noin neljä tuumaa kainalokuopan alapuolelle ja kolmas toisen kainakuopan alapuolelle.

Pukujen hihat olivat tiukasti istuvat aina ranteeseen asti, jossa ne päättyivät viisisormisiin käsineisiin. Antonio päätteli, että puvut olivat jonkinlaisia asepukuja, koska kaikkien olentojen, joita hän kohtasi aluksessa, yllä oli samanlainen asu. Keskelle puvun rintamusta oli kiinnitetty »virkamerkki». Se oli ananaksen renkaan kokoinen ja sädehti valoa. Merkistä lähti hopeinen juova kohti lantiota ja se päättyi leveään, kireällä olevaan vyöhön. Antonio muistelee, että vyössä oli solki, mutta sen väriä hän ei kyennyt sanomaan.

Puvussa ei ollut taskuja, nappeja eikä vetoketjuja. Housut olivat takaa tiukat eikä niissä näkynyt yhtään ryppyä tai poimua. Kengät muistuttivat tenniskenkiä. Anturaosa oli noin 2—3 tuuman paksuinen, mutta kärjet kaareutuivat ylös kuin »haaremitossut». Niissä ei ollut mitään solkia eikä nauhoja.

Kaikki muut paitsi yksi miehistä olivat kooltaan Antonion kokoisia korkeine kypärineen ja paksuine tossuineen. Kun he liikkuivat, he näyttivät mahdollisesti vielä lyhyemmiltä. Yksi olennoista oli huomattavasti muita lyhyempi — se jonka Antonio oli pellolla heittänyt nurin. Hän ylettyi vain Antonion leukaan asti huolimatta kypärästä ja tossuista.

Antoniosta tuntui kuin ikuisuus olisi kulunut, kunnes huoneen ovi jälleen avautui. Sisään käveli pieni, mutta hyvävartaloinen, täysin alaston nainen. Antonion suu oli loksahtanut auki, ja tämä näytti huvittavan naista. Nainen oli vaalea. Hänen hiuksensa olivat melkein valkoiset. Kasvojen muoto oli epätavallisen kaunis. Hänen vaaleat hiuksensa olivat tasaiset, ei kovin tuuheat ja ne laskeutuivat hieman lapaluiden yläpuolelle kaartuen ulospäin. Naisen kasvoilla ei ollut mitään ehostusaineita. Nenä oli pieni ja suora, ja kasvot kauniit. Poskipäät olivat korkeat, samoin otsa. Huulet näyttivät hyvin ohuilta. Korkeat poskipäät tekivät naisen kasvot leveiksi, jopa leveämmiksi kuin Keski-Amerikan intiaanien. Naisen vartalo oli hyvin sopusuhtainen. Kaunismuotoiset korkeat rinnat, kapea vyötärö, litteä vatsa, hyvinkehittynyt lantio ja kaunismuotoiset sääret. Hän oli lyhyt, vain noin 1,5 metriä (Antonio 1,78 metriä). Hänen kätensä olivat kapeat ja pitkät.

Naisen tarkoitusperät olivat ilmeisen selvät. Hän lähestyi Antoniota ja veti itsensä häneen kiinni ja hieroi päätään Antonion kasvoihin. Nainen ei koettanut puhua millään tavoin. Hän vain murahteli ja ulvahteli kuten miehetkin, joiden äänet Antonio oli kuullut aikaisemmin.

Normaalin seksuaaliaktin jälkeen nainen vaati lisää hyväilyjä, ja vasta toisen kerran jälkeen hän vetäytyi pois Antonion lähettyviltä. Ulvova ääni, jota nainen piti koko sukupuoliyhdynnän aikana, lähenteli julmuutta. Hän muistutti aktien ajan eläintä. Antonio ei saanut suudella naista, ja ainoa tämänkaltainen hyväily oli, kun nainen puraisi hellästi Antonion leukaa. Joitakin erikoisia piirteitä Antonio havaitsi, kun nainen oli lähellä häntä. Iho oli hyvin raikas, kädet kesakkoiset, ja kainalokarvat olivat

syvän punaiset. Tapahtuman jälkeen Antoniosta tuntui, kuin nainen olisi näyttänyt kiusaantuneelta tilanteesta.

Niin pian kun hän oli irrottautunut Antoniosta, ovi aukeni ja sisään astui mies, joka kutsui naisen pois. Ennen poistumistaan nainen kääntyi koskettaen vatsaansa ja näytti sitten Antoniota ja sen jälkeen ylös, suuntaan jonka Antonio arveli olevan etelän. Sitten nainen »hymyili» ja poistui huoneesta. Tämän jälkeen ei Antonio enää nähnyt naista. Myös mies poistui huoneesta, mutta palasi hetken kuluttua mukanaan Antonion vaatteet ja muut esineet. Ainoa, joka puuttui tavaroitten joukosta, oli tupakansytytin. Tämän Antonio ajatteli mahdollisesti kadonneen jo pellolla tapahtuneen kahakan aikana.

Antonio kuljetettiin takaisin huoneeseen, jossa olivat tuolit ja tuo omituisen muotoinen pöytä. Siellä oli kolme miestä keskustelemassa heille ominaisella tavalla. Mies, joka toi Antonion huoneeseen, meni muiden luokse jättäen hänet keskelle lattiaa lähelle pöytää. Kun miehet keskustelivat, yritti Antonio tehdä tarkkoja havaintoja kaikista näkyvissä olleista esineistä. Satunnaisesti hänen katseensa naulitsi pöydällä ollut kulmikas laatikko. Laatikon päällä oli lasinen kansi, jossa oli merkit 3, 6 ja 9, aivan kuin kellotaulussa. Kellotaulun numeron 12 tilalla oli kuitenkin vain kolme pystysuoraa mustaa viivaa. Yksi miehistä kävi aika ajoin katsomassa laatikkoa, mutta osoitin joka oli kuuden kohdalla, ei liikkunut laisinkaan sen arviolta 15 minuutin aikana jonka Antonio katseli sitä.

Antonio ajatteli tarvitsevansa jotakin todisteeksi kokemuksistaan ja otti laatikon. Mutta se otettiin häneltä pois välittömästi ja vihaisesti ja asetettiin takaisin pöydälle. Tämän jälkeen Antonio pereäntyi kohti seinää yrittäen raapia sitä saadakseen jotakin todistetta kynsiensä alle. Mutta kynnet vain liukuivat seinästä, jonka pinta oli kuin lasia.

Yksi miehistä hypähti ylös tuolista ja tuli kohti Antoniota. Hän johdatti Antonion pääoven luokse kapealle korokkeelle, joka kiersi koko aluksen. He kävelivät tätä koroketta pitkin aluksen ympäri ja saapuivat taas pääovelle. Tällöin mies osoitti portaita, ja näytti, että Antonio voisi mennä. Kun hän oli maassa, mies astui oven »kynnykselle» osoittaen ensin maata ja sen jälkeen taivasta. Hän näytti, että Antonion olisi siirryttävä muutamia askelia poispäin koneesta, ja meni tämän jälkeen sisälle alukseen. Ovi sulkeutui ja lautasenmuotoinen osa koneen huipussa alkoi pöyriä hurjasti. Valot kirkastuivat ja kone nousi pystysuoraan ylöspäin. Sen laskeutumisjalat ja edessä sijainnut kolmijalka vetäytyivät koneeseen. Tämän jälkeen esine oli kuin ei siinä jalkoja ja tuota kolmiomaista uloketta olisi koskaan ollutkaan.

Saavuttaessaan noin 30 metrin korkeuden esine pysähtyi hetkeksi. Valoisuus kasvoi, ja lautanen esineen huipulla päästi surisevan äänen kuin lentokoneen potkuri, yhä kiihdyttäen ja kiihdyttäen pyörimisnopeuttaan. Päävalo vaihtoi väriä, asettuen lopulta kirkkaan punaiseksi. Kun tämä tapahtui, oli esine jo liikkeessä. Äkkiä se muutti kulkusuuntaansa jyrkästi, liike oli odottamaton, ja kuin luoti esine syöksähti kohti etelää kadoten muutamassa hetkessä näkyvistä.

Antonio palasi traktorilleen; kello oli noin 5.30, kun hän oli jättänyt oudon aluksen. Antonio oli ollut siellä yli neljä tuntia. Nyt hän yritti käynnistää traktorin, mutta turhaan. Tarkastaessaan mahdollista vikaa, hän havaitsi, että akun johdin oli irti. Se oli ollut kotoa lähtiessä ruuvilla kiinnitettynä paikoilleen, joten tämän irtoamisen oli täytynyt tapahtua sen jälkeen, kun hän oli joutunut outoon esineeseen.

Tapauksen tarkastelua

Edellä ollut kertomus oli osa 23-sivuisesta raportista, jonka professori Fontes esitti APRO:lle. Olavo Fontes – nyttemmin kuollut – oli toiminut sisätautiopin professorina Brasilian kansallisessa lääketieteen laitoksessa. Fontes toimitti Antonio Villas Boasin tarinan APRO:lle sanasta sanaan. Alun perin Antonio oli kertonut tapauksesta kirjeitse toimittaja Joao Martinesille, joka edelleen toimitti sen Fontesille. Raportti käännettiin englanniksi ja käännöksen tekijä oli Brasilian yliopiston kielitieteellisen osaston assistentti rouva Irene Granchi. Professori Fontes esitti haastattelutilaisuudessa tulleita seikkoja seuraavasti:

»Antonio Villas Boas oli fyysisesti terveyden perikuva ja psykologisesti tasapainoinen. Hänen lääketieteellinen tutkimuksensa tapahtuman jälkeen osoittaa, että hän kärsii väsymystiloista, hermostuneisuudesta, silmien tulehtumisesta, johon liittyy kyynelkanavista tapahtuvaa vuotoa sekä useista iholle ilmestyvistä kipeistä ihottumista.

Ne kaksi merkkiä, jotka hänen kertomuksensa mukaan olivat tulleet kumiletkuista, olivat yhä todisteena, kun tutkin hänet. Kuulustelimme häntä neljän tunnin ajan esittäen hyvin intiimejä kysymyksiä. Koetimme saada selville tapahtuman tarkat yksityiskohdat ja koetimme saada hänet perumaan puheensa. Kiinnitimme hänen huomionsa lausunnon eräisiin yksityiskohtiin, jotka tuntuivat epäilyttäviltä, ja yritimme saada hänet sekoittamaan asioita tai sanomaan, että kaikki tuli hänen vilkkaasta mielikuvituksestaan.

Jo haastattelun alussa kävi ilmi, ettei hän ollut psykopaatti, hänessä ei ollut mitään, joka viittaisi tunne-elämän epävakaisuuteen. Hän puhui sujuvasti ja reagointi tuntui meistä normaalilta. Hänen epävarmuutensa johtui luonnollisesti siitä syystä, että hän oli henkilö, joka oli ollut aivan oudossa tilanteessa, johon hän ei pystynyt antamaan luonnollista selitystä. Muutamat tietyt kohdat eivät kertomuksessa tulleet esiin spontaanisesti. Nämä liittyivät seksuaalikontaktiin, ja tämä on mielestäni varsin luonnollista. Hän meni kysymyksien aikana hämilleen ja tuntui häpeävän kertoa niistä, mutta jo jonkin ajan kuluttua hän vapautui näistä estoistaan niin, että pystyimme saamaan häneltä myös tätä seikkaa koskevat yksityiskohdat.«

Coral Lorenzen on esittänyt oman teoriansa tapahtuneesta, jossa hän toteaa mm. seuraavaa:

»Jos muukalaisrodun kontaktimieltymys ja mahdollisen siirtokunnan perustaminen olisi heidän tarkoituksenaan, heidän pitäisi tutkia tätä planeettaa. Yhden heistä olisi tultava raskaaksi ja synnytettävä tietääkseen voivatko nämä kaksi rotua saada keskenään jälkeläisiä. Juuri tätä varten he tarvitsevat ihmistä. Naisen on oltava huomattavasti vaikuttavampi kuin miehen tämänkaltaisessa kokeessa, sillä jos planeettamme naispuolista kohdetta käytettäisiin hyödyksi, vaihtelisi mahdollisuus ei-sikiämisen ja sikiämisen välillä. Tästä toimenpiteestä seuraisi myös poiskuljetus, joka saattaisi aiheuttaa siirrettävälle naiskohteelle vakavia hermostollisia ja psyykkisiä häiriötiloja.

Nainen joutuisi pois tutusta elinympäristöstään täysin erilaiseen, muukalaisten elinympäristöön. Seurauksena olisi aina naiskohteen raiskaus. Etenkin korkealla kulttuurilla pitäisi olla tiedossa, että naisen henkinen »naamio» on, ainakin seksuaalisioiden kohdalla, heikompi kuin miehen vastaava naamio. Ihanteellinen asetelma, vai kuinka? Tämän jälkeen heillä pitäisi olla kokemuksia – verrattuna heidän omiin naisiinsa – Maan naisen kuukautiskierrosta. Tämän asian pitäisi olla tiedossa jo enna-

kolta ja sen pitäisi toimia täsmällisesti. Hedelmällisin kohde tämänkaltaiseen seksuaalikontaktiin on siis mies.

On kuitenkin hermostuttavaa, että tuhansien ufo-havaintojen ja haltuunottojen (suoranaisesta kaappauksesta ei voida vielä puhua tämänkaltaisten tapausten yhteydessä), yhteydessä edellä kuvaamani kaltainen tapahtuma saattoi todella tapahtua. Ja kuitenkaan tämänkaltaisille tapahtumille ei ole olemassa objektiivista, tieteellistä tai loogista selitystä, jota voitaisiin analysoida.»

Kadonneet tunnit

Ufo-tutkimuksen piiriin kuuluvat myös tapaukset, jotka ensi silmäyksellä tuntuvat olevan mahdottomia liittää ufo-ilmiön piiriin. Raportit, jotka kertovat ns. teleportaatioilmiöstä eli kaukosiirrosta, ovat eräitä ufo-tutkimuksen kiistellyimmistä ja salaperäisimmistä tapahtumista. Kuitenkin tapahtumissa on eräitä yhtymäkohtia varsinaiseen ufo-ilmiöön, joiden vuoksi kaukosiirrot käsitetään kuuluvaksi ufo-tutkimuksen piiriin. Esittelen erään tällaisen tapahtuman Etelä-Amerikasta.

Tohtori Geraldo Vidal on hyvin tunnettu buenosairesilainen asianajaja. Vuoden 1968 kesällä hän matkusti vaimonsa kanssa Buenos Airesista Chasnomus-nimiseen kaupunkiin, joka sijaitsee pääkaupungista noin 120 kilometriä etelään. Kutsuilla, johon Vidalit olivat menneet, oli kaikin puolin hauskaa. He lähtivät sieltä noin puolenyön aikoihin, tarkoituksenaan jatkaa matkaa Maipun kaupunkiin, joka oli noin 150 kilometrin päässä Chasnomuksesta. Vidalit ajoivat erään toisen kutsuilla olleen pariskunnan jäljessä kohti Maipua. Vidalit olivat sopineet edellä ajavan parin kanssa kohtaamisesta Maipussa. Kun edellä

ajanut aviopari saapui kaupunkiin he havaitsivat, että Vidalit eivät olleet vielä tulleet paikalle. Koska he olivat sopineet välittömästä tapaamisesta, päätti aviopari ajaa jonkin matkaa takaisin Chasnomukseen päin varmistaakseen, ettei Vidaleille ollut sattunut onnettomuutta.

He ajoivat koko matkan takaisin Chasnomukseen ja sieltä taas Maipuun, mutta Vidaleista ei näkynyt jälkeäkään. Tämän matkansa aikana he tapasivat myös poliisiauton, joka myös oli tullut Chasnomuksesta Maipuun, ja tiedustelivat poliiseilta, oliko tiellä mahdollisesti tapahtunut onnettomuus. Poliisit selittivät, että ainakaan he eivät olleet havainneet ajomatkallaan mitään onnettomuutta.

Noin 48 tuntia myöhemmin sai eräs Vidalien ystävä puhelinsoiton, joka tuli Mexico Citystä. Soittaja oli tohtori Vidal. Hän kertoi voivansa hyvin, mutta hänen vaimonsa tila oli huonompi. Vidal pyysi ystäviään tulemaan vastaan Buenos Airesin kansainväliselle lentokentälle ja ilmoitti saapumisaikansa.

Kentälle oli kokoontunut joukko Vidalien ystäviä ja sukulaisia ottamaan heitä vastaan. Rouva Vidal toimitettiin kuitenkin välittömästi saamaan sairaalahoitoa, koska hän kärsi pahasta shokista. Vastaanottajille tri Vidal kertoi oudon tarinan, jollaista he eivät olleet koskaan ennen kuulleet. Vidalin kertomus oli seuraava:

»Seurasimme edellä kulkenutta autoa poistuttuamme kutsuilta. Saapuessamme Chasnomuksen esikaupunkialueelle jouduimme jonkinlaiseen tiheään sumuun, ja minun oli pysäytettävä auto. Olimme tässä sumussa noin kaksi tuntia, ja kun se haihtui, huomasin, että olimme aivan oudolla paikalla.

Olimme kyllä tiellä, mutta emme Chasnomuksen ja Maipun välisellä. Päätämme särki hieman ja niskassa meillä kummallakin oli arka kohta. Muu-

toin olimme kyllä kunnossa, eikä meitä oltu ainakaan pahoinpidelty. Järkytys tuli vasta silloin, kun pysäytimme ohi ajavan poliisin, ja kysyimme paikkaa missä olimme. Saimme tietää, että olemme Mexico Cityn lähettyvillä. Toisin sanoen olimme 4500 kilometrin päässä kotoamme Argentiinan Buenos Airesista. Poliisi ohjasi meidät Argentiinan lähetystöön. Konsuli Rafael Lopez Pellergini kuulusteli meitä ja kerroimme hänelle mitä asiasta tiesimme, mutta mitään järkevää selitystä tapahtumalle emme pystyneet antamaan.

Konsuli Pellergini kehoitti meitä tai antoi ymmärtää, että oli parempi, jos emme keskustelisi asiasta kenenkään kanssa. Automme, jonka merkki oli Peugeot 403, oli pahoin vaurioitunut. Sen maalipinta oli lähes kokonaan palanut pois, ja osittain palamattomassa kohdassa maali 'kupruili', aivan kuin sitä olisi poltettu puhalluslampulla. Automme toimitettiin USA:n valtion laboratorioon, emmekä tiedä mihin asian tutkimukset ovat johtaneet.»

Samantapaisista autovaurioista on ennenkin puhuttu ufo-havaintojen yhteydessä. Näyttää siltä, että Vidalien auto olisi joutunut jonkinlaisen säteilyn alaisuuteen. Oliko säteily mahdollisesti radioaktiivista, emme ehkä saa tietää, mutta jotakin se kuitenkin aiheutti, koska noin vuotta myöhemmin rouva Vidal kuoli leukemiaan. Mitään tähän sairauteen viittaavaa ei hänessä ollut ennen havaittu, joten ainakin olettamus näiden kahden tekijän välillä on oikeutetu.

Betty ja Barney Hillin tapaus

Perin harvoin on ufo-tutkijoilla tilaisuutta tutkia sellaisia uforaportteja, joiden kertoma tapaus on ollut lähes »liian erikoinen» uskottavaksi. Antonio

Villas Boasin että yllä kerrotun lisäksi on vielä pari muutakin: Betty ja Barney Hillin tapaus sekä Herra X:n tapaus. Koska kiveä ei saisi jättää kääntämättä, on syytä myös esittää nämä kaksi viimeksi mainittua tapausta Vidalin kertomuksen jatkoksi.

Hillien tapaus on seuraavanlainen (lyhennettynä) heidän oman todistuksensa mukaan:

Pariskunta oli ajamassa kotiinsa lomaltaan Kanadasta. Syyskuun 19.—20:nnen päivän välisenä yönä 1961 he ajoivat US-3 -valtatietä pitkin Valkoisten vuorten alueella New Hampshiren osavaltiossa, kun he näkivät ufon. Ensiksi se näytti heistä vain kookkaalta tähdeltä, mutta alkoikin äkkiä laskeutua kohti autoa kuin tutkiakseen sitä. Nyt Hillit havaitsivat, että se oli valtavan suuri ja muodoltaan lautasmainen esine. Siinä oli joukko valoja ympyrässä; ne kääntyivät pois, ja näyttivät sen jälkeen ikkunarivistä, josta loisti kylmä, sininen valo. Hillit pysäyttivät autonsa jättäen koneen käyntiin ja ajovalot päälle. Barney otti kiikarinsa ja astui ulos autosta mennen valtatielle katsomaan esinettä paremmin.

Hän katseli kuinka esine hitaasti laskeutui ja leijaili heitä kohti. Barney nosti kiikarin silmilleen ja katsoi esinettä. Hän näki selvästi yhdeksän tai yksitoista hahmoa, jotka ilmestyivät katsomaan häntä aluksen ikkunaan. Äkkiä kaikki muut paitsi yksi käänsivät hänelle selkänsä, alkaen nopeasti raahata jotakin aluksen seinälle. Se näytti nostolaitteelta.

Yksi varjoista seisoi ikkunan luona katsellen koko ajan hänen suuntaansa. Sitten aluksen kyljestä työntyi esiin kaksi punaista valoa, jotka muistuttivat taskulampun valojen tapaista valokiilaa. Ne liukuivat eteenpäin. Rouva Hill kuuli miehensä toistavan yhä uudestaan ja uudestaan: »En usko tätä, en usko tätä.» Hahmoilla oli yllään kiiltävät »virkapuvut». Hill mainitsi, että ne muistuttivat »kylmäkatseisten» saksalaisupseerien sodan aikana käyttämiä univor-

muja. Barneystä tuntui, että ikkunaan jäänyt hahmo oli olentojen johtaja, ja hän luuli, että olennoilla oli heidän varalleen jotain mielessään.

Nyt esine oli heistä vain 15–20 metrin korkeudella ja noin 30 metrin etäisyydellä. Barney oli tulossa hysteeriseksi. Hän hyppäsi autoon, jossa Betty odotti, ja toisteli mielettömästi: »Ne tulevat kaappaamaan meidät, ne tulevat kaappaamaan meidät.» Barney painoi kaasupoljinta ja auto syöksähti valtatietä eteenpäin eikä heistä kumpikaan uskaltanut katsoa taaksensa.

Hetken ajettuaan uskalsi Betty viimein katsoa taakse ja näki esineen seuraavan autoa. He olivat ajaneet vasta lyhyen matkaa, kun he kuulivat sarjan syvälle tunkeutuvia ääniä, jotka muistuttivat sähkötystä. Jokaisen äänen aikana auto värähteli ja heilui.

Saapuessaan Ashlandin kaupunkiin johtavan tienviitan luokse piipitykset lakkasivat aivan yllättäen samoin kuin ne olivat alkaneetkin. Kun tuo sähkötystä muistuttava ääni alkoi kuulua, vaipuivat Hillit horroksen tapaiseen tilaan, ja vasta Ashlandin tienviitan kohdalla he tavallaan havahtuivat tuosta unitilasta ja outo turtumus alkoi vähitellen kadota heidän ruumiistaan. Betty muistaa sanoneensa miehelleen: »No uskotko nyt lentäviin lautasiin?» Ja Barney muistaa vastanneensa: »Älä ole naurettava, tietenkään en usko.»

Kumpikaan heistä ei voinut muistaa tarkasti yksityiskohtia matkasta ennen sitä hetkeä, jolloin he saapuivat tielle n:o 93. Silloin Betty oli osoittanut tienviittaa, jossa oli teksti: Concord, 27 kilometriä. »Nyt tiedän missä olemme», hän sanoi. Tässä vaiheessa Barneykin muistaa saavuttaneensa ajatustensa täyden selkeyden. Mutta hän ei muistanut olleensa mitenkään huolissaan siitä 55 kilometrin matkasta, joista heillä ei tuntunut olevan mitään tietoa.

Aamu oli jo melkein sarastanut, kun he tulivat kotiin. Kummankin kello oli pysähtynyt, eikä niitä yrityksistä huolimatta ole sen jälkeen saatu käyntiin. Keittiön seinäkello näytti hieman yli viittä. He olivat laskeneet tulevansa takaisin kotiin noin kolmen maissa, joten siis kaksi tuntia heidän elämästään oli kadonnut jäljettömiin. Kumpikaan ei tajunnut menetetyn ajan merkitystä ennen kuin se osoitettiin heille kuukausia myöhemmin. Koko hiljaisen ajomatkan aikana he olivat katselleet taivaalle säännöllisin väliajoin nähdäkseen ilmestyisikö outo esine jälleen. Vielä kotiinsa tultuaan he huomasivat menevänsä välillä ikkunaan tuijottamaan.

Heillä oli molemmilla kummallisen nihkeä olo. Barney meni kylpyhuoneeseen ja katsoi nivuksiaan, joissa tuntui kipua. Kun hän tuli takaisin, he molemmat kävivät läpi kaiken mitä matkalla oli tapahtunut ja päättivät olla puhumatta kokemuksistaan kenellekään. Vielä tällöin heillä ei ollut ajatustakaan siitä, mihin kaksi tuntia heidän elämästään oli kadonnut.

Kesti lähes kaksi ja puoli vuotta ennen kuin he puhuivat tapauksesta. Tämä johtui siitä, että Barney sai omituisia väsymystiloja ja hänelle oli kasvanut voimakas henkinen paine, johon hän ei pystynyt löytämään mitään syytä.

Tällöin he saivat oman lääkärinsä kautta yhteyden kuuluisaan bostonilaiseen psykologiin ja neurologiaan erikoistuneeseen tohtori Benjamin Simonsiin, joka suoritti potilailleen mm. hypnoositerapiaa. Myös Hillit alistuivat tri Simonsin ehdottamaan hypnoositestiin. Koesarja vei aikaa kuukausia, mutta sen tulokset olivat hämmästyttäviä. Se toi esiin seikkoja, jotka muutoin olisivat jääneet tietämättä niin Betty ja Barney Hilliltä kuin ufo-tutkijoiltakin. Hillit nimittäin eivät pystyneet valvetilassa muistamaan tapahtumasta mitään, mitä mainittujen kahden kadonneen tunnin aikana oli tapahtunut.

Hypnoosikokeet pystyivät osoittamaan, että Hillit olivat todella nähneet jotakin todellista. Tämä esine osoittautui avaruusalusta muistuttavaksi oudoksi esineeksi. Sen näkeminen oli aiheuttanut molemmille voimakkaan tunnereaktion, josta Barney oli myöhemmin kärsinyt huomattavasti pahemmin. Hillien avioliitto ei ollut tavallinen, sillä Betty on valkoinen, kun taas Barney on neekeri. Tämä seka-avioliitto ja sen aiheuttamat pelko ja levottomuus olivat vain entisestään kiihdyttäneet mainittua tunnereaktiota.

Koesarja osoitti, ettei heillä ollut kuitenkaan mitään syytä keksiä tällaista tarinaa, ja he olivat uskoneet kokemuksensa vain muutamille harvoille ihmisille. Tapauksen tutkineet tekniset ja tieteelliset asiantuntijat ovat sitä mieltä, että kokemus on ollut todellisuuspohjainen.

Tuntemattomat olennot olivat raahanneet heidät outoon alukseen, jossa heille oli suoritettu joitakin merkillisiä lääketieteellisiltä tuntuvia kokeita. Hillit eivät edes tienneet sitä paikkaa, missä heidät oli pysäytetty ja viety alukseen. Kaikki mahdolliset pikkutiet Valkoisten vuorten ja Ashlandin tienviitaan väliltä tutkittiin, mutta vain hypnoosissa he pystyivät paikallistamaan kaappauskohdan.

Herra X

Syyskuun 4:ntenä päivänä 1963 kolme miestä Sacramentosta Kaliforniasta oli jousimetsästyksellä eräillä vuorilla lähellä Cisco Grovea, jonkin matkan päässä Truckeen kaupungista. Miehet olivat ensin kokoontuneet yhteen ja päättivät sitten kukin erikseen lähteä kohti leiriä, joka sijaitsi vuoren juurella. He ajattelivat nimittäin, että näin heillä olisi ehkä parempi saalisonni.

Hämärän alkaessa laskeutua alueen ylle miehet

alkoivat suunnistaa kohti leirialuetta. Tämä kertomus kuitenkin koskettelee vain yhtä miehistä. Kyseinen mies, joka ei halua nimeään julkisuuteen, on tapauksen Mr. X. Hän lähti kiipeämään suoraan yli vuoren, jonka toisella rinteen juurella leiri sijaitsi. On ehkä väärin nimittää paikkaa vuoreksi, sillä se on kartalla luokiteltu korkeaksi kukkulaksi. Herra X lähti siis kuitenkin ylittämään kukkulaa suoraan, mutta havaitsi pian joutuneensa jyrkänteen reunalle, josta ei voinut laskeutua. Hän palasi lähtökohtaansa ja aikoi suunnistaa uudelleen. Tällä välin oli kuitenkin pimeys alkanut syventyä ja hetkisen kuluttua hän oivalsi olevansa täysin eksyksissä. Hän oli joutunut pieneen solaan, jossa oli vain vähän kasvillisuutta, muutamia pieniä puita ja muutama ruohomätäs.

X kuuli jotakin, arveli, että paikalla oli karhu, ja kiipesi suurimpaan puuhun. Vähitellen hän vakuuttui siitä, että karhu oli lähtenyt pois, ja laskeutui alas olinpaikastaan. X sytytti nyt kolme pientä merkkitulta toivoen metsänvartijoiden havaitsevan ne ja tulevan katsomaan mikä on hätänä. X:llä ei ollut aavistustakaan siitä, kuinka kauan hän oli ollut solassa.

Muutamien minuuttien kuluttua merkkitulien sytyttämisestä X havaitsi kirkkaan valon, joka muistutti meteoriittia, mutta jonka lentosuunta oli maasta taivaalle eikä päin vastoin. Hetken kuluttua hän kuuli jonkun liikkuvan alueella, ja kiipesi uudelleen seitsenmetriseen puuhun. Myöhemmät tapahtumat tekivät hänen toimintansa oikeutetuksi.

Kaksi miestä valkoisissa tai valoisan harmaissa puvuissa tuli häntä kohti. Heidän päänsä oli jonkinlaisen kypärän peitossa, kypärän, joka ulottui hartialta hartialle. Näiden lyhyiden outojen ilmestysten »olemus» muistutti X:n mielestä »robotteja», jotka liikkuivat liukuvin liikkein kuin vastakohtana tavallisille kävelyliikkeille. Olennot pysähtyivät sen puun

juurelle, jossa X oli piilossa. Näin alkanut harmillinen tilanne jatkui sitten läpi koko yön.

»Miehet» yrittivät kiivetä puuhun työntäen toinen toistaan, mutta niillä ei näyttänyt olevan mitään käsitystä siitä, kuinka puuhun oikeastaan kiivetään. »Miesten» suut (aukko siinä missä ihmisen leuka sijaitsee) avautuivat ja niistä purkautui savupölläh dys. Hetken kuluttua tästä X menetti tajuntansa. Kun hän viimein heräsi pahoinvointiin, hän antoi ylen ja/tai röyhtäisi hurjasti.

X yritti ajaa kiusaajiaan pois sytyttäen hattunsa tuleen. Hatussa oli jäänteitä hiusöljystä, joten se lehahti iloisesti palamaan. X heitti sen alas kohti »miehiä». Hattu putosi palavana kuivalle ruohomätäälle ja sytytti myös sen. »Miehet» liukuivat pois paikalta, mutta eivät kovinkaan kauaksi. Kun tuli sammui, olennot tulivat myös takaisin puun alle. Tuli ei siis tuntunut lannistavan näitä olentoja. Useita kertoja X sytytti tuon yön aikana osia vaatteistaan palamaan heittäen niitä sitten olentojen päälle. Hän oli polttanut jo kaiken muun paitsi lompakkonsa, paperirahansa sekä paperinsa, mm. ajokorttinsa. Viimein X sytytti myös ne palamaan ja heitti ne olentojen päälle. Joka kerta kun hän sytytti jotakin palamaan, »miehet» luopuivat yrityksestä kiivetä puuhun, mutta aina kun tuli sammui, ne jatkoivat innokkaana yrityksiään päästä ylös puun runkoa pitkin.

»Miehet» tai »robotit» olivat väriltään tummia, mutta tämä saattoi johtua myös pimeästä yöstä. Pelkässä täydenkuun valossa X ei erottanut olentojen muotoa tarkoin. Poikkeuksena oli se kerta, jolloin pieni ruohikko oli syttynyt palamaan X:n »murhapoltto»aikeitten vuoksi. Olennot ilmestyivät silloin hiillokselle, ja sen valossa X saattoi nähdä niiden kädet. Kuitenkaan hän ei voinut sanoa oliko kädessä sormia – tai kuinka monta.

Yksityiskohdat kasvoista, jotka olivat tummat ja kulmikkaat, olivat nähtävissä vain koska »miesten» silmistä loisti valo, joka tuntui välkehtivän. Valo oli oranssinväristä.

Tuon yön aikana X ampui jousellaan kolme nuolta kohti »miehiä». Kaksi nuolista osui olentoihin ja horjutti niiden tasapainoa. X:n onnistui myöhemmin saada takaisin nuolensa, ja kahdessa teräspäisessä nuolessa oli syviä uurteita, aivan kuin joku olisi yrittänyt viilata niitä. Tämän lisäksi toisessa oli selvästi nähtävissä siihen jäänyttä metallimaista ainetta. Kun nuolet osuivat olentoihin, ne synnyttivät kirkkaita sinisiä kipinöitä. Nuoli, jossa vierasta ainetta oli, annettiin USA:n ilmavoimien tutkijalle, joka myös kuulusteli alustavasti herra X:ää.

X kertoi kiivenneensä lähellä puun latvaa sijaitsevaan oksanhaaraan, kun olennot ilmestyivät näyttämölle. X oli sitonut itsensä vyöllä kiinni noin neljän tuuman läpimittaiseen puun latvaosaan. Hän oli myös katkonut oksia ympäriltään ja käyttänyt niitä soihtuna ja paiskinut niitä sitten vastustajiensa niskaan arvellen tämän pelottavan niitä.

X tuumi, että »robotit» olivat jonkun älyllisen sivilisaation lähettämiä tiedustelijoita, koska olivat saaneet hänet menettämään tajuntansa suusta ilmaantuneen »kaasun» ansiosta. Lopputapahtumat käytiin tässä omituisessa ja kauhistuttavassa näytelmässä varhaisina aamun tunteina, kun toinen olento lähti liukumaan toista kohti. Ne olivat jättäneet puun rauhaan ja olivat nyt siitä muutaman metrin päässä. Kun toinen »robotti» saapui toisen luo pysähtyen vain muutaman tuuman päähän toisesta, ilmaantui näiden kahden välille sarja salamia kuin kaarihitsauksessa. Ja taas »olentojen» suusta purkautui esiin savupilvi. Hetkeä myöhemmin alkoi aamu sarastaa X:n vaaralliseen ja surkeaan olinpaikkaan. Esine, joka illalla oli jäänyt solan reunan yläpuolelle leiju-

maan sekä oli ollut siinä koko yön, oli nyt poistunut, samoin X:n piirittäneet kaksi kummallista olentoa. X kiipesi vaivalloisesti pois hankalasta piilopaikastaan alas maahan ja suunnisti auringon mukaan kohti leirialuetta. Yöllä X oli ollut lähellä paleltumiskuolemaa, sillä tässä autiomaassa olivat yöt aina erittäin kylmiä; lämpötila lähenteli yöllä pakkasta, mutta nyt kun X taivalsi kohti leiriä, oli aurinko lämmittänyt ilman taas ja lämpötila lähenteli arvoa 38 astetta C. Nyt oli taas epämukavaa liian kuumuuden vuoksi. X raahautui leirin aluetta kohti, mutta sortui maahan väsymyksestä ja janosta ja nukahti täysin uupuneena. X havahtui kuitenkin vihellyksiin ja kutsuhuutoihin ja vastasi heikosti. Hänen toverinsa löysivät hänet paikasta, mihin hän oli uupumuksesta kaatunut.

X kertoi tarinansa kahdelle toverilleen, ja he uskoivat sen, koska myös he olivat nähneet oudon esineen laskeutuvan edellisenä yönä.

Tämä tarina olisi voitu tehdä paljon kiintoisammaksi ja johdonmukaisemmaksi, jos kaikki yksityiskohdat tulentekojen välillä kerrottaisiin ja kuvailtaisiin siten kuin ne tapahtuivat vain todistajan sanoin. Tähän ei kuitenkaan ole mahdollisuutta tilanpuutteen vuoksi. Olisi mahdotonta sovittaa koko tapauksen laajaa todistusaineistoa tämän kirjan lehdille. (APRO)

4. luku

Erikoishavaintoja

Lentäjien havaintoja

Tapaus Mantell aloitti kesäkuussa 1948 varsinaisten lentokoneista tehtyjen ufo-havaintojen sarjan, joka on jatkunut aina meidän päiviimme saakka.

Kapteeni Thomas Mantell toimi laivueen komentajana Godmanin lentotukikohdassa Kentuckyn osavaltiossa USA:ssa. Kesäkuun alussa poliisi ilmoitti tukikohtaan, että sitä lähestyi valtavankokoinen kiekkomainen esine. Lentotukikohdan päällikkö eversti Guy Hix suoritti hälytyksen ja riensi itse sen jälkeen lennonjohtotorniin. Samaan aikaan kun eversti Hix kiiruhti kohti valvontatornia, olivat tukikohdan tutkat napanneet esineen kuvaputkilleen. Koska sää oli pilvinen, kesti jonkin aikaa, ennen kuin esine saatettiin nähdä myös paljain silmin.

Kolmelle F-51 -torjuntahävittäjälle oli annettu määräys nousta ilmaan. Ryhmää johti kapteeni Mantell. Lentokoneet lähtivät tavoittamaan outoa tunkeilijaa, joka muistutti valtavaa lautasta. Koneiden lennettyä jonkin aikaa, kaksi niistä joutui palaamaan takaisin kentälle. Mantell jäi yksinään suorittamaan annettua tehtävää. Hän koetti tavoittaa esinettä, mutta aina kun näytti siltä, että hän pääsisi sitä hieman lähemmäksi, se kiihdyttikin vauhtiaan ja oli taas saman välimatkan päässä takaa-ajavasta lentokoneesta. Mantell radioi tukikohtaan seuraavansa esinettä aina 20 000:een jalkaan asti. Sitten yhteys katkesi. Eräs tutkamies väitti kuulleensa Mantellin sanoneen radioon muutakin kuin vain sen,

että hän seuraisi esinettä mainittuun korkeuteen. Hän oli puhunut aivan edellä mainitun sanoman jälkeen jotakin tukahduttavasta kuumuudesta, ja vasta sitten oli yhteys hänen ja lennonjohdon välillä katkennut. Tutkamies peruutti kuitenkin kaiken, mitä oli puhunut. Häntä eivät saaneet myöhemmin tavata muut kuin muutamat sotilasviranomaiset.

Mantellin koneen jäännökset löydettiin myöhemmin useiden neliökilometrien laajuiselta alueelta. Jäännökset ja valokuvat niistä luokiteltiin sotilassalaisuuksiksi, joita ne vielä tänäkin päivänä ovat.

Virallinen selitys oli se, että Mantellin kone oli arvaamatta joutunut syöksykierteeseen, joka taas mahdollisesti johtui Mantellin saamasta äkillisestä hapenpuutteesta; syy oli siis Mantellin.

Lentotukikohdan upseerit ja miehistö olivat tutka- ja näköhavaintojen perusteella arvioineet esineen kooksi mielikuvitukselliset 150 metriä. Kuten jo mainitsin tämän kirjan alussa, ovat viralliset ufojen selitykset olleet aina varsin kirjavia; niin tässäkin tapauksessa havaintojen alkuaikoinakin.

Ensin esine oli säähavaintopallo — varsin vaatimaton kooltaan, vain 150 läpimitaltaan! — sitten pilvien läpi paistanut aurinko ja loppujen lopuksi tietysti tuttu Venus-planeetta, joka oli tullut pikku visiitille maapallolle. Näin siis jo virallisten ufo-tutkimuksien alkuaikoina USA:n ilmavoimat osoittivat selityksissään erinomaista kekseliäisyyttä, kuten niin monissa muissa vastaavanlaisissa tapauksissa tämän jälkeenkin.

Tuskinpa tulemme koskaan saamaan oikeata vastausta Mantellin tapaukseen, sillä onhan sotilaiden — johtajiston — tehtävänä toki suojella kansakuntaansa jopa rehellisiltä vastauksilta.

Vuonna 1952, elokuu 13:ntena päivänä leikitteli 68 tunnistamatonta lentävää esinettä koko yön Washingtonin yläpuolella, alueella, jossa on voimassa

ehdoton lentokielto, joka koskee kaikkia lentokoneita. Nämä esineet pitivät pilkkanaan useita torjuntahävittäjiä, joita oli lähetetty hätyyttelemään ne tiehensä.

Kesäkuun 29:ntenä päivänä 1954 BOAC-yhtiön loistoluokan lentokoneesta nähtiin valtava kiekonmuotoinen esine koneen ollessa 5800 metrin korkeudessa Lawrencejoen yllä. Esine oli lentokapteenin arvion mukaan keskikokoisen kivitalon kokoinen. Sen ympärillä lenteli kuusi muuta pienempää esinettä, jotka olivat kooltaan matkalla olleen Centaurus-koneen luokkaa. Havainnontekijöinä oli 11 miehistön jäsentä sekä osa matkustajista, ne jotka eivät vielä olleet käyneet nukkumaan.

Virallinen selitys oli: »Lentokoneen oma varjo.» Mistähän varjo lankesi pilvettömälle taivaalle? Muutoinkin hieman erikoislaatuinen selitysyritys, kun aurinko langettaa varjon itseään kohti, vai mitä mieltä lukija selityksestä on?

Heinäkuun 1:nä päivänä 1954 havaittiin Griffithsin lentotukikohdan tutkilla lähestyvä outo esine. Ilmaan lähetettiin tutkalla varustettu torjuntahävittäjä F-94. Koneessa oli ohjaaja sekä varaohjaaja. Lentokoneen kiitäessä kohti esinettä, joka leijui liikkumattomana paikoillaan ilmassa, ilmoitti ohjaaja radiolla tukikohtaan, että he tunsivat kasvoillaan poltteen kuin koneeseen olisi suunnattu puhallusLamppu. Ohjaamo tuli kuumaksi kuin pätsi, vaikka yksikään koneen tulipalosta ilmoittava merkkilamppu ei palanut.

Pilotti yritti uudestaan ottaa yhteyttä tukikohtaan, mutta havaitsi radiolaitteiden joutuneen jostakin syystä epäkuntoon. Sitten lentokone kääntyi jyrkkään pystysyöksyyn. Lentäjien onnistui pelastautua laskuvarjoilla maahan, mutta kehnommin kävi sille omakotitalolle ja autolle, jotka jäivät syöksyvän koneen alle. Talo sekä auto murskaantuivat, — ja

mikä ikävintä – talossa sisällä olleet neljä siviilihenkilöä saivat surmansa.

Lentäjät, jotka olivat puoliksi sekäpäisiä kokemuksestaan, unohtivat tiukat sotilaalliset turvallisuusmääräykset, jotka kielsivät sotilaita kertomasta lentäviä tunnistamattomia esineitä koskevista havainnoistaan. Lentäjät kertoivat koko tapahtuman heitä auttamaan tulleille siviilihenkilöille.

Huhtikuun 19:ntenä päivänä 1961 nousi Austinin kunnalliselta lentokentältä ilmaan silloisen varapresidentin Lyndon B. Johnsonin yksityiskone tarkoituksenaan lentää varapresidentin maatilalle.

Kello 19.16 kun kone oli noin 25 mailin päässä maatilasta, se radioi tilalle pyytäen kenttähenkilökuntaa olemaan valmiina laskeutumista varten. Kului neljätoista minuuttia, kun lentokoneesta otettiin uudelleen yhteys varapresidentin maatilalle. Nyt kysyttiin miksi kentän laskeutumisvaloja ei oltu sytytetty. Maatila vastasi, että laskeutumisvalot olivat palaneet jo pidemmän aikaa, ja tällöin tiedusteltiin myös koneen lentokorkeutta.

Pilotti vastasi lentävänsä kolmensadan metrin korkeudessa, ja toisti pyyntönsä laskeutumisvaloista. Ohjaaja kertoi olleensa valmiina laskemaan kentälle jo useiden minuuttien ajan, mutta ei voinut tehdä sitä valoitta. Koska kenttävaloja ei saatu toimimaan, koneen ohjaaja ilmoitti lähtevänsä takaisin lähtökentälle.

Tämä sanoma oli viimeinen mitä koneesta lähetettiin, sillä myöhemmin se löydettiin murskaantuneena erääseen vuorenhuippuun lähellä varapresidentin maatilaa. Austinin kaupungin lähellä sijaitsevan Bergstromin lentotukikohdan tutkat nappasivat kuvaruutuunsa ufon, joka hävisi välittömästi sen jälkeen, kun lentokoneesta viimeisen kerran kuultiin. Tutka kertoi ufon olleen samoilla paikkeilla, mistä lentokoneen jäännökset myöhemmin löydettiin.

Ei yksinomaan läntisissä maissa ole tehty lentokoneista ufo-havaintoja, myös itäisen naapurimme Neuvostoliiton lentäjät ovat nähneet lennoillaan niitä. Eräs merkittävä ufo-havainto tehtiin vuonna 1956, ja havainnontekijöinä oli neuvostoliittolaisen matkustajakoneen miehistö.

Lentokone oli matkalla Grönlannin yläpuolella, kun sen suunnistaja V.I. Akkuratov havaitsi, että outo esine seurasi konetta sen vasemmalla puolella lentäen samaan suuntaan kuin lentokonekin. Tuntematon esine oli helmenvärinen linssi, jonka alareunat sykkivät eri värisinä. Välttääkseen yhteentörmäystä, lentokone syöksyi pilviin; mutta tultuaan noin 40 minuutin kuluttua esiin pilvistä, sama esine lensi edelleen sen vasemmalla sivulla. Se seurasi lentokonetta tasaisen välimatkan päässä vielä noin 20 minuutin ajan kadoten sitten suunnattomalla vauhdilla ylös taivaalle.

Akkuratov, joka oli tehnyt tarkimpia havaintoja esineestä, ei havainnut siinä ikkunoita, siipiä, antenneja eikä ohjaamoa kuten lentokoneissa. Esineen valtavan kiihdytysnopeuden vuoksi Akkuratov tuli siihen tulokseen, ettei sitä ollut rakennettu Maassa, sillä tuollaisen lähtönopeuden omistava maanpäällinen lentokone ei pysyisi salaisuutena pitkääkään aikaa. (APRO)

Avaruuslentäjien havaintoja

Helmikuun 17:ntenä päivänä 1961 lähetettiin kaksi neuvostoliittolaista kosmonauttia – mies ja nainen – avaruuteen Baikonurista Aral-järven luona sijaitsevalta rakettikoeasemalta. Tuona päivänä ja sitä seuranneina seitsemänä päivänä Upsalan, Bochumin ja Torinon ns. seuranta-asemilla tarkkailtiin avaruusaluksen kiertoa radallaan. Seuranta-asemat tal-

lettivat myös nauhalle keskusteluja kosmonauttien ja Baikonurin tukikohdan välillä. Jonkin häiriön vuoksi kosmonautit eivät pystyneet palaamaan takaisin Maahan, vaan he ilmeisesti menehtyivät avaruuskapseliinsa sen kiertoradalla.

Tuhoon tuomitun pariskunnan kiertäessä rataansa Euroopan yli varhain heinäkuun 24:nnen päivän iltana 1961 he ilmoittivat, että heidän kuntonsa oli hyvä, mutta happivarastot olivat loppumassa; valot eivät palaneet. Mies ilmoitti, että oli mahdotonta lukea enää mittareita. Hän sanoi myös, että heille tulevat radioviestit tulivat heikkoina. Kapseli vain kiersi radallaan.

Sitten kuului naisen ääni, joka ilmoitti kiihtyneenä: »Minä otan sen ja pitelen sitä tiukasti kädelläni! Katso tähystysaukosta! Katso tähystysaukosta! Mi nulla on se . . .» Muutaman sekunnin kuluttua miehen ääni huusi: »Täällä! Täällä on jotakin! Siellä on jotakin . . . Ellemme pääse pois, maailma ei koskaan saa tietää! On vaikea . . .» Seurasi joukko katkonaisia, tulkitsemattomia ääniä, sitten tuli tukikohdan radio väliin ja ilmoitti, että kello on 20.00 Moskovan aikaa.

Viimeiset sanat, jotka mies ja nainen lähettivät, ilmaisivat selvästi, että avaruusaluksessa kiertävä tuomittu pari oli nähnyt jotakin epätavallista – jotakin, joka ensin hämmästytti ja sitten pelotti heitä. Neuvostoliiton viranomaiset eivät koskaan ole kommentoineet mitä tuolla lennolla mahdollisesti tapahtui. Eikä maailma koskaan saanut tietää . . .

Lokakuun 12:ntena päivänä 1964 oli Vostok 1:n tarkoituksena kiertää maapalloa avaruudessa vähintään viiden vuorokauden ajan. Kuitenkin se palasi takaisin jo 24 tunnin kuluttua lähdöstään. Tarkkailuasemat saivat tietää tukikohdan ja Vostok 1:n välisten keskustelujen ansiosta, että sen miehistö oli kohdannut radallaan jotakin, joka pelästytti miehistön. Vostok 1 suoritti hätäisen, epäonnistuneen laskun, joka ei myöskään kuulunut alkuperäiseen ohjelmaan.

Vostok 1:n päällikkönä toimi kosmonautti Vladimir Komarov, jota pidettiin yhtenä Neuvostoliiton kyvykkäimpänä avaruuslentäjänä. Hän oli hyvin rohkea ja herpaantumattoman utelias kaikesta mikä koski avaruuslentoja. Kuitenkin Komarov lopetti yllättäen avaruuslentonsa. Miksi? Mitä hän näki Vostok 1:n lennolla? Sellaista, joka pelotti rohkeata kosmonauttia niin, että luopui rakastamastaan ja hänelle myös tyydytystä tuottavasta työstä.

Vladimir Komarov itse ei enää voi paljastaa tuon lennon salaisuutta, sillä hän kuoli vuonna 1967.

Gemini-11 -lennolla astronautti Conrad ilmoitti näkevänsä isokokoisen esineen, jonka kokoa hän ei voinut määritellä tarkoin, mutta kertoi sen pyörivän kerran sekunnissa. Hän valokuvasi tämän esineen aiheuttaen näin myöhemmin tutkimukset, jotka paljastivat tahallisia tieteellisiä virhearviointeja ns. Condonin -komitean työskentelyssä. Viimeisessä luvussa käsittelen astronautti Peter Conradin havaintoa lähemmin sekä hänen havaintonsa tutkimuksia.

Valokuvatodisteista

Hyvin usein käy ilmi keskusteluissa, jotka koskettelevat ufo-ilmiön todellisuutta, että ne henkilöt, jotka jyrkästi kieltävät ufojen olemassaolon, eivät ole viitsineet tutustua eivätkä tutki saatavissa olevaa tätä ilmiötä koskevaa asiallista tutkimusmateriaalia. Näin nuo tunteenomaisesti suhtautuvat skeptikot kiistävät myös kaikkien ufo-valokuvien aitouden tällä perusteella: Jos yksi on väärennös tai luonnolliseksi ilmiöksi selitetty valokuva, niin kaikki muutkin ovat sitä.

National Investigations Committee on Aerial Phenomena eli NICAP on luokitellut kirjassaan »The Ufo Evidence» (Ufo-todisteet) mm. 64 valokuvaa ja filmiä (sekä mustavalkoisia että värikuvia) ufo-ilmiöstä. Tämän kirjan mukaan vain muutamat harvat kuvat taataan aidoiksi, mm. 15.8.1950 Nick Marinan Great Fallsissa, Montanan osavaltiossa ottama värikaitafilmin sekä 2.7.1952 vakuutusvirkailija Newhousen Tremontonissa Utahin osavaltiossa ottamat mustavalkoiset valokuvat on luokiteltu erittäin varmoiksi todisteiksi ufojen olemassaolon puolesta. Mahdollisina todisteina on luokituksessa lisäksi 14 valokuvaa, joiden myöhemmät tutkimukset ovat osoittaneet, että ne ovat aitoja. Loput luokitukseen kuuluneet valokuvat ovat enemmän tai vähemmän todistusvoimaisia, muutamat myös suoranaisia väärennöksiäkin.

Esittelen tässä kirjassa myös muutamia valokuvia, jotka useissa tutkimuksissa on todettu todistusvoimaisiksi ufo-valokuviksi.

Kuten mainitsin, myös tällä alalla on valokuvaväärennöksiä, joita sitten esitetään aitoina ufo-kuvina. Näiden väärennöksiksi luokiteltujen valokuvien ottajat korostavat tietysti kuviensa aitoutta, mutta kieltäytyvät luovuttamasta tutkijoiden käyttöön niiden negatiiveja. Yksinomaan jo negatiivin puuttuminen tekee kuvasta epäluotettavan ja valokuvan tarkat tutkimukset mahdottomaksi, sillä kyseeseen voi tulla myös negatiivin vaurioituminen ym. Näin ollen siis negatiivin puuttuminen tutkimusaineistosta aiheuttaa valokuvan hylkäämisen ufo-kuvana, ja voi aiheuttaa näin myös aidon kuvan hylkäämisen. Muuta vaihtoehtoa valokuvan tutkimuksissa ei liene, sillä ufo-tutkijat ja varsinkin valokuvausasiantuntijat pitävät ensiarvoisen ratkaisevana tutkimuspohjana negatiivin olemassaoloa. Tahallaan kukaan ufotutkija tuskin kieltää valokuvien aitouden, mutta

vasta tarkan harkinnan ja analyysien jälkeen valokuva joko hylätään tai hyväksytään aidoksi ufo-valokuvaksi. Luokittelu on tarkkaa jo senkin vuoksi, etteivät skeptikot pääsisi myöhemmässä vaiheessa saattamaan ufo-tutkijoita naurunalaisiksi väärennetyllä valokuvalla. Näitä väärennöksiä on jo kuitenkin niin paljon liikkeellä ympäri maailmaa, että ne aiheuttavat suuria vaikeuksia ns. aidoille ufo-valokuville.

Sähkömagneettisia häiriöitä

Outo valo seurasi autoa, laskeutui sitä kohti; auton moottori lakkoili ja pysähtyi . . . Valoisa esine liiteli talon yläpuolella aiheuttaen televisiossa tai radiossa häiriöitä . . . Tukahduttava kuumuus tulvahti hyttiin . . . Sähkökello meni aivan »sekaisin» . . . Kaikki yllä mainitut ja lukemattomat muut samankaltaiset tapahtumat kuuluvat erottamattomina ufo-ilmiön erikoisiin piirteisiin. Ensimmäisiä tämän tyyppisiä tapahtumia oli joulukuun 14:ntenä päivänä 1954 lähellä Forlin kaupunkia Italiassa sattunut tapaus.

Kaksi traktoria ajoi tiellä rinnakkain, kun outo punainen esine tuli niiden yläpuolelle. Toisen traktorin moottori lakkoili ja viimein pysähtyi, toisen moottori sitä vastoin jatkoi toimintaansa.

Vuoden 1957 aikana tämänkaltaisten tapahtumien lisääntyminen alkoi näyttää huolestuttavalta. Ensimmäisiä ns. magnetisoitumistapauksia, joita APRO tutki, oli Ranskasta tullut outo raportti.

Huhtikuun 14:ntenä päivänä 1957 rouvat Gracin ja Rami Vinssistä Varin deparmentista olivat kävelyllä tiellä n:o D-24. Tiellä kävellessään he kuulivat äärimmäisen voimakkaan äänen, joka muistutti raketin lähtöjyrinää. Kääntyessään ympäri he näkivät epätavallisen näköisen pitkänomaisen metalliesi-

neen, joka oli vain muutamien metrien päässä heistä. Esineessä oli pyörivä huippu, ja sen pohjasta ilmaantui joukko monivärisiä valaisevia tankoja. Tangot värähtelivät ja liikehtivät nopeasti edestakaisin esineen pohjassa. Neulamainen esine oli muutamien kymmenien senttien korkeudella maan pinnasta ja liikkui hitaasti tietä kohti. Se ylitti tien, ja samassa kuului metallista ääntä, joka näytti tulevan yhdestä liikennemerkistä. Esineen pohjasta esiinpistävät tangot olivat koskettaneet merkkiä ja saaneet sen värähtelemään kiivaasti. Nyt molemmat naiset alkoivat kirkua hurjasti: »Kummitus, kummitus!»

Noin sadan metrin päässä tiestä oli pieni kukkula, jossa herra M. Boglio käveli. Hän kuuli naisten kirkumisen ja kovaa repivää ääntä ja ajatteli, että tiellä on sattunut auto-onnettomuus. Hän juoksi paikalle ja näki tiellä esineen. Hänen kuvauksensa oli täsmälleen naisten kuvauksen mukainen. Sillä hetkellä kun Boglio saapui näyttämölle, esine, joka oli hyvin lähellä maata, hypähti ylös ja myös toinen tien laidalla ollut liikennemerkki alkoi värähdellä hurjasti, aiheuttaen saman metallisen äänen kuin ensimmäinenkin. Ääni alkoi kuulua vasta sen jälkeen kun esine oli hypähtänyt.

Neulamainen esine kulki taas ilmassa noin 200 metriä laskeutuen jälleen. Se pysähtyi muutamaksi sekunniksi, nousi sitten ilmaan ja katosi kaakkoon.

Liikennemerkit tutkittiin ja ne havaittiin voimakkaasti magnetisoituneiksi. Kompassilukemat antoivat merkkien vierestä yli 15 asteen heittoja, kun taas etäämpänä merkeistä lukemat olivat normaalit. Esineen oletetun suunnan varrelta löydettiin vielä yksi magnetisoitunut liikennemerkki.

Helmikuun 19:ntenä päivänä 1958 joutuivat rouva Ivone Torres de Mendoca sekä hänen puutarhuri autonkuljettajansa ynnä muutamat muut henkilöt ufo-havainnon todistajiksi lähellä rouva Torresin

maatilaa.

He olivat palaamassa Ponta Porran kaupungista maatilalle, kun auton moottori arvaamatta sammui, ja heidän edessään tiellä leijui lautasen muotoinen esine. Kun auton moottori taas kävi, he ajoivat kiireesti takaisin Ponta Porraan, joka sijaitsee Etelä-Brasiliassa lähellä Paraguayn rajaa. Koko ajomatkan aikana esine seurasi autoa, mutta heidän tullessaan kaupunkiin, se teki äkkijyrkän käännöksen ja jäi leijumaan armeijan esikuntarakennuksen ylle.

12:ntena heinäkuuta 1965 päivättyjen tietojen mukaan oli salaperäisiä tunnistamattomia lentäviä esineitä havaittu Portugalin yläpuolella.

Sähkömagneettiset kellot pysähtyivät Santa Marian saaren lentokentällä Azoreilla, kun valkea, lieriömäinen esine lensi saaren yläpuolella kello 15.45 paikallista aikaa, ilmoitti Portugalin uutistoimisto ANI.

Etelänapamantereella työskennelleet argentiinalaiset, englantilaiset ja chileläiset tiedemiehet ilmoittivat havainneensa salaperäisiä esineitä aikaisemmin samassa kuussa. Myös he ilmoittivat elektromagneettisten laitteiden häiriöistä, kun esineet lensivät heidän tukikohtiensa yläpuolella.

Santa Marian saaren yläpuolella lentäneen esineen havaintoaika oli noin 45 minuuttia. Se liikkui hitaasti pohjoisesta länteen noin 8—10 000 metrin korkeudessa, sanottiin ANI:n tiedotteessa.

Azorien meteorologinen laitos ei ollut tuolloin lähettänyt ilmaan mitään, eivätkä myös Azorien vesillä liikkuvat englantilaiset, ranskalaiset ja portugalilaiset geofysikaaliset tutkimusalukset, lisättiin uutisessa.

Lissabonilainen sanomalehti Diario Popular ilmoitti, että Matozinhosista Oporton kaupungin läheltä Pohjois-Portugalista kotoisin oleva pariskunta oli havainnut varhain lauantaiaamuna oudon lautas-

maisen, oranssin väriä hehkuvan esineen lentäneen heidän kotinsa ylitse ja aiheuttaneen matkaradioon voimakkaita häiriöitä.

Lienee turhaa puuttua näihin tapauksiin liiemmälti. Näyttää kuitenkin siltä, että lautaset täysin hallitsevat energiamääriä, joiden todellisesta suuruudesta maapallon ihmisellä ei ole aavistustakaan. Lukuun ottamatta sähkömagneettisten laitteiden häiriöitä, ovat lautaset pimentäneet suuria kaupunkeja laskeutumalla tärkeiden virranjakeluasemien yläpuolelle. On tapauksia, jolloin on havaittu auton sytytyspuolen meltorautaisen sydämen voimakkaasti magnetisoituneen ja aiheuttaneen auton pitkäaikaisiakin käyntihäiriöitä.

Edellä olleet tapaukset antavat ehkä vain kalpean aavistuksen lentävien lautasten taakse kätkeytyvistä valtavista voimavaroista, mutta toivon lukijan saaneen niistä edes jonkinlaisen kuvan. Ensimmäisessä luvussa on runsaasti todisteita niistä salaperäisistä voimista, joita lentolautasilla tai ufoilla tuntuu olevan. (APRO)

Tutkahavainnoista

Tutkahavaintoja on tunnistamattomista lentävistä kohteista tehty lukuisasti. Kysymys on vain lähinnä siitä, mikä tutkassa aiheuttaa tällaiset ilmiöt? Yleisesti teoretisoijat ovat valmiina asettamaan ne tutkan oikkujen tilille. Tätä olettamusta vastaan on esitetty voimakastakin kritiikkiä, sillä mm. NICAP on esittänyt USA:n ilmavoimien luokittelua tutkan ufo-havaintojen käsittelevän lausunnon, jossa todetaan, että tutkalla tehdyt havainnot ovat ensinnäkin kokeneiden tutkamiesten tekemiä, ja he ovat olleet vakuuttuneita siitä, että ovat seuranneet jotakin kiinteätä, selittämätöntä kohdetta.

Teoriat tutkien oikuista osoittaisivat todeksi myös tutkamiesten epäpätevyyden tehdä yleensä mitään havaintoja tutkalla, jos he eivät pysty erottamaan tutkan omaa virhettä oikeasta näytöstä. On tietysti tunnettu tosiasia, että vääriä tai harhaanjohtavia havaintoja tehdään tutkalla, – tai niitä paremminkin esiintyy tutkassa. Mutta jos nyt niin olisi, että tällaisia ilmiöitä ei voitaisi erottaa tutkan muista näyttöilmiöistä, tutka olisi ilmeisesti lähes täysin hyödytön kapine. Koska samanaikaisia näköhavaintoja on tehty esineistä paikoissa, joissa tutka on osoittanut niiden olevan, teorioiden esittäjien väitteet tutkan oikuista jättävät tässäkin suhteessa paljon toivomisen varaa.

Mitä tutka sitten näyttää? Miten erilaiset kohdeilmiöt ilmenevät tutkassa? Mitä ovat ns. »tutkaenkelit»? Näitä kysymyksiä on analysoitu lyhyesti seuraavassa:

Paitsi ns. epäsäännöllisiä poikkeamisia, vääriä tutkahavaintoja, joita aiheuttavat tutkasignaalien taittumiset ja taipumiset, tutkalla havaitut ufo-kohteet sisältävät vahvistuksen, että ilmakehässämme on selittämättömiä esineitä. Muutamat raportit ovat yrittäneet vähätellä ufo-havaintoja väärinä tutkahavaintoina, mutta selittämättömiä tutkahavaintoja on tehty jo laitteen keksimisestä lähtien. Havaintoja on joko vähätelty tai vääristelty, jotta jokin teoria olisi saatu sovitetuksi näiden outojen ilmiöiden selitykseksi.

Tulkoon tässä myös sanotuksi tri Wiikistä, joka väitti Kuusamon Saapungan laskeutumistapausta banaaliksi – tiskivedeksi. Hän nimittäin perustelee kielteisyyttään siksi – »Ilmailu» 2/71 –, että hän sai Yhdysvalloissa ollessaan kuulla, ettei ufoja ole nähty tutkalla. Tämä sitten tukee hänen käsityksiään, että ufot ovat vain epäonnistuneiden ihmisten keksintöä. Hänen olisi ehkä syytä myös tutustua aivan varmasti

vakavamielisten tiedemiesten havaintoihin ufo-ilmiöstä ihmetellessään miksi ufot eivät näyttäydy tiedemiehille, vaan maanviljelijöille ja poliiseille.

Mutta jatketaanpa lisää »olemattomista» tutkahavainnoista, kuten muutamat väittävät asian olevan. Kuten edellä mainitsin, on havaintoja joko vähätelty tai vääristelty, ja sopivin esimerkki tästä on USA:n Civil Aeronautics Administrationin suorittamat tutkimukset vuoden 1952 heinäkuun tutkahavainnoista Washingtonin yläpuolella. Tutkimusraportissa todettiin, että havainnot johtuivat ns. heijastusilmiöstä, joka taas johtui läheisesti alemman ilmakehän säätilan muutoksista.

Kaiken huippu on se, että raportissa on käsitelty vain ne havainnot, joissa ei ole ollut samanaikaista näköhavaintoa, ja jossa havaittujen »esineiden» nopeus on ollut vain 30—100 kilometriä tunnissa. Nämä ilmiöt muistuttavat piirteiltään juuri ns. »tutkaenkeleitä», joihin viittaa sekin, ettei varsinaisia näköhavaintoja ole ollut. Mutta »tutkaenkeli»-ilmiö on puolestaan niin vähän tunnettu asia, ettei sillä voida selittää kaikkia tutkalla esiintyneitä kiinteiden kohteiden havaintoja.

Raportissa ei käsitelty laisinkaan niitä tapauksia heinäkuulta 1952, jotka sisälsivät samanaikaisia näköhavaintoja, ilmiöitä, joilla oli suuri nopeus ja joita esimerkiksi lentäjät olivat nähneet siinä paikassa, jossa tutka niiden ilmoitti olevankin.

Voidaan siis sanoa, että tutkan epäluotettavuuteen perustuvat teoriat jättävät huomioon ottamatta kaksi tärkeää ja olennaista seikkaa.

Ensinnäkin tutkan »pitkän» kehityshistorian ja sen aikana tapahtuneen kehityksen, jonka aikana on luonnollisesti tehty myös vääriä tutkahavaintoja. Tällä perusteella pitäisi ilmiön olla tuttu kokeneille tutkamiehille. Tutkasäteiden taittuminen tai taipuminen ja näin syntyneet virhehavainnot eivät voi

selittää SAMANAIKAISIA tutka- ja näköhavaintoja. Jos lentäjä näkee valonlähteen, joka vaihtaa asemaansa radikaalisti, ja samanaikaisesti maassa sijaitseva tutka kuvaa sen liikkeitä samoin ja samassa paikassa, ei tätä voida selittää tutkaharhana. Koska on tunnettua, että tutka voi »valehdella», ja tämä voidaan tulkita väärin, yhdistetty tutka- ja näköhavainto on merkittävämpi todiste kuin yksinomaan tutkahavainto.

Kuten muussakin tutkimuksessa, on myös ufo-tutkimuksessa tarpeellista tuoda esiin erheelliset raportit ja tunnustaa inhimillinen erehtyminen mahdolliseksi. Tätä periaatetta ovat tutkahavaintoihin soveltaneet vain skeptikot periaatteella, koska erehtyminen on mahdollista, ja koska jotkut ihmiset ovat erehtyneet täysin, niin kaikki raportit ufoista ovat vääriä; näin heitetään lapsi pois pesuveden mukana.

Mitä tutka sitten näyttää? Yleensä tutkan kuva vastaa heijastusta jostakin kiinteästä tai myös nestemäisestä pinnasta, joskin tämä kohde saattaa olla eri paikassa kuin tutka sen ilmaisee olevan. Pinta saattaa olla:

a) Sadepisaramassa pilvessä siinä paikassa, jossa tutka sen osoittaa olevan.

b) Kiinteä esine siinä paikassa ilmassa, jossa tutka sen ilmaisee olevan.

c) Jotakin maassa, joka heijastuu takaisin tutkan pinnalle, ja näyttää näin vain ilmassa olevalta esineeltä. Viimeksi mainittua mahdollisuutta käytetään yleisesti selitettäessä ufo-kohteita tutkan kuvapinnalla. Tämä ehkä selventää lukijoille sitä todellista ongelmaa, joka on tutkahavaintojen tulkitseminen ja selittäminen.

Ilmiö, joka aiheuttaa eniten virhetulkintoja on se, kun matalakulmaiset tutkasäteet taipuvat maan kaarevuuden mukaan. Esine, jonka pitäisi olla tutkan ulottuvuuden ulkopuolella, saatetaan näin ha-

vaita, ja sen voidaan luulla olevan lähempänä kuin se todellisuudessa onkaan. Tutkavastaanotin saattaa myös ottaa vastaan kaikuja sen säteistä, jotka ovat kimmahtaneet takaisin useammasta kuin yhdestä kohteesta.

Tutkan havaitsemat sääkohteet voidaan yleisesti sulkea pois väärien ufo-havaintojen aiheuttajina. Pilviä tai kylmävyöhykkeitä ei tutkalla havaita, paitsi sadepilviä, jolloin havainnon aiheuttaa kosteus. Yleensä voimakkaita tutkakaikuja palautuu vain erittäin kosteasta ilmasta, jolloin vapautuu erittäin suuria määriä vettä. Kaiut ovat vääriä tässä vain siksi, että ne eivät tule kiinteästä kohteesta. Nestemäiset kohteet toimivat tutkan säteiden heijastimina.

Sääkohteiden tulkitsemisesta voidaan mainita seuraavaa: Yleensä tutkan sääkohteet näyttävät hajanaiselta massalta ja ne ovat helposti tunnistettavissa. Tiheä satava sadepilvialue ja siitä johtuvat palautuskaiut ilmenevät tutkan asemailmaisemisessa kirkkaana massana, joka keskittyy tutkan kuvapinnan keskelle. Sen reunat ovat mustat. Jos nämä kohteet selittäisivät ufo-ilmiöiden esiintymisen tutkalla, niin voidaan sanoa, että on monia poikkeuksia tästä kaavasta sekä eräitä epäsäännöllisyyksiä, sillä sade ei tule alas yhtenäisenä massana edes pienelle alueelle.

Vaikka on selvää, ettei »tutkaenkeleitä» ole tyydyttävästi selitetty, on väitetty, että suurin osa johtuu taittuvan kaltevuuden tasaisista kerroksista tai yhdestä voimakkaasta atmosfäärisestä katkonaisuudesta. Mitä sitten tutkaenkelit ovat?

Laajassa merkityksessä niitä voidaan käyttää nimityksenä kaikista tutkan tunnistamattomista kohteista. Mutta tämä on harhaanjohtavaa, koska kohteet ovat selvästi kolmea eri perustyyppiä, jotka taas voidaan erottaa toisistaan:

1) Hajanaiset ja ajoittaiset kohteet, jotka ovat sukua luultavasti meteorologisille vaikutuksille.

2) Terävät »kiinteät» kohteet, joista tulee samankaltainen tutkahavainto kuin liikkuvista metallisista lentokoneista.

3) Kohderyhmittymät; usein hitaasti liikkuvassa kiemurtelevassa parvessa, joista ei ole kuten kakkostapauksessa ilmeisesti samanaikaista näköhavaintoa.

Kolmatta tyyppiä kutsutaan tutkahavainnoissa »enkeleiksi» ja toista tyyppiä ufoiksi. Tutkaenkeleitä luonnehditaan siten, että ne ovat laumassa liikkuvia – hitaasti noin 30–60 kilometriä tunnissa – ja niitä on ilmeisesti havaittu vain tutkalla. Niitä on nähty vuodesta 1943, jolloin mikroaaltotutka keksittiin, eikä niitä koskaan ole hyväksyttävästi selitetty.

Myös lintujen ilmeneminen tutkalla tunnetaan, joten niitä ei ilmeisesti voida sekoittaa »enkeli-ilmiöön». Linnut voidaan havaita voimakkailla tutkavastaanottimilla noin 3–4 kilometrin päästä. Aikaisemmin väitettiin yksinkertaisesti, että »enkelit» olivat lintuja, mutta juuri tämä lyhyt etäisyys kumoaa väitteet tältä osin, sillä »enkeleitä» saatetaan havaita jopa 40 kilometrin päästä. Ja toisaalta »enkeleitä» nähdään vain aika ajoin, ja jos ilmiö johtuisi linnuista, sen pitäisi esiintyä tutkalla jatkuvasti ja säännöllisesti . . .

Toinen selitysyritys väittää »enkelien» johtuvan atmosfäärisistä poikkeusilmiöistä, mutta tämäkään teoria ei pysty selittämään »enkeleitä». Nämä poikkeusilmiöt eivät aiheuta tunnetusti niin voimakkaita kaikuefektejä kuin »enkelit». Tämä sama pätee myös lintuteorian kohdalla.

Edellisten selitysten lisäksi on ufoille keksitty myös muutamia muita. Nämäkin perustuvat toisaalta atmosfäärisiin poikkeusilmiöihin. Edelleen väitetään normaalin lentokoneen synnyttävän valekaiku-

ja lentokoneesta tutkalle ja takaisin, jotka sitten näyttävät seuraavan lentokonetta. Mutta jos näin olisi, pitäisi näitäkin ilmiöitä sattua kaiken aikaa eikä vain silloin tällöin.

Vielä yksi ufojen selitysyritys; ionisoitunut »ilmasaari», jolla yritetään selittää tutkan näyttämät ufokohteet. Kuitenkin tällaisen ilmasaaren tunnistaminen ei pitäisi olla vaikeata kokeneelle tutkamiehelle tai sitten tunnustetaan tutkien kelvottomuus kuten myös tutkan käyttäjien kykenemättömyys suorittaa oikeita arviointeja kaikukohteista.

Ainoa, joka todella tuottaa vaikeuksia on kiinteä esine, ja sen antama kaiku-efekti, kun ilmassa ei pitäisi tiettävästi olla mitään laitetta tai kohdetta suunnalla, missä tutka kuitenkin osoittaa sellaisen olevan.

Ufot ja pallosalamat

Koska ufot ovat viime aikoina tulleet vilkkaan mielenkiinnon kohteeksi myös tiedemiesten piirissä, haluan esittää myös yhden toisen ufojen selitysyrityksen. Ufo-ilmiöitä on pyritty selittämään myös pallosalamilla, koska ne tuntuvat hyvin otollisilta selityksiltä. Ufo-ilmiöitä on pyritty selittämään väärin perustein, ja tällaista ei ole tapahtunut vain pyrittäessä selittämään selittämättömiä tapauksia, vaan myös luonnollisia ilmiöitä, joita on viime aikoina täytynyt manata esiin jonkin ufo-raportin selvittämiseksi. Tämän vuoksi en näe mitään syytä jättää pois pallosalamailmiötä monenkirjavasta selitysteoriajoukosta.

Kuvitelkoon lukija, että autoa seuraa tiukasti pimeällä tiellä hehkuva pallo, tai tulipallo syöksymässä taivaalta jäädäkseen paikoilleen lähelle maata ja sitten räjähtää. Tai hiljaisen valokehän lipumassa lukitun ikkunan läpi huoneeseen.

Kaikki nämä ovat tyypillisiä esimerkkejä pallosalamien luonteenpiirteistä. On varmasti ufo-raportteja, joiden todellisena kohteena on ollutkin pallosalama. Varsin monissa ufo-havainnoissa on pallosalamalle ominaisia piirteitä, mutta ne eivät sovi siihen kokonaiskuvaan, joka meillä tällä hetkellä on pallosalamista. Seuraavassa eräitä pallosalamalle tyypillisiä piirteitä nykyisen tietämyksen mukaan:

Pallosalama on tavallisesti pallon tai ellipsin muotoinen, mutta joskus myös lieriömäinen, suunnilleen tavallisen (60 W:n) sähkölampun kirkkausluokkaa. Tavallisesti ne ovat kokonaan kirkkaita ja kauttaaltaan yksivärisiä, mutta joskus saattavat reunat olla kirkkaammat tai päin vastoin.

Kaiken värisiä pallosalamia on nähty, mutta tavallisimmat värit ovat kuitenkin valkoinen ja oranssi. Kooltaan ne ovat tavallisesti muutaman tuuman läpimittaisia, mutta eräissä tapauksissa on havaittu jopa kymmenenkin senttimetrin läpimittaisia pallosalamoita. Monenkaltaisista äänistä on myös puhuttu niiden yhteydessä, kuten sihinästä, paukahtelusta ja huminasta. Lähihavainnoissa on havaittu otsonin tuoksua.

Joskus voidaan nähdä salaman leimahduksen kärjen laskeutuvan pilvestä. Tällaista ilmiötä kutsutaan rakettisalamaksi ja sitä pidetään eräänlaisena laskeutuvana pallosalamana. Usein nähdään tulipallon liikkuvan tai pyörivän pitkin metallipintaa, erityisesti lentokoneiden pinnalla. Tämä ilmiö on ns. yhtynyt ilmiö, ja se tunnetaan paremmin nimellä St. Elmon tuli.

Useimmat pallosalamat, joiden avulla ufoja on pyritty selittämään, ovat jopa tärkeitäkin näissä selityksissä. Nuo pallosalamat ovat vapaasti ilmassa liikkuvia tulipalloja; säännöllisesti tai epäsäännöllisesti, pystysuoraan tai vaakasuoraan, tuulen myötä tai sitä vastaan ja vähintäin 75 kilometrin tuntino-

peudella liikkuvia. Nämä pallosalamat saattavat pyöriä tai sykkiä.

Ahtaat paikat näyttävät vetävän pallosalamia puoleensa: On kerrottu tapauksista, joissa pallosalama on mennyt leipäauton takaoven raosta sisään, avannut auton takaoven ja paiskinut leivät maantielle kuljettajan tietämättä. Tai tapauksista, jolloin pallosalama on tullut huoneeseen savupiipusta, avaimenreiästä, suljetun ikkunan lävitse ja tapauksia, jolloin pallosalama on repinyt seinäpaperit alas aiheuttamatta muuta vahinkoa. Onpa jopa sellaisiakin tapauksia, joissa pallosalama on mennyt naisen hameen alle.

Pallosalaman havaintoaika on yleisesti vain muutamia sekunteja, mutta poikkeuksia on, — niissä havaintoaika on venynyt jopa useiksi minuuteiksi. Tämän jälkeen pallosalama on hävinnyt sille ominaisella tavalla äänekkäästi pamahtaen tai muuten äkillisesti kadoten.

Pallosalamien esiintymisestä voidaan mainita seuraavaa: Suurinta osaa pallosalamia edeltää leimahdus silloin kun ne voi nähdä selvästi. Tapaukset, jotka antavat aihetta ufo-raportteihin, ovat sellaisia, joista tämä leimahdus puuttuu tai kun sitä ei muuten ole nähty. Vain hyvin harvoissa tapauksissa on pallosalamien havaittu liikkuvan vapaasti ilmassa. Joitakin on kuitenkin nähty näin jopa suhteellisen kirkkaallakin ilmalla.

Kaikkein merkillisimpiä pallosalamia ovat ne, joiden syntyyn ei liity mitään ilmakehän sähköisiä tekijöitä, vaan ne yhdistyvät muihin luonnonilmiöihin, esim. maanjäristyksiin. Ei siis näytä olevan mitään ennalta määriteltävää tekijää, joiden perusteella voitaisiin määritellä miten, missä ja milloin pallosalamia ilmenee, paitsi se seikka, että niitä esiintyy suuremmissa määrissä sellaisilla paikoilla, missä on ukkosta.

Vanha sananparsi, ettei salama lyö kahta kertaa samaan paikkaan, on lorua. Korkeat talot, kookkaat puut ja korkea maaperä ovat yleensä salamalle otollista aluetta. On myös tapana ajatella, että pallosalama on harvinainen ilmiö. Harvinaista ei kuitenkaan ole itse pallosalama, vaan se, ettei niitä havaita kovinkaan usein. Jotkut ihmiset ovat siinä toisia edullisemmassa asemassa, nimittäin ammattinsa puolesta. Lentäjät, säätieteilijät ym. ovat useinkin nähneet tämän ilmiön.

Miten pallosalamat syntyvät? Siitä on olemassa varsin monta teoriaa, mutta vain kaksi ansaitsee lähempää tarkastelua. Toinen näistä perustuu kemialliseen palamiseen ja toinen suoran sähkövirran purkautumiseen.

Ensiksi mainitussa otaksutaan, että ilmassa on hyvin matala keskitys palamatonta kaasua. Kun salama purkautuu, se sytyttää sen ja pienet liekkipallot muodostuvat juuri tällöin syöksyen siitä pois. Teoria on viimeistelemätön, mutta laboratorio-olosuhteissa ilmiö on jo saatu aikaan.

Toisessa teoriassa otaksutaan, että voimakkaasti latautunut ukkospilvi ei vielä ole saavuttanut sitä pistettä, jonka tuloksena on tavallinen salaman leimahdus. Jos tällaisen ukkospilven alapuolella on rajoitettu alue, joka muusta poiketen on voimakkaasti sähköinen, saattavat pilven sähköiset voimaradat »etuoikeutetusti» kulkea tämän alueen lävitse ja aiheuttaa rajoitetun alueen luhistumisen. Purkautuminen tällä alueella saattaa olla vähemmän täydellinen salamanleimahdus, periaatteessa se voi olla kuin neonvalo.

Jälkimmäisen teorian etuina ovat ne seikat, joilla se pystyy selittämään pallosalamien moninaiset luonteenpiirteet. Olisi vain kunniaksi, jos ufo-tutkimukset auttaisivat pallosalamatutkimuksissa, sillä pallosalamien syntyvaiheet ovat meille vielä salai-

suuksia ja olettamusten varassa.

Tulkoon vielä mainituksi, että pallosalama voidaan myös havaita tutkalla. Vasta 1950-luvun alussa M.G.H. Legde keksi pallosalamat tutkalla 10 senttimetrin aalloilla. Jo tutkahavaintojen perusteella voidaan sanoa, että ufo-ilmiöitä ei voida työntää kaikilta osin pallosalaman syyksi, mutta varmasti on ufo-havaintoja, jotka todella kuuluisivat pallosalamahavainnon tilille.

5. luku

Ufo-tutkimuksista

Kansainvälisen ufo-tutkimuksen kehitys

Kuten tämän kirjan alussa totesin, lentävät lautaset – kuten kansanomainen nimitys kuuluu – tulivat suuren yleisön tietouteen kesäkuun 24:ntenä päivänä 1947, jolloin Kenneth Arnold teki kuuluisan havaintonsa yhdeksästä kiekonmuotoisesta esineestä, jotka lensivät – silloin – huimaavalla 2 500 kilometrin tuntinopeudella.

Ennen Arnoldin havaintoa olivat USA:n ilmavoimat saaneet jo 122 ilmoitusta tunnistamattomista lentävistä esineistä, ja Arnoldin havainto vain kasvatti ilmoitusvirtaa. Joulukuun 30:ntena päivänä 1947 perustettiin ensimmäinen virallista tasoa oleva tutkimusosasto selvittämään, mistä oikein oli kysymys.

Tämä tutkimusosasto perustettiin ATIC:in alaisuuteen (USA:n ilmavoimien teknillinen tiedustelukeskus). Vastaperustettu osasto sai apua myös USA:n keskustiedustelupalvelulta, joka paremmin tunnetaan lyhennenimeltä CIA. Osaston nimeksi tuli Project Sign (Suunnitelma merkki), ja sen johtajaksi määrättiin kapteeni Edward Ruppelt. Ruppelt tuli tunnetuksi myöhemmin, kun hän armeijasta erottuaan kirjoitti kirjan »The Unidentified Flying Objects» käyttäen hyväksi Project Signiltä saamiaan tietoja.

Havaintoilmoitusten kasvu loi kuitenkin tarpeen laajentaa ja organisoida uudelleen osastoa. Project Sign oli toiminut vasta vuoden, kun se uudelleenjär-

jestelyjen yhteydessä sai myös uuden nimen: Project Grudge (Suunnitelma vastahakoinen). Tämä osasto sai rauhassa työskennellä aina vuoteen 1952, jolloin osaston kokoonpanoa taas muutettiin, ja tällöin se sai nimekseen Project Blue Book (Suunnitelma sininen kirja). Blue Bookin muodostivat kaksi upseeria: Majuri Hector Quintanilla ja luutnantti William Marley. Heidän lisäkseen kuuluivat osastoon esikuntakersantti Harold Jones ja vakituisena jäsenenä rouva Marilyn Stancombe. Osaston pienuus oli kuitenkin osoituksena siitä, kuinka vähäpätöiseksi USA:n ilmavoimat arvioivat ufo-kysymyksen.

Vielä vuoteen 1966 tämä osasto esiteltiin virallisten ufo-tutkimusten keskuksena USA:ssa. Sitä se ei varmaankaan ollut. Blue Book, kuten toisetkin osastot tuntuvat – ainakin kirjoittajan mielestä – pikemminkin jonkin arvokkaamman tutkimusryhmän bulvaanilta. Kuitenkin tämän osaston ansiosta USA:n ilmavoimat säästyivät koko joukolta valituksia, ettei asian eteen tehdä mitään.

Majuri Quintanillan johtama Blue Book antoi keräämänsä tiedot ja saadut tilastot edelleen kenraalimajuri Ben LaBaillylle, joka tuolloin toimi USA:n ilmavoimien tiedotuspäällikkönä. Lentävät lautaset olivat LaBaillyn PR-pulma. Häntä syytettiin salailusta. Kongressin jäsenet painostivat häntä äänestäjiensä vaatimuksista. LaBailly kertoi, ettei Ilmavoimat salaile mitään, mutta koska he eivät pysty esittämään mitään todisteita ilmiön tueksi, on parasta olla hiljaa.

Kun mainingit USA:n ilmavoimia vastaan vuonna 1952 olivat korkeimmillaan, perustettiin Yhdysvaltain ensimmäinen kansallinen ja yksityinen ufo-tutkimusjärjestö APRO Ilmavoimien harjoittamaa ufopolitiikkaa vastaan. Syyt APRO:n perustamiseen olivat yksinkertaiset. Ilmavoimat eivät olleet päässeet pintaa syvemmälle ufo-tutkimuksissaan. 1940-luvun

lopussa Ilmavoimat olivat vielä innokkaita tutkimaan ufo-ilmiöitä. Sen toimintaa mutkistivat sotilaalliset turvallisuusmääräykset. Tämä mutkistuminen oli havaittavissa myös yleisessä mielipiteessä. Ilmeisesti salailupolitiikka ja eräät organisatoriset vaikeudet muodostivat ristiriitaisuutta Ilmavoimien ja silloin lentävien lautasten tieteellistä tutkimusta haluavien piirien välille.

Paria vuotta myöhemmin järjestäytyi myös toinen huomattava ufo-järjestö, NICAP, ja näiden kahden järjestön organisoituneet vaatimukset johtivat siihen, että Ilmavoimien oli kutsuttava koolle arvovaltainen tieteellinen paneeli. Tämä ns. Robertsonin paneeli antoi vastauksensa vuonna 1953. Se oli varsin varovainen lausunnossaan, joka oli luonnollisesti useita vuosia salainen. Joitakin organisatorisia muutoksia se kuitenkin sai aikaan Ilmavoimien suorittamassa ufo-tutkimuksessa. Muutoksista huolimatta salailupolitiikka johtopäätöksistä jatkui. Tieteellistä tutkimusta haluavat piirit pitivät tukena vaatimuksilleen monien julkisesti annettujen arviointien ristiriitaisuutta. Tällöin siviilitutkimusjärjestöt NICAP ja APRO saivat kokoon oman tutkimusorganisationsa ja arkistonsa kokoamistaan ufo-havainnoista. Alkoi kasautua mahtava aineisto, jota käytettiin häikäilemättömästi hyväksi tukemassa hyökkäyksiä USA:n ilmavoimien ufo-tutkimuksissa harrastamaa salailu- ja kiertelypolitiikkaa vastaan.

Tilanne jatkui vuosia yhä mutkistuen, ei vähiten siitä syystä, että yhä sensaatiomaisempia ufo-havaintoja tehtiin kaikkialla maailmassa. Niitä tuli myös huomattavan paljon ufo-tutkijoiden tietoon kansainvälisen ufo-tutkimuksen kehittymisen ansiosta. Myös vähäinen Ilmavoimien lausuntojen vapautuminen vaitiolovelvollisuudesta toi koko joukon sekavuuksia esiin; vuosien mittaan Ilmavoimat eivät olleet saaneet kokoon kuin pintapuolisen arkiston ja

joukon toinen toistaan sekavampia ns. virallisia ja tieteellisiä lausuntoja.

Kun vuonna 1965 USA:ssa oli ns. ufo-aalto, hyökkäsi erityisesti NICAP Ilmavoimien käyttämiä tutkimusmenettelyjä vastaan hyvin voimakkaasti. Vuoden 1966 puolessa välissä kokoontui taas ns. tieteellinen paneeli – O'Brienin komitea – tutkimaan ja arvostelemaan sitä aineistoa, minkä Ilmavoimat olivat saaneet kokoon sekä ottamaan vastaan sitä kritiikkiä, jota oli esitetty virallisista ufo-tutkimuksista. Tämän komitean työskentely antoi odottaa jotakin uutta tapahtuvaksi ns. virallisissa ufo-tutkimuksissa. Kun se antoi lausuntonsa asiasta, todettiin siinä mm., että USA:n ilmavoimat olivat kypsiä luovuttamaan ufo-tutkimukset toisten käsiin. Tällöin vuoden 1966 lopulla sai Coloradon yliopisto tehtäväkseen suorittaa tieteellinen tutkimus ufoista. Tutkimuksien johtoon asetettiin etevä ydinfyysikko Edward U. Condon, joka sai avukseen kymmenien tiedemiesten avun lähes kaikista tieteenhaaroista. He kaikki olivat tunnustettuja ja eteviä tutkijoita.

Kun ns. Colorado-projekti alkoi työskentelynsä, saatiin havaita jo ensimmäisen puolen vuoden kuluttua professori Condonin ja useiden muiden päätutkijoiden negatiivinen kanta koko tähän tutkimusprojektiin.

Niin APRO kuin myös NICAP toimittivat aineistoaan tutkimuksiin, mutta professori Condonin mielestä oli nöyryyttävää työskennellä »siviilien» kanssa ja hän yritti tehdä tämän tutkimuksien kannalta tarpeellisen yhteistyön mahdollisimman vaikeaksi. Jonkin ajan kuluttua NICAP:in »hermot» pettivät ja se luopui yhteistyöstä eikä toimittanut enää aineistoaan tutkimusryhmälle. Sitä vastoin APRO säilytti maltillisuutensa huolimatta Condonin rajuista syytöksistä ja tunteenomaisista purkauksista ja oli mukana myös muutamissa luovuttamiensa tapausten

tutkimuksissa. Vuonna 1968 huipentui Condonin vihamielisyys myönteisen kannan ottaviin projektin tutkijoihin – tietysti heidän tuhokseen.

Tällöin nimittäin katosi eräs muistio, joka oli tutkimusprojektin koordinoitsijan biologi Robert J. Lowin tekemä. Tämä »MEM»-muistio sisälsi erittäin tulenarkoja tietoja mm. tutkimusmetodien käytöstä, sekä ennakoivia asioita siitä, mikä olisi tutkimusten lopputulos. Tutkimustulokset piti esittää muistion mukaan siten, että tavallinen kansa olisi tyytyväinen, ja siten, etteivät tiedemiehet takertuisi esittämään valituksia tieteellisestä puolesta sekä esitetyistä arvioinneista. Mutta samana vuonna joitakin aikoja muistion katoamisesta julkaistiin USA:n lehdistössä »kissankorkuisin otsikoin»: 250 000 dollarin huiputus! Kaikki tämä johtui kadonneesta muistiosta. Se oli joutunut Arizonan yliopiston tähtitieteellisen osaston johtajan professori James McDonaldin käsiin, joka yhdessä erään toisen tiedemiehen kanssa päätti luovuttaa sen sanomalehdistölle.

Condon syytti erästä projektin tiedemiestä ja päätutkijaa psykologi David R. Saundersia muistion katoamisesta, vaikka tämä oli siihen syytön. Condon erotutti tutkimuksista sekä Saundersin että erään toisen tutkimuksiin myönteisesti suhtautuneen tiedemiehen epäiltynä muistion luovuttamisesta professori McDonaldille. Samoin hän erotutti projektin tutkimussihteerin. Kaikkien näiden tietojen sekä muutamien muiden, joita en ole vielä maininnut, perusteella olen varma siitä, että tutkimusten tuloksista on sovittu etukäteen. Kenen kanssa? Sitä ei ole vaikea arvata!

Vaikka USA:n ulkopuolella Condonin raportin negatiiviset tulokset eivät ole aiheuttaneet sanottavammin muutoksia ufo-kysymykseen suhtautumisessa, se on saanut aikaan kuitenkin joitakin haittoja. Tässä tapauksessa erityinen haitallinen vaikutus on

ulottunut niihin tiedemiehiin, jotka jo ennestään ovat suhtautuneet kielteisesti ufo-ongelman olemassaoloon. Vuoden 1969 lopulla julkaistu projektin tutkimustuloksia käsittelevä kirja on antanut negatiivisesti asiaan suhtautuville henkilöille uuden argumentin kielteisten asenteittensa perustaksi. Kirjan johdosta on tapahtunut – varsinkin USA:ssa – monia muutoksia yksityisissä ufo-tutkimusorganisaatioissa.

Lähinnä tämä on ollut havaittavissa jäsenmäärien putoamisessa, esimerkiksi NICAP on joutunut erittäin vaikeaan taloudelliseen asemaan. Isku tuntui myös APRO:ssa, mutta ei läheskään niin voimakkaana kuin NICAP:ssa. Tämä johtuu ehkä siitä, että NICAP oli tutkimus- ja ajattelutavoiltaan auttamattoman vanhanaikainen. Kun USA:n ilmavoimat lopettivat ufo-tutkimuksensa nojautuen professori Condonin lausuntoon ja saatuihin – epäilyttäviin – tutkimustuloksiin ufo-ilmoitusten käsittelyyn erikoistuneen osastonsa, suurien siviilitutkimusjärjestöjen jäsenmäärät putosivat hälyttävästi.

Kuten jo alussa mainitsin, APRO oli mukana eräissä Colorado-projektin tutkimuksissa. Ensimmäinen näistä oli vuonna 1957 Brasiliassa otettujen ns. Barra da Tijuca -valokuvien analysointi. APRO oli toimittanut kuvat projektille. Professori Condonin mukaan tutkimuksissa kävi ilmi, että kuvissa oli ilmeisiä ristiriitaisuuksia, joiden perusteella kuvat oli todettava väärennöksiksi tai että väärennöksen mahdollisuus oli suuri. APRO oli tästä toista mieltä ja lisätutkimukset jatkuivat kuvien todellisuuspohjan selvittämiseksi.

Toinen tutkimus, jossa APRO oli mukana ja myös eri mieltä tuloksista, oli ns. Ubatuban tapaus. Tätä tapausta Condon nimitti ufo-tarujen kruununjalokiveksi. Se sattui myös Brasiliassa vuonna 1957, ja kyseessä oli fysikaalinen todiste. Brasilian itäranni-

kolla sijaitsevan Ubatuban kaupungin kohdalla meren rannalla tunnistamaton lentävä esine räjähti kappaleiksi ja muutamia näistä sirpaleista saatiin poimituksi talteen. Brasilialaiset laboratoriot suorittivat analyysejä, joiden perusteella aine todettiin olevan harvinaisen puhdasta magnesiumia. Tämän olisi pitänyt brasilialaisten tutkimuksien mukaan olla sellaista ainetta, joka on maapallon teknologian saavuttamattomissa.

Erikoisanalysointien perusteella Condon kuitenkin todisti, että Ubatuban magnesium oli jopa epäpuhtaampaa kuin tuolloin saatavissa olleet puhtaimmat magnesiumlaadut. Ainoa erikoinen piirre Condonin mielestä oli kappaleen erityisen korkea strontiumpitoisuus. Kuitenkaan ei tämäkään piirre loppujen lopuksi ollut mitenkään erikoinen, sillä jo silloin oli valmistettu laboratorio-olosuhteissa vastaavan strontiumpitoisuuden omaavia pieniä valukappaleita magnesiumista. Siten ei siis tämäkään seikka käynyt osoituksena kappaleiden ainutlaatuisuudesta, puhumattakaan siitä, että se olisi ollut osoitus maan ulkopuolisesta teknologiasta. APRO ei kuitenkaan tyytynyt tähän lausuntoon, ja asia ei jäänyt siihen, vaan vakavia vastaväitteitä on voitu esittää Condonin tutkimustuloksista ja ne on myös esitetty mitä vankimmin tieteellisin perustein.

APRO:n tieteellinen neuvonantaja, Arizonan yliopiston metallurgian professori Walter W. Walker on hiljattain tutkinut Ubatuban näytekappaleet ja antanut niistä seuraavan lausunnon:

»Tämä tutkimus suoritettiin näytteiden rakenteen määrittelemiseksi modernin aineopin pohjalta. Moderni aineoppi perustuu mm. säännölle, että aineiden ominaisuudet riippuvat yksinomaan sen rakenteesta, kemiallisen koostumuksen tärkeyden vaikuttaessa ainoastaan siinä laajuudessa kuin aineen rakenne on siitä riippuvainen.

Ubatuban näytteiden havaittiin olevan peräisin jostakin suuntautuneesti jähmettyneestä valukappaleesta (aineen kiderakenne on jähmettynyt suuntautuneesti eikä hajasuuntautuneesti). Suuntautumisjähmettymistä tutkitaan nykyisin aktiivisesti useissa eri maissa; on havaittu, että valutekniikalla on suuri merkitys metallien kestävyyteen ja lujuuteen. Suuntautumisjähmettymistä ei tutkittu vielä 1957, jolloin Ubatuban tapaus sattui.» Tämäntyyppisen aineen käyttämisestä huippusuorituskykyisiin kulkuvälineisiin ja niiden rakentamiseen (esim. raketti, lentokone ym.) on prof. Walker esittänyt seuraavaa: »On osoitettu, ettei puhdasta magnesiumia voida käyttää tämänkaltaisiin tarkoituksiin, sillä se on siihen rakenteellisesti liian heikkoa. Ubatuban tapauksen näytteiden suhteellisia virumisominaisuuksia mitattiin erityisellä virumisvertailumenetelmällä, joissa vertailukohteina käytettiin maanpäällisiä magnesiumvalukappaleita. Ubatuban näytteiden todettiin olevan huomattavasti virumisvastustavampia (kestävämpiä) kuin vastaavat vertailunäytteet.»

APRO katsoi tämän merkitsevän sitä, että Ubatuban näytteet saattavat varsin hyvin olla peräisin kulttuurista, joka on teknologialtaan korkeampi kuin maapallon teknologia.

Toinen tapaus, jolloin APRO asetti Condonin tutkimusten tieteelliset arvioinnit enemmän tai vähemmän kyseenalaisiksi, oli astronautti Peter Conradin ottamien valokuvien tapaus.

Gemini-11 -lennolla astronautti Conrad ilmoitti nähneensä ison esineen avaruudessa. Sen kokoa oli vaikea määritellä, mutta hän oli ilmoittanut sen pyörineen kerran sekunnissa. NORAD-valvontaorganisatio ilmoitti, että esine oli mahdollisesti Proton-3 -sateliitti, jonka havaintohetkellä oli täytynyt olla 450 kilometrin päässä Gemini-kapselista.

Conrad otti esineestä useita valokuvia ja näissä

kuvissa erottui selvästi valojen tai valoheijastumien ryhmä, joiden koko filmillä vastasi lähes puolta kulma-astetta. Kuvissa näkyi myös Conradin mainitsema kiertoliike valojen kiertäessä itsensä ympäri.

Condonin tutkijat laskivat, että jos valot olivat olleet, kuten NORAD oli ilmoittanut, 450 kilometrin päässä Geministä, on valojen täytynyt kuvien mukaan olla 3,5 kilometrin päässä toisistaan. Lopputulos oli tällöin Proton-3 -sateliitti, kantoraketti ja muita irtirepeytyneitä osia yhtenä rykelmänä avaruudessa.

APRO:n tieteellinen neuvonantaja, Californian yliopiston filosofian tohtori, professori James Harder osoitti kuitenkin, että jos valokuvien esineet olisivat kiertäneet toisiaan kierroksen sekunnissa etäisyyksien ollessa toisistaan 3,5 kilometriä, olisi kyseessä jo niin suuri kulmanopeus, että ko. esineet olisivat joutuneet keskipakoisvoiman ansiosta aivan muille radoille. Ne eivät siis voineet kiertää toisiaan, kuten Condonin tutkimukset osoittivat eikä kohde siis voinut olla Proton-3. Puoli kulma-astetta on näennäisesti meidän täysikuumme kokoinen esine. Onko mahdollista, että erinomaisen näkökyvyn omistavan astronautin olisi ollut vaikea tunnistaa esine raketiksi tai ufoksi?

Edellä kerrottujen tapausten takia APRO on tullut siihen käsitykseen, että Condonin ufo-tutkimusraportti jättää liiaksi toivomisen varaa tieteellisen pätevyytensä johdosta. Samaan tulokseen ovat tulleet useat muutkin tutkijat. Mutta ei yksinomaan edellä kerrottujen tapausten, vaan myös useiden muiden vastaavanlaisten tieteellisten virhetulkintojen takia Condonin raportin »Scientific Study of Unidentified Flying Objects» tieteellinen pätevyys voidaan asettaa kyseenalaiseksi.

American Association for the Advancement of Sciencen eli Amerikan tieteenedistämisjärjestön

vuonna 1969 joulukuussa pitämässä ufo-symposiumissa esitettiin eräitä Condonin-raportin arviointeja. USA:n ilmavoimien monivuotinen tieteellinen neuvonantaja tri Allen Hynek esitti eräitä varsin kärkeviä ja kriittisiä arviointeja tutkimustuloksista. Samoin professori James McDonald esitti neljä sangen vaikuttavaa ja monipuolista havaintosarjaa, joiden hän katsoi tulleen väärin arvioiduksi ja erittäin epätieteellisesti käsitellyiksi Condonin tutkimuksissa.

Yllä mainittuihin ja muihin symposiumissa esitettyihin kannanottoihin ja mielipiteisiin nojautuen näyttää selvältä, että tieteenkin piirissä on laaja oppositio, joka katsoo, ettei ufo-kysymystä vielä ole selvitetty. Näyttää siltä, että meillä on runsaasti havaintoja, jotka riittävät kumoamaan tähän asti esitetyt ufojen ns. viralliset mielipiteet ja johtopäätökset.

Koska USA:n ilmavoimien vuosien mittaan kokoamasta arkistosta ja sen kohtalosta ei ole täyttä selvyyttä, lähetettiin edellä mainitun AAAS-symposiumin kokouksesta pyyntö Ilmavoimille. Kirjelmässä todettiin, ettei arkistoja pitäisi tuhota, vaan toimittaa mille tahansa yliopistolle tai laitokselle, jolloin se olisi käytettävissä lisätutkimuksia varten.

Nojautuen Condonin komitean suositukseen, että vastaisuudessa jos ufo-ilmiöitä yhä esiintyy, niiden tutkimukset olisi annettava jollekin vastuunsa tuntevalle tiedemiesryhmälle tai vastaavalle siviiliorganisatiolle, on APRO julkisesti ilmoittanut olevansa käytettävissä. Perusteluiksi APRO ilmoitti valmiin kenttätutkijaverkostonsa, laajat yhteytensä ulkomaille sekä huomattavan tieteellisen neuvonantajajoukkonsa. Kokemuksiensa pohjalta se olisi jo nyt valmis perimään Ilmavoimilta sen lakkautetun toimiston ennen hoitamat tehtävät.

Tällä hetkellä ei ole tiedossa onko APRO:n ehdotus

tuonut mitään uutta tähän mennessä. Eräässä toteamuksessaan on Condon osunut lähes »naulan kantaan» – nimittäin sanoessaan, etteivät ufo-tutkijat ja harrastajat ole mitään yhtä suurta onnellista perhettä.

Kuten lukija on ehkä jo havainnutkin, olen tähän asti käsitellyt vain ns. virallisia tutkimuksia sekä kahden suurimman yksityisen ufo-tutkimusjärjestön kannanottoja näihin tutkimuksiin.

Kuitenkin voidaan sanoa, että järjestelmällinen ufo-tutkimus on alun alkaen lähtenyt liikkeelle USA:sta ja etenkin yksityisen ufo-tutkimussektorin osalta APRO:n välityksellä. Tämän järjestön suuriarvoisen työn tuloksena on ufo-tutkimus levittäytynyt tällä hetkellä ympäri maailman.

APRO:n historiaa

Syy miksi olen käsitellyt kansainvälistä ufo-tutkimusta ja sen kehitystä vain yhden organisaation puitteissa on se, että pidän kansainvälisen tutkimuksen kehitystä ainoastaan APRO:n ansiona. On luonnollisesti todettava, että erittäin huomionarvoisia tutkimusryhmiä on muitakin, mutta ei ns. kansainvälisellä ufo-tutkimuskentällä.

Aerial Phenomena Research Organization eli APRO perustettiin tammikuussa 1952. Perustajina oli joukko ufojen kanssa tekemisiin joutuneita henkilöitä, mm. herra ja rouva Lorenzen. He olivat Hollomanin lentotukikohdan siviilivirkailijoina joutuneet tekemisiin ja seuraamaan joidenkin ufo-havaintojen käsittelyä Ilmavoimien piirissä.

Varsinaisia perustajajäseniä oli alun alkaen 52 henkilöä, mutta jäsenmäärä lisääntyi vähitellen ja oli jo parin vuoden kuluttua muutamia satoja. Ensimmäiset ulkomaalaiset jäsenet tulivat tässä vai-

heessa mukaan APRO:n toimintaan. Juuri tällöin alkoi APRO kiinnittää enemmän huomiota kansainväliseen ufo-tutkimukseen ja sen organisointiin.

Kansainvälisyyden osoituksena on APRO:lla tällä hetkellä jäseniä yli 50:ssä maassa ja virallisia edustajia on nimitetty 47:een eri valtioon Yhdysvaltain ulkopuolella. Suomessa toimii APRO:n virallisena edustajana herra Kalevi Hietanen, jonka työn tulosten ansiosta myös meidän maamme on tullut mukaan kansainväliseen ufo-tutkimukseen.

APRO:n jäsenmäärän huippu on ollut lähes 8 000, mutta tämänhetkinen jäsenten määrä on vain noin 4 000. Tämä lasku on johtunut edellä mainitun Coloradon yliopiston ufo-tutkimusten tulosten julkaisemisesta. Siitä aiheutui jälkitilanne, joka heikensi kiinnostusta ufo-tutkimuksia kohtaan. APRO:n tämänhetkinen organisatio ja toiminta on vakiintunut seuraavanlaiseksi:

Päätoimisto sijaitsee Tucsonissa Arizonan osavaltiossa Yhdysvalloissa. Toimiston hoidosta vastaavat kansainvälinen johtaja Leslie Jim Lorenzen, apulaisjohtaja Richard Greenwell sekä tutkimussihteeri Coral Lorenzen, apulaisinaan paikallista tilapäisapua. Myös järjestön hallitus kokoontuu Tucsonissa. Päätoimiston alaisuudessa on koko Amerikan mantereen kattava tutkijoiden verkosto. Nämä ns. kenttätutkijat ja tavalliset jäsenet keräävät paikallisia, kaikista lähteistä saatavia ufo-havaintoilmoituksia. Heidän velvollisuutensa on ilmoittaa näistä havainnoista päätoimistolle. Päätoimisto puolestaan ottaa yhteyttä lähimpään ns. viralliseen kenttätutkijaan varustaen tämän jo esiintulleilla tiedoilla ja ohjeilla selvittää tapaus yksityiskohtaisesti.

Kenttätutkijat suorittavat paikalliset haastattelut, keräävät mahdolliset valokuvat ym. tapaukseen liittyvät seikat, ja muotoilevat sen jälkeen raporttinsa päätoimistolle.

Tutkitut raportit arkistoidaan ja usein myös julkaistaan »A.P.R.O.-Bulletinissa», joka on järjestön kuudesti vuodessa ilmestyvä jäsenlehti.

APRO:n hyväksi toimii joukko ns. konsultteja, joille erikoistapaukset, kuten analysointi yms. käsittelyt luovutetaan. Kaikki erikoisasiantuntijat ovat eri tieteenhaarojen tutkijoita, jotka saavat kaikki oman alansa erikoiskysymykset hoidettavakseen. Konsultit antavat lausuntonsa ko. asiasta APRO:n päätoimistolle. He kaikki ovat alojensa tunnustettuja tiedemiehiä, joilla on käytettävissään edustamiensa yliopistojen tai laitosten koko tutkimuslaitteistokapasiteetti (ks. Liite).

APRO-Bulletinin lisäksi ilmestyy ajoittain erityinen »APRO-Newsletter» (uutiskirje), joka on tarkoitettu pääasiassa konsulttien, johdon ja erikoisedustajien keskinäisille tiedotuksille.

APRO:lle saapuvat ufo-raportit ja niitä seuraavat tutkimukset arkistoidaan kronologisesti, mutta aineiston järjestystä ryhmitellään vuosittain uudelleen aiheryhmittäin, mm. seuraavasti: ylilennot, leijailevat esineet, esinemuodostelmat, laskeutuneet esineet, humanoidi-havainnot, jne.

Tällä hetkellä APRO:ssa on menossa vuosien aikana kertyneiden raporttien, siis arkiston, siirtäminen tietokonemuistiin. Työn pitäisi valmistua vuoden 1971 aikana. Kun se on saatu päätökseen, tulee kaikkien tutkimuksien tekeminen huomattavasti helpommaksi ja erikoisesti se helpottaa tilastollisten tutkimuksien tekoa. Tietokonetallentaminen tulee olemaan tästä eteenpäin APRO:lla jatkuvana käytäntönä, ja aineisto tulee tämän jälkeen olemaan kaikkien halukkaiden tutkijoiden käytössä tieteellisiä tutkimuksia varten.

Kaikki APRO:n ihmiset työskentelevät korvauksetta. Paikalliset jäsenet auttavat päätoimiston hoidossa ja juoksevissa asioissa. Järjestön ulkomaiset edus-

tajat tiedottavat edustamillaan alueilla sattuneista ufo-havainnoista niin yksityiskohtaisesti kuin mahdollista. Monet näistä edustajista ovat tulleet erittäin arvostetuiksi kansainvälisiksi ufo-tutkijoiksi.

Toivon edellä kerrotun antavan lukijalle edes jonkinlaisen kuvan siitä kuinka kansainvälinen ufo-tutkimus on kehkeytynyt. Tämän kehityksen eteenpäin viejänä voidaan syystäkin pitää APRO:a ja koko ufo-tutkimuksen kehitystä USA:sta lähtöisenä, josta se sitten on levinnyt ympäri maailmaa sekä myös omaan pieneen Suomeemme.

Kansainvälisen tutkimuskentän yksityisiä ufo-tutkijoita

Suomalaiselle lukijakunnalle ovat vain muutamat ufo-tutkijat tulleet tutuiksi harvojen maassamme julkaistujen ufo-kirjojen välityksellä. Kuitenkin on yksi, jota ei näissä kirjoissa ole mainittu, mutta joka sen ansaitsee ja joka on myös yksi eturivin ufo-tutkijoita.

Amerikkalainen lehtimies John Keel on muutamina viime vuosina hämmästyttänyt vanhempia tutkijatovereitaan käsityksillään, jotka eivät ole sanan varsinaisessa merkityksessä uusia, mutta vasta Keelin ansiosta asian tähänkin puoleen on paneuduttu vakavasti. Hän perusti oman tutkimusverkostonsa omien tutkimusmetodiensa kehittämiseksi.

Keelin mukaan tähänastiset ufo-tutkimukset ovat olleet hyödyttömiä, koska hänen mielestään ei ole mitään hyötyä kerätä havaintoja ja tehdä niistä tilastollisia tutkimuksia. Keel väittää, etteivät ufo-tutkijat tee mitään tiedoilla: minkä kokoisia tai minkä näköisiä ufot ovat? minkä värisiä ne ovat tai kuinka korkealla ne liikkuvat, ja miten nopeasti ne liikkuvat? Näillä tiedoilla ei Keelin mielestä ole

mitään merkitystä. Hänen mielestään useimmat ufo-tutkijat keskittyvät liiaksi todistelemaan ufojen olemassaoloa, kun tärkeämpääkin tekemistä löytyisi. Keel pitää ensiarvoisen tärkeänä saada selville muita seikkoja ja keskittyä lähinnä kysymykseen: MITÄ UFOT TEKEVÄT TÄÄLLÄ?

Uskoakseni Keel on oikeassa etenkin siinä, että ufo-tutkijat todella ovat liiaksi keskittyneet todistelemaan toisarvoisia seikkoja, vaikka todellista tutkimustakin pitäisi suorittaa.

Keel on keskittynyt tutkimaan alueita, joilla on ollut lähihavaintoja. Hän perustaa tutkimuksensa sekä siihen, mitä havainnontekijälle tai -tekijöille on tapahtunut ko. päivänä, että kaikkiin ennen ufo-havaintoa tehtyihin erikoisiin (mahdollisiin) muihin havaintoihin. Hän on kiinnostunut myös mitä ufo-havainnon jälkeen on paikkakunnalla sattunut. Erikoisesti hän on kiinnostunut havainnontekijöiden persoonallisuudesta. Näistä kaikista Keel on pyrkinyt tekemään mahdollisimman tarkkoja havaintoja ja tutkimuksia. Hän on suorittanut vertailuja USA:n 20:n osavaltion alueella ja saanut tulokseksi, että ufo-ilmiö perustuu siihen mitä havainnontekijöille on todellisuudessa tapahtunut. Keel väittää myös, että pelko liittyy kiinteästi ufo-ilmiöön.

Voivatko humanoidit kävellä seinien läpi? Voivatko ne muuttua näkymättömiksi? Onko todisteita, että ne olisivat kaapanneet ihmisiä mukaansa? Näitä ja monia samankaltaisia kysymyksiä on esitetty varsin usein ufo-tutkijoille, ja näyttääkin siltä, että jotakin pelottavaa olisi tapahtumassa. Kuitenkin nämä ovat asioita, joista vain kuiskaillaan ufo-tutkijoiden keskuudessa.

Keel on esittänyt varsin huomionarvoisia seikkoja ns. poltergeist-ilmiöiden esiintymisestä samalla alueella ja samanaikaisesti ufo-ilmiöiden kanssa sekä niiden esiintymisestä alueella kauan ufo-ilmiöi-

den jälkeenkin. Huomionarvoista Keelin mielestä on se, ettei poltergeist-ilmiöitä ole alueella esiintynyt ennen ufo-havaintoa, ja että niitä on alkanut esiintyä vasta samanaikaisesti ufo-havaintojen kanssa sekä huomattavat määrät ufo-havaintojen jälkeen. Keel väittää, että suhtautumisen ufo-ongelmaan on muuttuttava, ja että okkultismilla saattaa olla ratkaisun avaimet ufo-ongelmaan. Hän pitää yhtymäkohtia parapsykologiaan mahdollisina. Keel nimittäin olettaa, että transsitilassa olevat meediot ovat samankaltaisten voimien välikappaleina, jotka poltergeist-ilmiöissä heittelevät huonekaluja ympäriinsä. Nämä eivät Keelin mielestä suinkaan ole mitään kuolleitten haamuja.

Parapsykologit väittävät, että poltergeist-ilmiöitä havaitaan erityisesti puberteetti-ikäisten lasten lähettyvillä, ja kun on olemassa eräitä tapauksia, jolloin ufo on osoittanut kiinnostusta mm. autoja kohtaan, joissa on ollut puberteetti-ikäisiä lapsia, on asia selvä. On löydetty – varsin kaukaa haettu – yhtymäkohta ufo-ilmiöiden ja parapsykologisten ilmiöiden välille.

En kuitenkaan ole laisinkaan vakuuttunut siitä, että Keel ja parapsykologit olisivat oikeassa tässä asiassa. Me tunnemme ensinnäkin sekä parapsykologisia että ufo-ilmiöitä vielä niin vähän, jos laisinkaan, että meillä tuskin on oikeutta tehdä edellä mainitun kaltaisia näiden kahden ilmiön rinnastuksia.

Tohtori Jacques Vallée

Tri Vallée on syntyperältään ranskalainen, mutta muutti muutamia vuosia sitten Yhdysvaltoihin, jossa hän toimi ensin NASA:n tähtitieteellisenä neuvonantajana. Myöhemmin hän siirtyi Illinoisin osavaltion Evanstonin kaupunkiin, jossa sijaitsee Northwesternin yliopiston tähtitieteellinen observatorio. Täällä

hän on paneutunut ufo-tutkimuksiin.

Vallée on monipuolinen tiedemies. Hän on matemaatikko, tilastotieteilijä ja automaattisen tietojenkäsittelyn asiantuntija. Hän on tehnyt hyvin laajamittaisen tilastollisen tutkimuksen ufo-ilmiöistä. Materiaalin tähän tutkimukseen hän keräsi USA:n ilmavoimien Project Blue Bookista, ja kriteereinä oli tapauksissa oltava seuraavat tiedot:

- Havainnon tarkka aika.
- Havainnon paikka.
- Maa, valtio tai maantieteellinen luokitus.
- Sotilaallinen luokitus.
- Todistajien nimet.
- USA:n ilmavoimien tutkimuksien tulokset.
- Mahdolliset maininnat tutkahavainnoista, valokuvista ja fyysisistä efekteistä.

Vallée keräsi kaikkiaan tiedot 8 260 tapauksesta, joissa edellä mainitut kriteerit olivat, ja syötti sitten tiedot tietokoneeseen. Hänen saamansa tilastot osoittivat, että virhehavaintoja lentokoneiden osalta tehdään eniten kesällä. Satelliittien aiheuttamat virhehavainnot ovat näkyvimpiä kesäkuun lopulla ja elokuun alussa. Meteoriittien virhehavaintoja oli taas kautta koko vuoden.

Kun Vallée jakoi saamansa tilastot viikon jaksoihin, saatiin tulokseksi, ettei vuodenajoissa ilmennyt vaihtelua. Sosiaaliset seikat eivät myöskään vaikuttaneet tutkimuksen mukaan ufo-havaintojen kasvuun. Esimerkiksi korrelointia rotulevottomuuksien ja ufo-havaintojen kasvun välillä ei ollut löydettävissä.

Tuloksista havaittiin, että ufo-ilmiöt osoittivat kasvua vuosien 1950–1953, 1960, 1964 ja 1965 aikana. Valléen tutkimukset osoittivat myös vääriksi sen, että ufo-ilmiöt eivät liittyneet meteoriittien esiintymisen kasvuun, vaikka USA:n ilmavoimat väittivät toisin. Tutkimus toi esiin myös muitakin

mielenkiintoisia seikkoja. Kun tietoja tarkistettiin saatiin havaita tarkasteltaessa USA:n osavaltiokohtaista havaintojen määrää seuraavaa (funktioina oli tällöin):

- Alue.
- Asukasmäärä.
- Asukastiheys.
- Havainnot miljoonaa asukasta kohti.

Tulos: Saatiin tietää, että ufo-ilmiö korreloi asukasmäärän ja erittäin selvästi asukastiheyden kanssa. Tämä tarkoitti sitä, että tehdyt havaintoilmoitukset kasvoivat selvästi asukastiheyden pienentyessä. Tutkimus siis osoitti myös sen, että ufot olivat selvästi »maaseutuhenkisiä». Tämä ei varmasti tarkoita sitä, että maaseudun väestö olisi jollakin tavalla omituista havaitessaan enemmän ufoja kuin kaupunkilaiset, vaan sitä, että ufot tuntuvat hakeutuvan rauhallisille seuduille.

Tohtori Felix Zigel

Maailman lehdistössä ei ole ollut liikoja uutisia Neuvostoliiton ufo-tutkimuksista. Kuitenkin vuonna 1967 aloitti nuori neuvostoliittolainen tiedemies Moskovan lentoinstituutissa kamppailun ufo-tutkimuksien puolesta. Kun tutkimuskomitea (epävirallinen) perustettiin, sitä johtivat tohtori Zigel ja NL:n ilmavoimien teknillinen neuvonantaja kenraalimajuri Anatoli Stoljakov. Komitean tehtäväksi määriteltiin ufo-havaitsijoiden opastaminen ja kouluttaminen.

Kun tri Zigel kävi yksinäistä kamppailuaan ufo-tutkimuksien puolesta, hänellä oli vaatimustensa tukena yli kaksisataa Neuvostoliiton alueella tehtyä havaintoa. Joidenkin havainnontekijöiden asema arvostettuina liikennelentäjinä ja tähtitieteilijöinä oli niin vaikuttava, ettei heidän havaintojaan voitu enää kuitata pelkällä olankohautuksella.

Zigel käytti myös toisia perusteluja esittäessään vaatimuksiaan ufo-tutkimuksien puolesta. Erityisesti hän painotti sitä seikkaa, että kahden viime vuosikymmenen aikana tehdyt tuhannet ufo-havainnot ympäri maailmaa vain vahvistivat Neuvostoliitossa tehtyjä ufo-havaintoja.

Otsikolla »Myöhäinen mielenmuutos» saksalainen lehti Die Zeit kertoi 17.11.1967 seuraavaa: »Neuvostoliittolaiset ovat vuosikausia nauraneet lentäville lautasille ja niiden lännessä herättämälle hysterialle. Pravdassa oli jokin aika sitten virallisia lausuntoja, joiden mukaan kummallisilla ilmiöillä, taivaan kulkuneuvoilla, ei ole todellisuuspohjaa. Nyt on nimitetty Ilmavoimien kenraali Anatoli Stoljakov puheenjohtajaksi komiteaan, jonka on määrä tarkistaa kaikki tiedot ufoista (tunnistamattomista lentävistä esineistä).»

Samoihin aikoihin Lontoossa ilmestyvä »Times» kirjoitti: »Olivatpa ufot mitä tahansa, kollektiivisten hallusinaatioiden tulosta tai Venuksesta tulleita vierailijoita tai mahdollisia jumalallisia ilmoituksia — niille täytyy olla jokin selitys, muutoin venäläiset eivät koskaan olisi asettaneet tutkijakomiteaa.»

Näin siis Neuvostoliiton ufo-tutkimus vaikutti maailman lehdistöön, vain pari esimerkkiä mainitakseni. Saadakseen tutkimukset aikaan Zigel vetosi, että ufojen leimaaminen hallusinaatioksi ei vaadi kovinkaan suuria älyllisiä ponnisteluja, koska jokainen pystyy leimaamaan ufot miksi tahansa jos vain haluaa.

Zigel pitää ufo-tutkimuksia haasteena tieteelle, kuten niin monet muutkin tiedemiehet ympäri maailmaa ennen häntä ovat pitäneet.

Komitean työskentely alkoi, mutta jo vuoden kuluttua Kommunistisen puolueen pää-äänenkannattaja »Pravda» julkaisi artikkelin, jossa se ei suoranaisesti kieltänyt tutkimuksien tekemistä, mutta esitti

kuitenkin epäilyksensä asiasta. Vasta sitten kun Neuvostoliiton tiedeakatemia antoi julkisuuteen lausunnon, jossa se leimasi ufo-tutkimukset tieteellisen ajan haaskaukseksi ja epätieteelliseksi hömpötykseksi, vaikutus alkoi tuntua. Tämän lausunnon jälkeen ei tarvinnut odottaa, että kukaan uraansa arvostava neuvostotiedemies olisi antautunut ufo-tutkimuksille.

Tiedeakatemian lausunto merkitsi taantumusta maassa, jonka edistys mm. parapsykologian tutkimuksen alalla oli mennyt eteenpäin huimaavasti. Neuvostoliitto palasi jälleen vuoteen 1961, jolloin ufot olivat päivän selviä mätäkuun juttuja, humpuukia ja huijausta.

Zigel kuitenkin jatkaa tutkimuksiaan, sillä hänen mielestään ufo-ongelma on globaali. Tämä myös edellyttää globaaleja tutkimuksia sekä kaikkien maiden ufo-tutkijoiden tiivistä yhteistyöhalua. Zigel on todennut neuvostoliittolaisissa tiedemiehissä samanlaista haluttomuutta paneutua ufo-ongelman kimppuun kuin mitä USA:n tiedemiehillä – suurimmalla osalla – on ollut jo lähes 25 vuotta.

Suomalaisesta ufo-tutkimuksesta

Suomalaisen ufo-tutkimuksen historia on vielä varsin nuori, sillä vasta vuonna 1962 perustettiin maahamme ensimmäinen ufo-yhdistys, jonka tarkoituksena oli levittää tietoa ufo-ilmiöistä. Tuolloin perustettu Interplanetistit ry. on tällä hetkellä maamme suurin ufo-yhdistys, sen paikalliskerhoja on levinnyt ympäri maata. Vaikka Interplanetistit ry. toimiikin tiedonvälittäjänä – huomattavana sellaisena – ei sen toiminta kokonaisuutta katsoen ole yltänyt varsinaiselle ufo-tutkimustasolle. Huomattavaa kuitenkin on, että yhdistyksen puheenjohtaja Tapani Kuningas

on yksi eturivin ufo-tutkijoitamme. Voidaan sanoa, että hänen ansiostaan on maahamme edes pyritty luomaan organisoitunut ufo-tutkimus.

Vaikeudet tämän yhteisen organisaation aikaansaamisessa tuntuvat olevan siinä, että asiallisen ufo-tutkimuksen ympärille on myös meidän maassamme kerääntynyt huomattava määrä erilaisia lieveilmiöitä, jotka tekevät tutkimukset erittäin vaikeiksi.

Henkilökohtaisesti pidän suurimpana epäkohtana sitä, että eräiden henkilöiden ansiosta maahamme on pyritty luomaan ufo-tutkimuksista eräänlainen uskonkultti. Näin on saatu aikaan vain joukko ristiriitaisuuksia, jotka taas heijastuvat yleiseen mielipiteeseen ja mielenkiinnon laskemiseen asiallista ufo-tutkimusta kohtaan.

Vuonna 1968 perustettiin kahden suurimman ufo-yhdistyksen välille yhteistyöelin, joka tunnetaan paremmin nimellä Suomen ufo -tutkimus. Tämän elimen tarkoituksena oli saada aikaan yhtenäinen koko Suomea kattava ufo-tutkijoiden verkosto. Tämä hyvä tarkoitus, joka todella olisi vienyt suomalaista ufo-tutkimusta eteenpäin, on jäänyt toisarvoiseksi asiaksi näiden lieveilmiöiden ansiosta. Suomalaisen ufo-tutkimuksen perusta näyttää tällä hetkellä valitettavasti lepäävän enemmän tai vähemmän vain muutamien harvojen aktiivisten tutkijoiden harteilla.

Jo kahtena viime vuotena Suomen ufo-tutkimus on eri paikkakunnille järjestänyt ufo-seminaaritilaisuuksia, joiden tarkoituksena on ollut – ainakin minun käsitykseni mukaan – luoda pohja suomalaiselle ufo-tutkimukselle. Näiden tilaisuuksien tarkoituksena on myös ollut antaa viitteitä tuleville ufo-tutkijoille erilaisten esitelmien ja ulkomaisten tutkimusaineistojen pohjalta sekä esitellä erilaisten tutkimusmetodien käyttöä ufo-tutkimuksissa. Muuta-

mien henkilöiden ansiosta ei ainakaan viimeinen seminaaritilaisuus ollut mitenkään mieltäylentävä, sillä keskustelu liikkui lähes koko ajan mystiikan piirissä, jolla ei näytä olevan mitään muuta merkitystä ufo-tutkimuksille kuin negatiivinen.

Tässä seminaarissa järjestettiin myös paneelikeskustelu, jonka osanottajat – puheenjohtajaa ja kahta paneelin jäsentä lukuun ottamatta – olivat enemmän tai vähemmän hurmoshenkisiä kontaktitarinoiden kannattajia eivätkä halunneet vastata asiallisesti yhteenkään visaiseen kysymykseen. Näiden jäsenten vastaukset eivät myöskään kertaakaan olleet tyhjentäviä, vaan niitä jopa olisi voinut väittää kysymyksen kiertelyksi. Seuraavan seminaarin tulisi jo viimein olla asiallisempi ja käsitellä ufo-tutkimuksien eri puolia eikä vain syventyä – oman mielipiteeni mukaan – okkulttiseen haihatteluun.

Tämä ei suinkaan tarkoita sitä, että ns. kontaktihmiset ja heidän esittämänsä kertomukset pitäisi hylätä ilman tutkimuksia, mutta mielestäni näitä tarinoita on mahdollisuus todella tutkia eikä vain uskoa. Ihmetystäni suomalaisessa ufo-tutkimuksessa on herättänyt se, että miksi ns. kontaktihenkilöitä ei saisi kuulustella tai haastatella samalla tavoin kuin tavallisia ufo-havainnon tekijöitä. Miksi heitä pitäisi kohdella »silkkihansikkaat kädessä», vai pidämmekö heitä jo »jumalallisina sanansaattajina», jonka vuoksi meillä ei ole oikeutta tehdä niin läheisiä kysymyksiä kuin tavallisille ufo-havaitsijoille?

Pitäisin ensimmäisenä edellytyksenä ns. kontaktihenkilöiden persoonallisuuteen kohdistuvia tutkimuksia, sillä ne olisivat varmasti hyvin antoisia, ja ehkäpä ne voisivat selvittää näiden kontaktien lähempää luonnetta paremmin kuin »silkkihansikaskäsittely».

Suomalainen ufo-tutkimus on yhä näkyvämmin siirtynyt kahdelle eri alueelle. Toinen näistä on ns.

tieteellinen lähestymistapa, vaikka ns. empiirisen tieteen ei voida olettaa pystyvän tutkimaan ufo-ilmiötä. Tämä ufo-ongelman tieteellinen lähestymistapa ei nähdäkseni estä ns. kontaktitarinoiden tutkimuksia tieteellisestä näkökulmasta tarvitsematta puuttua epävarmoihin okkulttisiin selityksiin. Toinen ufo-tutkimuksen haara on lähes kokonaan keskittynyt selittelemään ufoja salatieteiden avulla vedoten juuri edellä mainittuihin kontaktitarinoihin. Näyttääkin siltä, että hyvin usein näiden salatieteilijä-ufo-tutkijoiden tarkoituksena on selittää ufot »hengellisiksi» kuitenkaan tietämättä itsekään missä kulkee aineellisen ja henkisen ilmiön raja.

Vastapainoksi okkulttisille selityksille voin aivan hyvin selittää ja ajatella, että jokin korkeampi sivilisaatio hallitsee sellaisia keinoja, joita me emme vielä tunne. Juuri tämä sivilisaatio voi aiheuttaa sitten ilmiöitä, joita muutamat selittävät hengellisiksi, eifysikaalisiksi ilmiöiksi. Kuitenkin nämä »hengelliset» ilmiöt voivat olla selitettävissä luonnonlakien puitteissa, kunhan vain tiedämme, miten voisimme soveltaa joitakin lakeja niin, että itse voisimme saada aikaan samankaltaisia ilmiöitä. Rehellisyyden nimessä on todettava, ettei nykyinen luonnontieteemme ole päässyt sen lähemmäksi ufo-ongelman todellisuutta kuin okkultistisetkaan tieteet. Näin ollen kysymys on vielä avoin kaikille mahdollisille vastauksille, ja sen vuoksi myös esittämäni ratkaisu okkultismiin on spekulointia. Kaikkien vastauksien, myös osavastausten antaminen on hylättävää, sillä me emme vielä tiedä ufo-ilmiön todellista luonnetta.

Suomalaisessa ufo-tutkimuksessa on eräitä puutteita. Yksi näistä on kasvava erimielisyys siitä, mihin pitäisi uskoa ja mihin ei. Mutta mikä on vielä pahempaa, on lähes täydellinen kansainvälisen yhteistyöhalun puuttuminen. Olemme täällä Suomessa täydellisiä nurkkapatriootteja. Emme viitsi nähdä

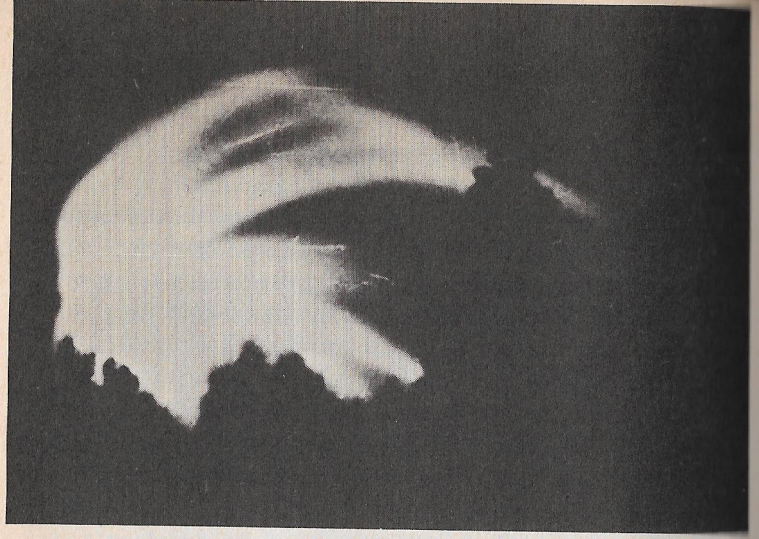

Oheinen kuvasarja esittää maassamme lokakuun 6. päivänä 1969 havaittua valoilmiötä. Kuvasarja otettiin Keski-Suomessa mainittuna päivänä kello 03.45–03.55 välisenä aikana. Sodankylän geofysikaalisen tutkimusaseman ns. revontulikamera otti samaan aikaan viiden kuvan sarjan. Oheisesta kuvasarjasta puuttuu yksi kuva kolmannen ja neljännen kuvan välistä. Tämä johtuu ko. kuvan negatiivin vaurioitumisesta. Oulun yliopiston sähköinsinööriosaston johtajan professori J. Oksmanin mukaan

näiden kuvien ja revontulikameran ottamien kuvien ilmiö on sama. Tämän ilmiön tutkimukset ovat vielä kesken, siitä kerätään jatkuvasti lisäaineistoa. Virallisten selitysten mukaan se kuuluisi ns. Sojuz-ohjelmaan eli neuvostoliittolaiseen rakettikokeilusarjaan. Kyseessä on mahdollisesti epäonnistuneen rakettikokeen aiheuttama ilmiö. (Kuvat: Kansainvälinen Ufo-tutkimusvirasto, valok. M.A., Mäntyharju.)

vaivaa, jotta saisimme käyntiin edes kunnollisen aineiston vaihdon, puhumattakaan tutkimustuloksien vaihdosta ulkomaisten tutkijoiden kanssa. Pidämme tämänkaltaista toimintaa tarkoituksettomana, joka vie liiaksi aikaamme, eikä siitä – eräiden mielestä – ole mitään hyötyäkään. Mitä kansainvälisessä yhteistyössä tai ufo-tutkimuksessa olisi sellaista, jota emme jo tuntisi? Kuitenkin tosiasia on se, että me täällä pienessä maassamme emme tiedä läheskään niin paljon kuin meidän pitäisi ollaksemme todellisia ufo-tutkijoita tai tullaksemme sellaisiksi.

Kansainvälinen ufo-tutkimusyhteistyö on varmasti antoisampaa, ja lienee sanomattakin selvää, että yhteistyöllä tulemme saamaan yhä parempia tuloksia kuin liikkumalla omissa pikku ympyröissämme. Vain muutamat maamme ufo-tutkijoista ovat havainneet tämän työn hedelmällisyyden ja tärkeyden. Toivottavasti tulevaisuus tuo myös Suomeen yhtenäisen, kansainvälisestikin kantaaottavan ufo-tutkijoiden ryhmän, joka todella haluaa perehtyä ufo-ilmiön globaaliin luonteeseen ja tutkia sitä mahdollisimman objektiivisesta näkökulmasta, pyrkien välttämään ufo-tutkimuksille toisarvoisia seikkoja.

Eräitä suomalaisia ufo-tapauksia

Kuuskajaskarin outo valoilmiö

Helmikuun 3:ntena päivänä 1971 noin kello 21.28 havaitsi Kuuskajaskarin linnakkeen vartiomies, tykkimies Simo Jouhilampi suunnassa 48° noin 8 kilometrin päässä (myöhemmin hän ei ole ollut varma etäisyydestä) hieman puiden latvojen yläpuolelta nousevan valoilmiön. Se oli yläosaltaan kirkkaan valkoinen ja alaosaltaan »kytevän nuotion» punainen. Muodoltaan se oli ylösalaisin käännetyn lautasen muotoinen, jonka yläosassa oli kupu.

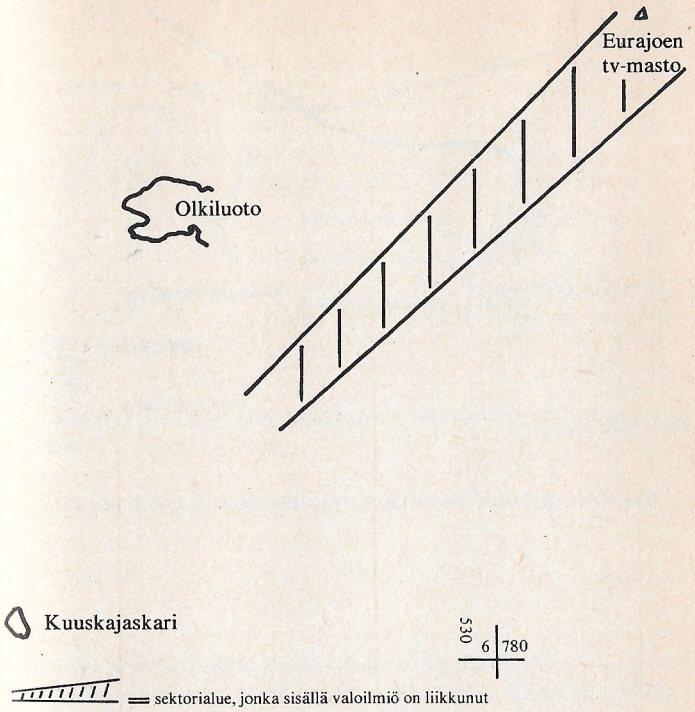

Sektori, jossa Kuuskajaskarin 3.2.1971 illan valoilmiö havaittiin.

Tykkimies Jouhilampi tarkasteli ilmiötä kiikarilla ja totesi sen nousevan ylös Eurajoen televisiomaston vasemmalta puolelta. Ilmiö nousi hieman maston yläpuolelle, missä se sitten pysähtyi, ja osa valkoisesta alueesta peittyi vihreään valoon. Kiikarilla katsottuna esine oli noin 20 -piirun-levyinen. Se

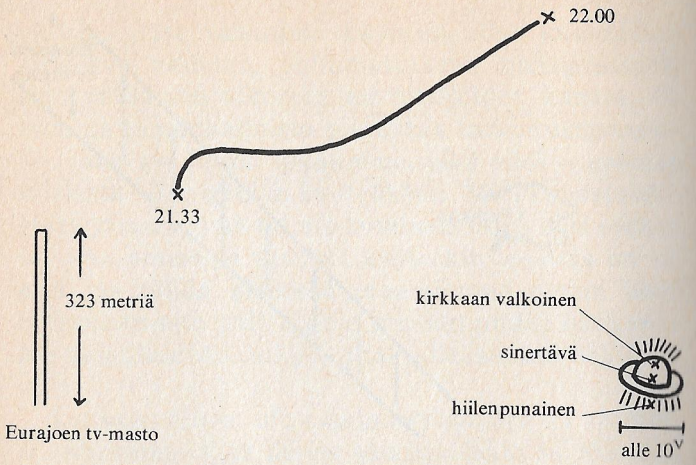

Alikersantti Alinin havainnot pystytasossa (Kuuskajaskari).

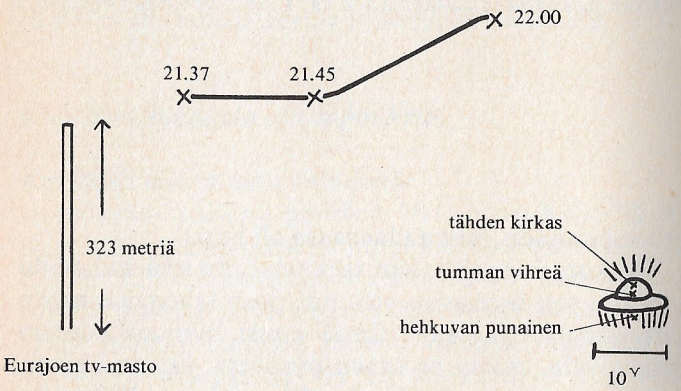

Tykkimies Elosen havainnot pystytasossa (Kuuskajaskari).

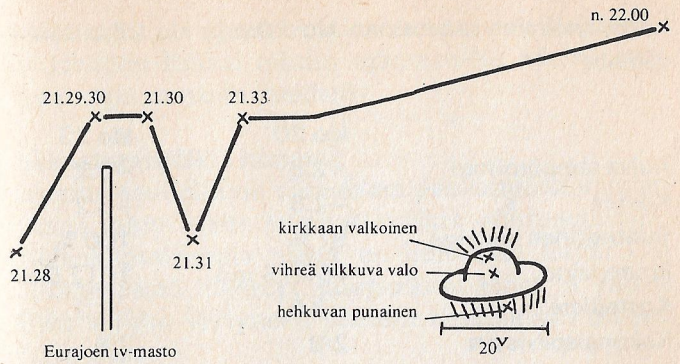

Tykkimies Jouhilammen havainnot pystytasossa (Kuuskajaskari).

pysyi paikoillaan noin minuutin ajan vihreän valon vilkkuessa noin sekunnin väliajoin. Tämän jälkeen esine liikkui oikealle suuntaan 55° pysyen kuitenkin samalla korkeudella. Tämä liike kesti noin 15 sekunnin ajan, ja sitten esine pysähtyi pariksi sekunniksi, ja alkoi laskeutua melko nopeaa vauhtia. Se laskeutui noin kymmenessä sekunnissa puoleenväliin Eurajoen televisiomastoa ja pysähtyi. Tämän tarkastelun tuloksena otti tykkimies Jouhilampi yhteyden esimiehiinsä ja kertoi heille näkemästään.

Kun Jouhilampi jälleen näki esineen, se oli nousemassa etuoikealle, noin 70° kulmassa sekä liikkui tasaisesti ja hitaasti ja nousi hivenen yli Eurajoen maston korkeuden. Tähän nousuun kului aikaa noin puoli minuuttia. Noin kello 21.30 aikaan esineen nousu muuttui vaakasuoraksi lennoksi. Tässä vaiheessa Kuuskajaskarin linnakkeen päällikkö, luut-

Kuuskajaskarin sääaseman klo 20:n ja klo 23:n säähavainnot

	klo 20	klo 23
Kuiva lämpömittari	−2.6	−3.2
Kostea »	−2.8	−3.2
Suhteellinen kosteus	97 %	100 %
Ilmanpaine	1008.9 mb	1012.6 mb
Kostepiste	−3.0	−3.3
Kokonaispilvisyys	2/8	7/8
Pilven laatu	ALAPILVI	ALAPILVI
Pilven korkeus	550 m	550 m
Näkyvyys	25 km	25 km

Vaikka säähavainnoissa näkyy pilviä, niin n. klo 21.30–22.00 sää oli erittäin kirkas, jolloin tähdet ja muut valot näkyivät erittäin selvästi.

Kuuskajaskarin sääaseman säähavaintoja 3.2.1971.

nantti Pentti Hänninen ja tkm. Jouhilammen kaksi palvelustoveria alikersantti Antero Alin ja tykkimies Matti Elonen saattoivat seurata esineen kulkua.

Esine eteni oikealle, hivenen Eurajoen maston yläpuolella vaakasuoraan, ja pysähteli välillä noin 15 sekunnista kolmeen minuuttiin. Pysähdyksiä oli kaiken kaikkiaan noin 20, liikettä kesti 5–10 sekuntiin ja se oli tasaista sekä nopeaa. Noin kello 21.55 ilmiö häipyi näkyvistä.

Ilmiön olivat muiden ohella nähneet myös linnakkeen päällikön rouva Ulla Hänninen sekä tarkastuskierroksella ollut päivystävä upseeri ylikersantti Antero Elomäki. Ylikersantti Elomäki havaitsi ilmiön ilman, että kukaan olisi hälyttänyt hänet sitä katsomaan. Kuuskajaskarin linnakkeen henkilökunnan ja

mainittujen varusmiespalveluaan suorittaneiden henkilöiden lisäksi tehtiin mantereelta käsin myös havaintoja samasta ilmiöstä.

Laskeutumisjälkiä lumessa

Rauman seudulla on viimeisten puolentoista vuoden aikana tehty useita huomattaviakin ufo-havaintoja. Mielenkiintoisimpia niistä on kuitenkin Lapin (Tl) Kullanperästä löydetyt salaperäiset jäljet ja yhden jäljen sivulta löytyneen mustan nokimaisen aineen tutkimukset.

Näiden outojen jälkien syntymiselle pienelle metsäaukealle ja erään isän ja pojan tekemän ufo-havainnon kesken saattaa olla syy-yhteys. Ufo-havainto tehtiin 5:ntenä päivänä maaliskuuta 1971 ja jäljet metsäaukealta löydettiin 12:ntena huhtikuuta 1971.

Maaliskuun 5:ntenä päivänä 1971 olivat maanviljelijä Eino Peltomaa ja hänen poikansa, koululainen Harri Peltomaa Lapin Kullanperässä sijaitsevan kotinsa pihamaalla, kun he äkkiä näkivät oudon pystysuorassa lentävän munanmuotoisen esineen liikkuvan heidän piha-alueensa ylitse itä-länsi -suunnassa. Siitä jäi jälkeen pitkä hitausliekkiä muistuttava valojuova. Esineen ja jättöjuovan kirkkaus valaisi piha-alueen niin, että siellä olisi voinut tehdä suurtakin tarkkuutta vaativaa työtä, havainnontekijät kertoivat. Esine oli noin 60–70 senttimetrin kokoinen – näennäinen läpimitta – ja se oli väriltään kirkkaan valkoinen. Molemmat havainnontekijät sanoivat, että heistä se näytti laskeutuvan noin kilometrin päässä sijaitsevaan metsään. He eivät kuitenkaan lähteneet tarkistamaan, oliko esine laskeutunut vai ei. Noin kuukautta myöhemmin huhtikuun 12:ntena päivänä löydettiin paikalta, johon havainnontekijät arvioivat esineen mahdollisesti laskeutuneen, kaksi outoa jälkeä.

Jäljet olivat keskellä metsää sijaitsevalla, noin 10

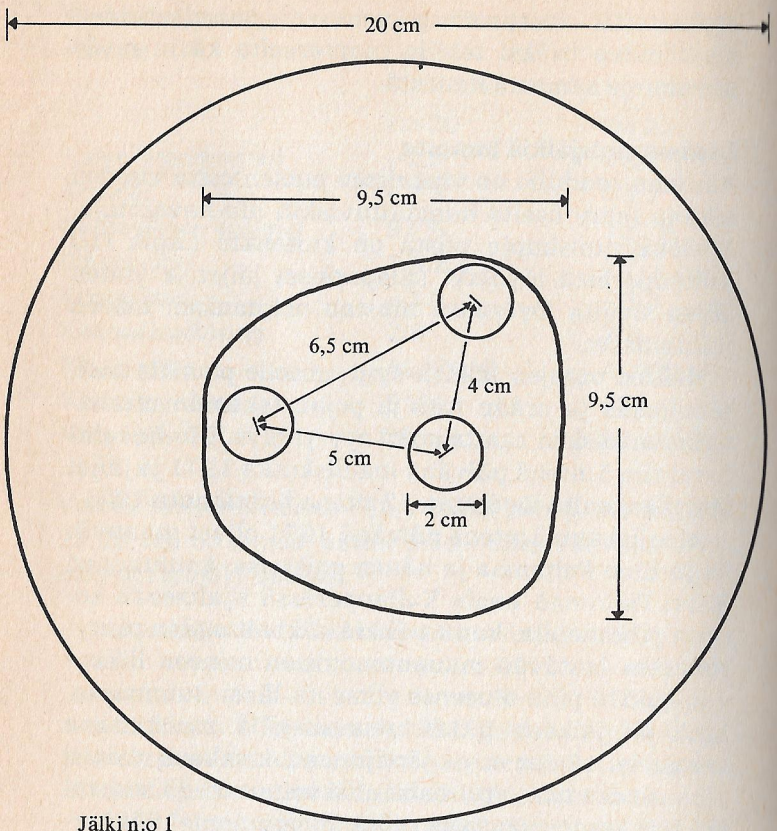

Jälki n:o 1

Lapin (Turun lääni) Kullanperästä löydetyt jäljet.

metrin läpimittaisella aukealla, sen pohjoispäässä. Tuona päivänä oli Rinteen aviopari – ko. metsän omistajat – tarkastelemassa kaadettujen runkojen poiskuljetusmahdollisuuksia, kun he tulivat pienelle aukealle noin 300 metrin päähän kodistaan ja löysivät lumesta kaksi painautumaa, joiden ympärillä oli noin 20 senttimetrin levyinen lautasmainen jälki.

Rinteet kutsuivat paikalle sanomalehti »Länsi-Suomen» toimittajan Antti Rouhion, joka valokuvasi jäljet. Toisen jäljen vasemmalta reunalta löydettiin myös outoa mustaa ainetta, jota toimittaja Rouhio otti tulitikkurasiaan talteen. Löytöpäivänä Rinteet olivat kumartuneet haistelemaan jälkiä ja havainneet niissä »rikin» tuoksun. Seuraavana päivänä he molemmat olivat sairastuneet äkisti vatsakipuihin, ripuliin ja pahoinvointiin (viittaan radioaktiivisen säteilyn aiheuttamiin oireisiin).

Mitä sitten tulee jälkien tutkimuksiin, voin mainita seuraavaa: Tiedot löydöstä tulivat ufo-tutkijoille sanomalehti »Länsi-Suomen» kautta. Turun UFO Kerho ry:n jäsen U. Heinonen otti yhteyttä sanomalehdessä julkaistun uutisen kirjoittajaan, toimittaja Rouhioon. Hän lupautui järjestämään asian niin, että tutkijoilla olisi mahdollisuus päästä paikalle. Myös tekijä kuului tähän tutkimusryhmään.

Rinteen pariskunta vei tutkimusryhmän jälkien löytöpaikalle. Jäljet sijaitsivat metsäaukean pohjoispäässä. Ensimmäisenä löytöpäivänä oli paikalla ollut noin 20 senttimetriä lunta, mutta 24:ntenä päivänä huhtikuuta, jolloin tutkimusryhmä oli paikalla, se oli jo sulanut, mutta erittäin soinen maaperä oli yhä vahvassa roudassa. Tulkoon tässä välihuomautuksena mainituksi, ettei lumesta löydettyjen jälkien ympärillä eikä koko metsäaukealla ollut mitään muita jälkiä kuin nämä kaksi. Ihmisiä siellä ei ollut käynyt viimeisen lumisateen jälkeen.

Jäljet olivat painuneet routaiseen maaperään noin

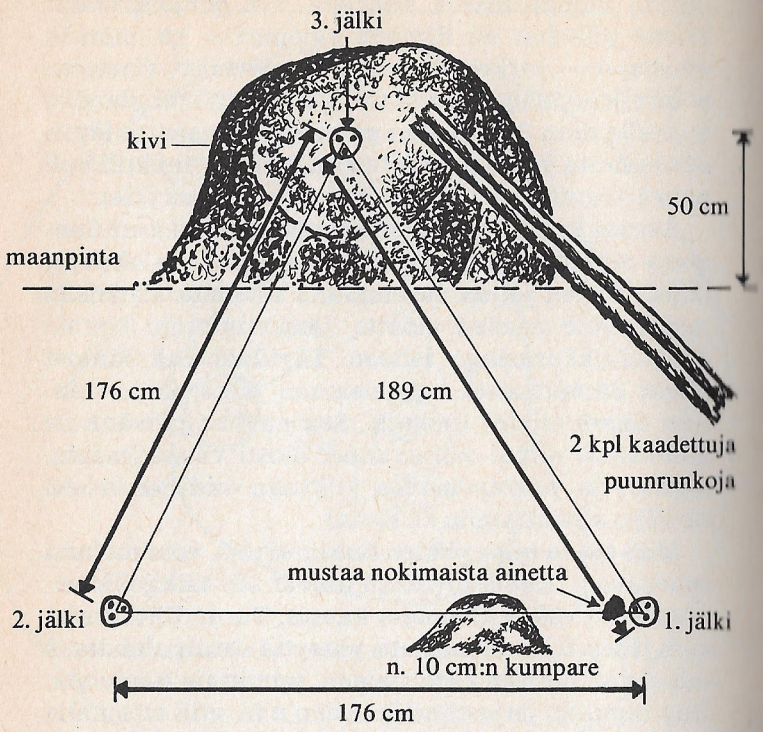

Jäljet maastossa (Kullanperä).

viiden senttimetrin syvyyteen. Ne olivat kolmion muotoisia, 9,5 senttimetrin läpimittaisia painaumia, joiden pohjassa oli kolme pienempää – kahden senttimetrin läpimittaista ja syvyistä – reikää. Isojen jälkien etäisyys toisistaan oli 176 senttimetriä. Tutkijat etsivät paikalta mahdollisia lisäjälkiä, joita sitten löytyikin yksi. Tämä sijaitsi kahden muun jäljen pohjoispuolella olevassa kivessä, 50 senttimetriä muita jälkiä korkeammalla, mutta oli yksityiskohdiltaan edellisten kaltainen, vaikka tässä jäljessä ei tietenkään ollut syvyyttä.

Kolmas jälki oli 189 senttimetrin päässä siitä jäljestä, jonka viereltä lumen päältä oli löydetty toimittaja Rouhion talteen ottamaa mustaa nokimaista ainetta, kun taas sen etäisyys toisesta maaperässä olevasta jäljestä oli 176 senttimetriä (Ks. kuvasivuja).

Palatkaamme nyt löydetyn mustan aineen tutkimuksiin. Toimittaja Rouhion tulitikkurasiaan ottama aine oli jäänyt hänen autoonsa yöksi. Siirtäessään ainetta tulitikkurasiasta parempaan säilytysastiaan, hän huomasi, että aine oli yön kuluessa käyttäytynyt omituisesti. Lumen pinnalta kerätty aine oli sulanut mukanatulleen lumen ansiosta kuumassa autossa ja muodostunut pallomaiseksi kokonaisuudeksi. Tätä palloa ympäröi aamulla kelmumainen pinta, jonka sisällä lumesta sulanut vesi ja siihen sekoittautumaton aine olivat. Kun aine siirrettiin, pallo hajosi ja muodosti suuren määrän pienempiä palloja.

Toimittaja Rouhio antoi ko. aineen erään raumalaisen laboratorion tutkittavaksi, mutta laboratorion tutkijat eivät kyenneet selvittämään aineen koostumusta. Nyt sanomalehti »Länsi-Suomen» uutispäällikkö Kurt Lindström toimitti näytteen Valtion Teknilliseen Tutkimuslaitokseen ja pyysi nimenomaan, että tulokset saataisiin myös julkaista.

VTT (= Valtion Teknillinen Tutkimuslaitos) suoritti

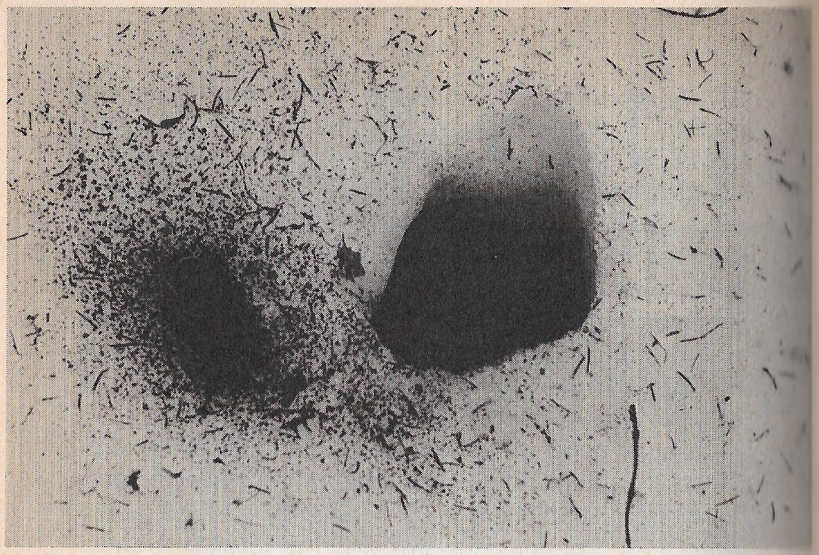

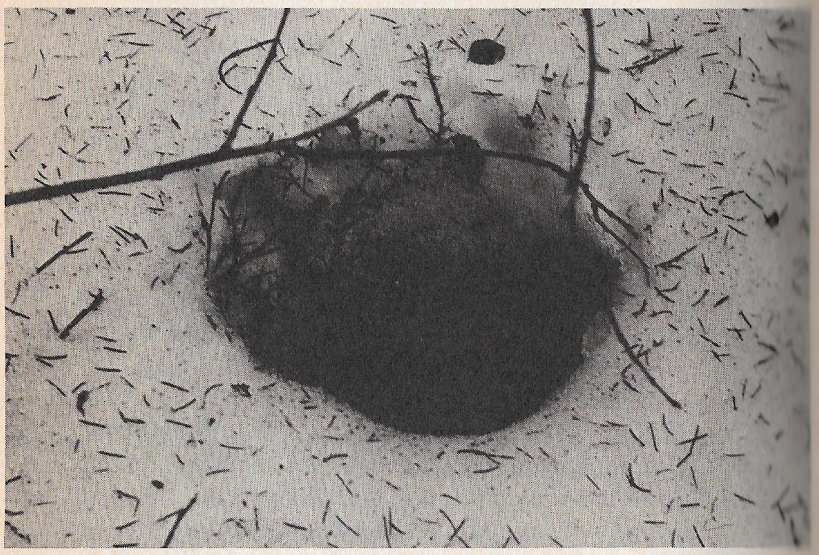

Lapin (T1) Kullanperästä löydetyt jäljet lähikuvina. Yllä jälki n:o 1, jonka vasemmalla puolella näkyy mustaa »siitepölyä». Alla valokuva toisesta maasta löytyneestä jäljestä.

aineesta Kemiallisteknillisessä laitoksessa tutkimuksen ja antoi siitä kirjallisen lausunnon, joka julkaistiin sanomalehti »Länsi-Suomen» n:o:ssa 29.4.1971. Lausunto oli seuraava:

»Tutkimusselostus N:o A 1780/71.

Tilaaja: Oy Länsi-Suomi, Kaivopuistontie 1, 26100 Rauma.

Tilaus: 14.4.71/ Kurt Lindström

Näyte: Likaa lumen pinnalta

Tehtävä: Analyysi

Tutkimuksien tulokset:

Tutkittavana ollut näyte todettiin mm. mikroskooppisen tarkastelun ja röntgenspektrometrisen analyysin perusteella lähinnä osittain palaneeksi mahdollisesti kasvimateriaalista peräisin olevaksi kuitumaiseksi aineeksi.

Otaniemessä huhtikuun 22. päivänä 1971

VALTION TEKNILLINEN TUTKIMUSLAITOS

Kemiallisteknillinen laboratorio

Vt. laboratorionjohtaja (Leima) K. Heinonen

Tutkija t. Inkeri Komsi»

Miksi VTT ei kyennyt analysoimaan ainetta tarkemmin? Lausunto oli varsin pyöreä ja mitäänsanomaton niin suuren tutkimuslaitoksen aineanalyysin tulokseksi. Tutkija, maisteri Komsi, kertoi »Länsi-Suomelle», että näytteen vähäinen määrä rajoitti osaltaan tutkimuksia. Jos tämä pitäisi paikkansa, niin miten on mahdollista esimerkiksi suorittaa analyysejä joistakin ehkä silmille näkymättömistä pieneliöistä — kuka yrittää huiputtaa ketä? Entä sitten elektronimikroskooppiset tutkimukset? Ne olisivat varmasti antaneet tuloksen aineen alkuperästä ja rakenteesta, jos se on jotakin tunnettua ainetta. VTT:n lausunto tuntuu olevan tri Wiikin »tiskivesiluokkaa». Onhan tietysti selvää, että VTT menettäisi luottamuksensa siihen riippuvuussuhteessa olevien eri laboratorioiden osalta, jos se ilmoittaisi ettei se kykene analysoi-

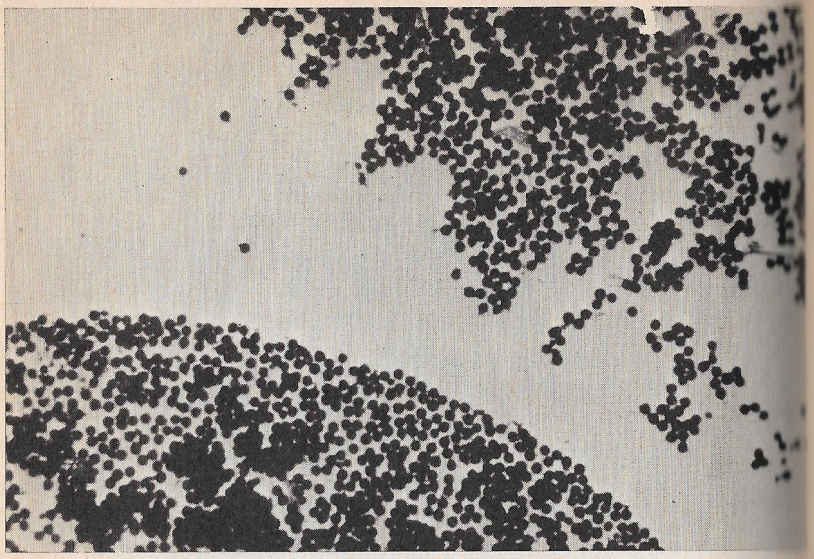

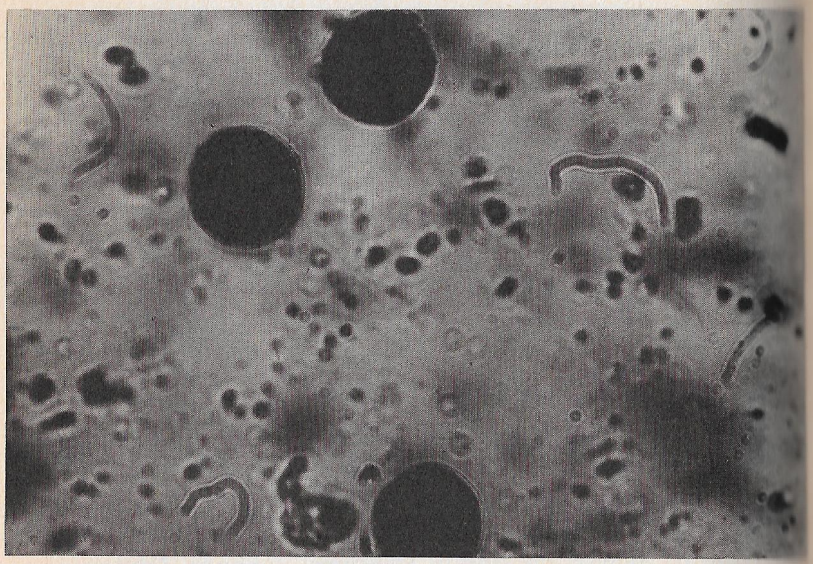

Yllä 25-kertainen suurennus mustasta »siitepölystä». Alla 250-kertainen suurennus samasta aineesta. Tässä kuvassa on jo selvästi havaittavissa aineen pallomaisuus.

maan jotakin ainetta.

Ennen VTT:n lausuntoa oli kirjoittaja toimittanut aineen näytteen Turun Yliopiston maaperägeologian laitokselle tutkittavaksi. Kun puhelimitse sovin näytteen tuomisesta Yliopistoon, oltiin halukkaita tutkimaan sitä. Toimitettuani näytteen Maaperägeologian laitokselle 26.4.71 katseltiin sitä pullon seinämän lävitse, ja sanottiin sen olevan selvästi tavallista turvetta. Kuitenkin sitä tarkasteltiin mikroskoopeilla, ja silloin alkoi laitoksessa vilinä. Vaikka olin toimittanut näytteen juuri ennen sulkemisaikaa, kutsuttiin paikalla olleet tutkijat tarkastelemaan mikroskoopissa olevaa ainetta. Näyteosalle suoritettiin pikainen preparointi, ja mikroskooppista tarkastelua jatkettiin useiden henkilöiden voimalla.

Tarkastelun tuloksena minulle ilmoitettiin saman tien, että aine muistutti siitepölyä, ja että sitä haluttiin tutkia edelleen. Minun käskettiin soittaa ja tiedustella tuloksia seuraavan viikon keskiviikkona eli 5:ntenä päivänä toukokuuta. Mainittuna päivänä soittaessani puhelimella tutkimuksien tuloksista, sain kuulla, että tutkimuksia johtanut maisteri oli kenttäkoulutustilaisuudessa poissa Turusta ja pyydettiin ottamaan yhteyttä uudelleen 10:ntenä päivänä toukokuuta, koska kukaan muu ei voinut kertoa niistä mitään. Tein työtä käskettyä ja otin uudelleen yhteyden pyydettynä ajankohtana. Tällöin tutkimuksia johtanut maisteri oli paikalla, mutta ilmoitti tutkimuksien olevan kesken, ja taas pyydettiin tiedustelemaan niistä uudelleen 17:ntenä päivänä toukokuuta.

Tuolloin soittaessani sain kuulla, että maisteri oli taas poissa, eikä kukaan muu saanut kertoa tutkimuksista mitään. Puhelimessa oli tuolloin naishenkilö, ja häneltä »lipsahti», että Maaperägeologian laitoksen esimies oli myös kiinnostunut aineesta, mutta ei ollut valitettavasti tavattavissa. Nyt pyydettiin

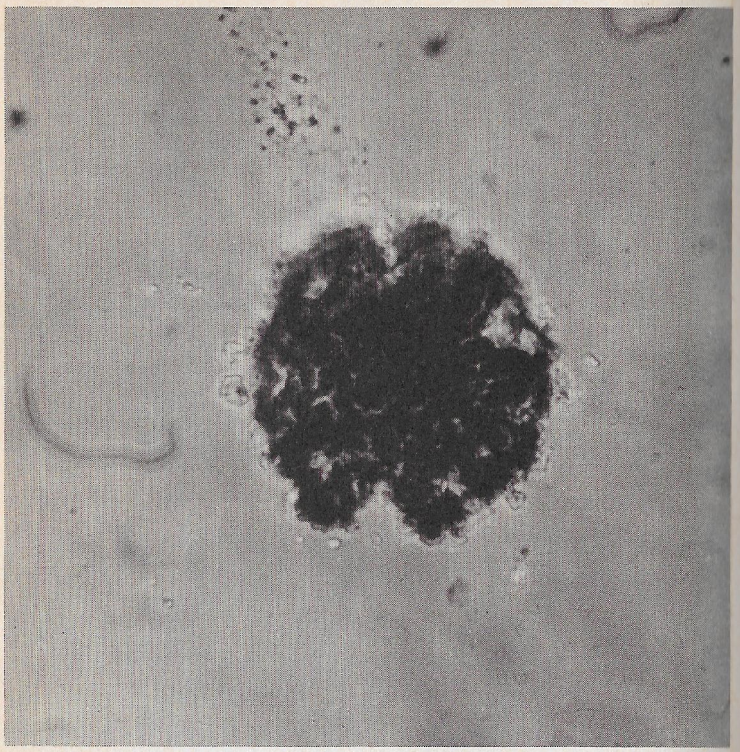

250-kertainen suurennus yhdestä mustasta »siitepölypallosta» kahden lasilevyn väliin murskattuna. (Valokuvat sanomalehti »Länsi-Suomen» arkistosta, valokuvaaja toimittaja Antti Rouhio.)

palaamaan asiaan 21:ntenä päivänä toukokuuta. Noin kuukausi oli kulunut tutkimuksien aloittamisesta, kun 21:ntenä päivänä sain maisterin »langan päähän».

Maisteri ilmoitti, että tutkimuksissa oli todettu aineen olevan mahdollisesti lehmuksen siitepölyä. Kun kysyin miksi hänen esimiehensä oli kiinnostunut aineesta ja mitä mieltä hän oli sen koostumuksesta ja alkuperästä sain mielestäni kiertelevän vastauksen — esimies oli ollut samaa mieltä, lehmuksen siitepölyä.

Tämän viimeisen tiedustelun aikana kysäisin myös mahdollisuutta saada tutkimuksista kirjallista lausuntoa, jolloin maisteri sanoi, että virallista lausuntoa ei voida antaa, mutta epävirallisen kylläkin — mikäli joku suostuu allekirjoittamaan sen. Vielä tätä kirjoittaessani ei sen paremmin virallista kuin epävirallistakaan kirjallista tutkimustulosta ole kuulunut minulle.

Jäljistä otettujen valokuvien, jotka ovat peräisin »Länsi-Suomen» arkistosta, joukossa on myös kuva, joka on otettu mustasta aineesta ykkösjäljen vasemmalta puolelta. Kuvassa näkyvät sekä aine että jälki.

Valokuvia tarkasteltaessa herää kysymys siitepölystä, johon faktoihin kiintyneiden tiedemiesten on varmasti vaikea vastata. Miten on selitettävissä että talvella lumen päällä yhdessä noin 5—8 senttimetrin läpimittaisessa kasassa on siitepölyä, kun lehmuksia ei ole lähellä? Vastaus on tietysti, että tuulihan sen sinne on »plotannut!» Vielä mitä! Toisaalta tämän teorian esittäminen vaatii tiettyä luonteenlujuutta »tiedemiehiltä». Olisi tässä yhteydessä ollut mielenkiintoista esittää tiedemiesten vastaus siitä, miksi mustaa siitepölyä tai kuitumaista jätettä ei ollut kuin mainitulla 5—8 senttimetrin alueella. Tämä tuulen mukana »liihotellut» aine on sitten varmasti »kaivanut» paikalta löydetyt kuopat ja roiskinut sammalta

kuoppien ympärille ja puristanut kiven kyljessä olleen jäljen selvästi havaittavaksi.

Näyttää siltä, että »mustaa ainetta» ei ole tutkimuksista huolimatta pystytty selvittämään kunnolla. Jos kerran tiedemiehet eivät kykene selvittämään jonkin aineen koostumusta, niin kuinka he voivat vaatia luottamaan erilaisiin selityksiinsä niitä henkilöitä, jotka ovat ufo-tutkimuksien parissa joutuneet moisten aineiden kanssa tekemisiin? Olisiko mahdollista, että kykenemättömyyden — tämä ei tarkoita sitä, etteivät tiedemiehet yleensä kykenisi tekemään analyysejä — tunnustaminen pudottaisi tiedemiehet alas siltä jalustalta, jonka he ovat luoneet tieteen nimissä? Tiede sinänsä ei ole väittänyt olevansa aina oikeassa, vaan sen ovat tehneet tieteen nimissä työskentelevät hyvin erilaiset ihmiset.

Loppusanat

Kolme viimeistä vuotta tulevat ilmeisesti jäämään ihmiskunnan historian lehdille lähtemättömästi. Toteutuihan vuonna 1969 vihdoinkin ihmisen vuosisatainen haave Kuuhun pääsemisestä. Emme vielä edes kykene arvailemaan koko tämän tapahtuman merkittävyyttä, ja tällä hetkellä tuntuvat hieman naurettavilta väitteet hukkaanheitetyistä rahoista. Väitetään, että avaruuslentoihin käytetyt rahat olisi voitu käyttää paljon hyödyllisemminkin maanpäällisten ongelmien ratkaisemiseen.

Ne kritikoijat, jotka arvostelevat avaruusmatkailua rahan ja ajan tuhlauksena, eivät ilmeisesti ole tulleet ajatelleeksi sitä, että apu maanpäällisiin ongelmiin saattaa tulla avaruustutkimuksen »lieveilmiönä». Kehitys maapallollamme on tähänkin asti kulkenut rohkean löytöretkeilyn myötä.

Myös ne henkilöt, jotka tunteenomaisen kielteisesti suhtautuvat ufojen ongelmaan, ovat mielestään saaneet avaruuslennoista uuden argumentin kielteisten asenteittensa tueksi ja perusteluiksi. Lainattakoon tässä pieni katkelma erään lehtimiehen, Chapman Pincherin, jo ennen kuumatkoja kirjoitetusta artikkelista »Daily Expressistä» 30.5. 1971. Hän kirjoitti seuraavaa:

»Yksi Apollolentojen tehtävä on lopettaa myytti lentävistä lautasista. Muistakaa kaikki nuo avaruudessa vietetyt tunnit, joiden aikana ei nähty yhtään lautasta. Miten siis joku voi väittää nähneensä niitä maasta?»

Yleinen suhtautuminen ufo-ilmiöön on verrattavissa tähän lausuntoon. Suhtautuminen tähän ongelmaan nykyaikana on täsmällinen kertaus keskiaikaisesta pelosta ja merkeistä taivaalla, jolloin havainnontekijöitä vainottiin noitina ja poltettiin roviolla paholaisen karkottamiseksi. Samantapainen »noitavaino» on käynnissä, nyt vain havainnontekijät ovat »höyrypäitä» ja havainnot ufoista näiden »höyrypäiden» mielikuvituksessa syntyneitä toiveajatuksia ehkä paremmasta maailmasta ja huomispäivästä.

Ufo-tutkimuksia, sen eri teorioita yhdistää yksi side, jota tuskin monet ufo-ongelmaan perehtyneet kieltänevätkään. Tämä rengas, joka yhdistää kaikki teoriat toisiinsa on se, että MAAPALLO ON TARKKAILUN ALAISENA. Mitä ja mistä tarkkailijat ovat, siitä kiistellään — ei niiden olemassaolosta. Vastaukset tarkkailijoiden alkuperästä ovat meille vielä asia, joka on »hämärän rajamailla», ja vastauksien antaminen on spekulointia. Se on löydettävissä vain tuntemalla ufojen todellinen luonne ja alkuperä.

Tämän kirjan tarkoituksena ei ole ollut esiintyä

»ufo-raamattuna», vaan perehdyttää ihmisiä ufojen moninaiseen maailmaan ja niiden tutkimuksiin. Olen varma, että ufojen arvoitusta ei ratkaista vain järjettömästi niihin uskoen, vaan vaikeudet on voitettava intensiivisellä tutkimuksella. Perusta tutkimuksille on luotava mahdollisimman monipuolisella ufo-aineistoon tutustumisella, sillä perehtyminen syvällisesti ufojen tutkimuksiin, teorioihin ja havaintokertomuksiin on ainoa tie, jota voidaan käyttää kiellettäessä tai myönnettäessä ufo-ongelman todellisuus. Tunteenomaisella suhtautumisella, kielloilla ja puolustuksilla ei ole mitään merkitystä ufo-tutkimuksissa, eivätkä ne myöskään tule koskaan antamaan meille vastausta kysymykseen: Omistammeko me maapallomme edelleen, vai onko pieni planeettamme siirtymässä ufo-kansan haltuun?

Liite

APRO

Johto:

Kansainvälinen johtaja	Leslie J. Lorenzen
Tutkimusjohtaja	Richard Greenwell
Tutkimussihteeri	Coral E. Lorenzen
Jäsenasioiden sihteeri	Madeleine H. Cooper

Konsultoivat tiedemiehet:

Anatomia	Kenneth V. Anderson	filosofian tohtori
Astrofysiikka	Richard C. Henry	» »
Biofysiikka	John C. Munday	» »
Biokemia	Vladimir Stefanovich	» »
Biologia	Robert S. Mellor	» »
Eksobiologia	Frank B. Salisbury	» »
Filosofia	Robert F. Greegan	» »
Filosofia	Elmerson W. Shideler	» »
Fysiikka	Rene J. Hardy	» »
Fysiologia	Harold A. Gahn	» »
Geokemia	Harold A. Williams	» »
Geologia	Philip Steff	» »
Ilmailu	Rayford R. Sanders	luonnont. maist., koneins.
Kielitiede	P.M.H. Edwards	filosofian tohtori
Lääketiede	Benjamin Sawyer	lääketieteen tohtori

Matematiikka	G.K. Ginnings	filosofian tohtori
Metallurgia	Robert W. Johnson	» »
Metallurgia	Walter W. Walker	» »
Optiikka	B. Roy Frieden	» »
Psykiatria	L. Gerald Laufer	lääketieteen tohtori
Psykologia	L. Leo Sprinkle	filosofian tohtori
Seismologia	John S. Deer	» »
Siviili-insinööri-koulutus	James A. Harder	» »
Säteilyfysiikka	Horace C. Dudley	» »
Tieteellinen koulutus	A. Henry Swann	tieteellisen koulut. tri
Tietokone-teknologia	Vlastimil Vysin	filosofian tohtori
Tähtitiede	Leo Vern Standeford	» »
Uskonto	Robert S. Ellewood	» »
Valtameren-tutkimus	Dale E. Brandon	» »

Kaikki edellä luetellut tiedemiehet ovat alansa asiantuntijoita ja hoitavat mm. edustamiensa yliopistojen alan professuureja.

APRO:n osoite on: Aerial Phenomena Research Organization, INC. 3910 E. Kleindale Road, Tucson Arizona 85712, USA.

Ufo-järjestöjä

Suomessa

Interplanetistit ry. — Interplanetisterna rf. Postilokero 10101, Helsinki 10.

Pohjois-Suomen UFO-Tutkimus ry. Rommakonkatu 7 C, Oulu.

Kansainvälinen UFO Tutkimusvirasto. Postilokero 92, 20100 Turku 10.

Turun UFO-kerho ry. Murtomaantie 14, Turku.

Ulkomailla

APRO (Aerial Phenomena Research Organization). 3910 E. Kleindale Road, Tucson, Arizona 85716, U.S.A.

Aerial Research Systems. P.O. Box 343, Orange, California 92669, U.S.A.

BUFORA (British Unidentified Flying Object Research Association). 3 Devenich Road, Weeke, Winchester, Hants., England.

C.E.P.A. 69 rue de la Tombe-Issoire, Paris 14e, France.

G.I.C.O.F.F. Ahrenbergsgatan 14 A, 416 73 Göteborg, Sverige.

John A. Keel. Specialised Research, P.O. Box 351, Murray Hill Station, New York, N.Y. 10016, U.S.A.

Lumiéres dans la Nuit. »Les Pins» 43-le Chambon-sur-Lignon, France.

New Zeeland Scientific Space Research, P.O. Box 21-007, Henderson New Zeeland.

NICAP (National Investigations Committee on Aerial Phenomena). 1536 Connecticut Avenue, N.W., Washington 36, D.C., U.S.A.

Norrköping UFO Förening. Box 9024, S-600 09 Norrköping, Sverige.

Kirjallisuutta

Suomenkieliset

Adamski, George, *Olen ollut lentävällä lautasella.* Porvoo 1962.

Däniken von, Erich, *Vieraita avaruudesta.* Helsinki 1968.

Däniken von, Erich *Takaisin tähtiin.* Helsinki 1970.

Edwards, Frank, *Lentävien lautasten arvoitus.* Helsinki 1968.

Edwards, Frank, *Tieteen tavoittamattomissa.* Helsinki 1970.

Fry, Daniel W., *Lentävät lautaset kertovat.* Porvoo 1962.

Leslie, Desmond ja Adamski, George, *Lentävät lautaset – onko niitä?,* I ja II. Porvoo 1962.

Lilius-Mustapa, Margit, *Ihminen ja avaruuden avautuminen.* Hyvinkää 1967.

Khuon von, Ernst, *Tulivatko jumalat tähdistä.* Helsinki 1971.

Kuningas, Tapani, *UFOja Suomen taivaalla.* Helsinki 1970.

Kuningas, Tapani, *UFOjen jäljillä,* Helsinki 1971.

Rehn, K. Gösta, *Lentävät lautaset.* Helsinki 1968.

Rehn, K. Gösta, *UFO – uusinta tietoa lentävistä lautasista.* Helsinki 1970.

Telano, Rolf; Borealis, *Tulemme avaruudesta.* Helsinki 1966.

Vieraskielisiä:

Arnold, Kenneth A. and Ray Palmer, *The Coming of the saucers.* New York 1952.

Brender, Albert K., *Flying saucers and the three men.* Clarksburg 1962.

Bowen, Charles, *The Humanoids. A Survey of worldwide reports of landings of unconventional aerial objects and their alleged occupants.* London 1969.

Fort, Charles, *The Book of the Damned.* New York 1940.

Fort, Charles, *Lo!* New York 1941.

Fuller, John G., *Incident at Exter; the story of unidentified flying objects over America today.* New York 1966.

Fuller, John G., *The Interrupted Journey.* New York 1966.

Conzales Ganteaume, Horacio, *Platıllos voladores sobre Venezuela.* Caracas 1961.

Hall, Richard H., *The Ufo-Evidence.* Washington 1964.

Jessup, Morris K., *The case for the UFO, unidentified flying objects.* New York 1955.

Jung, Carl Gustav, *Flying saucers; a modern myth of things seen in the skies.* New York 1959.

Keel, John A., *UFOs: Operation Trojan Horse.* New York 1970.

Keyhoe, Donald E., *The flying saucer conspiracy.* New York 1955.

Le Poer Trench, Brinsley, *Operation Earth.* London 1969.

Lorenzen, Coral E., *Flying saucers the startling evidence of the invasion from outer space.* New York 1966 (Alkuperäinen nimi: The Great flying saucer hoax. New York 1962.)

Lorenzen, Coral E. and Jim, *UFOs over Americas.* New York 1968.

Lorenzen, Coral E. and Jim, *UFOs the whole story.* New York 1969.

Michel, Aimé, *Flying saucers and the straight-line mystery.* New York 1958.

Ruppelt, Edward J., *The report on unidentified flying objects.* New York 1956.

Sanderson, Ivan T., *Uninvited visitors.* New York 1967.
Santesson, Hans Stefan, *Flying saucers in fact and fiction.* New York 1968.
Saunders, David R. and R. Roger Harkins, *UFOs? Yes!, where the Condon Committee went wrong.* New York 1968.
Scientific Study of unidentified flying objects, conducted by the University of Colorado under contract No. F44620-67-0035. Dr. Edward U. Condon, scientific director. Daniel S. Gillmor, editor. New York 1969.
Steiger, Brad, *Strangers from the skies.* New York 1966.
Vallée, Jacques, *Anatomy of a phenomenon; unidentified objects in space – a scientific appraisal.* Chicago 1965.
Vallée, Jacques, *Challenge to science; the UFO enigma.* Chicago 1966.
Watkins, Alfred, *The old straight track.* London 1925.
Wise, David and Ross, Thomas B., *The invisible Governement.* London 1965.

Vieraskielisiä UFO-lehtiä

APRO BULLETIN (osoite mainittu ufo-järjestöjen luettelossa).
AWARENESS, Journal of contact (U.K.), J. Goddard, Wynchlands, Walton Bridge Road, Shepperton, Middlesex, England.
BUFORA JOURNAL (osoite mainittu ufo-järjestöjen luettelossa).
FLYING SAUCER REVIEW. 21 Cecil Court, Charing Cross Road, London W.S.2, England.
FLYING SAUCERS. Amherst Press, Amherst, Wisconsin, Arizona, U.S.A.
LUMIÉRES DANS LA NUIT. (osoite mainittu ufo-järjestöjen luettelossa).
ORBIT. 41 Denham Gardens, Felham, Newcastle-upon-Tyne 5, England.
SAUCER NEWS. P.O. Box 163, Fort Lee, N.J., U.S.A.
SPACEVIEW. (osoite mainittu ufo-järjestöjen luettelossa; Uusi Seelanti)
UFO INVESTIGATOR, THE (osoite mainittu ufo-järjestöjen luettelossa: NICAP).

Suomenkielisiä UFO-lehtiä

Ufoaika, pl. 914, 00101 Helsinki 10.

Perusteellinen kotimainen ufokirja, joka koostuu parhaista sekä koti- että ulkomaisista lentäviä lautasia koskevista havainnoista. Saamme kuulla muun muassa brasilialaisen Itaipun linnoituksen mielenkiintoisista ilmiöistä, joiden yhteydessä kaksi vartiosotilasta sai vaikeita palovammoja, ja niin sanotusta Villas Boasin tapauksesta, joka on kenties hämmästyttävimpiä kaikista ufoilmiöistä. Mukana on myös uusimpia Suomessa tehtyjä ufohavaintoja kuten vuonna 1971 Kullanperästä löydetyt laskeutumisjäljet. Niihin jääneestä mustasta jauheesta Turun yliopiston maaperägeologian laitos ei ole tähän mennessä suostunut antamaan lausuntoa. Teoksessa käsitellään laajasti myös tapauksia joissa ufojen ohjaajien ja ihmisten on väitetty tavanneen toisensa, lentäjien ja avaruuslentäjien ufohavaintoja, valokuvatodisteita ja ns. mustapukuisten miesten arvoitusta, pohditaan seikkaperäisesti ufojen aiheuttamia sähkömagneettisia häiriöitä sekä tärkeitä tutkahavaintoja. Kansainvälistä ufotutkimusta koskevassa luvussa kuvataan mm. harvoin esiteltyä Neuvostoliiton osuutta. Kirjaan on liitetty laaja sekä koti- että ulkomaisten ufokirjojen, -järjestöjen ja -lehtien luettelo.

OTAVA

Tilno 5092